Jordi Sierra i Fabra

Fiicele furtunilor

Enigma maya

Corint

FIICELE FURTUNILOR

1

ENIGMA MAYA

JORDI SIERRA I FABRA

Traducere şi note de Darius Aurelian Dragomir

CORINT

Redactare: Marieva Cătălina Ionescu
Tehnoredactare: Corneliu Frumosu
Ilustraţia de pe copertă reprezintă unul dintre calendarele mayaşe, artefact găsit în situl arheologic de la Chichén Itzá, Yucatán, Mexic.

Prima ediţie în limba spaniolă a fost publicată de EDEBÉ în 2008 Paseo de San Juan Bosco, 62
08017 Barcelona, Spania
www.edebe.com
Desenele din interior aparţin autorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SIERRAI FABRA, JORDI
Fiicele furtunilor – Enigma maya / Jordi Sierra i Fabra; trad.: Darius Aurelian Dragomir. – Bucureşti: Corint, 2009
ISBN 978-973-135-533-7

I. Dragomir, Darius Aurelian (trad.)

821.134.2-31=135.1

PRIMA PARTE

Palenque şi Chichén Itzá

(de la 27 noiembrie la 2 decembrie 2012)

1

Poarta garajului se ridică înainte ca ea să apuce să apese pe butonul telecomenzii. Se uită după Dimas, portarul, dându-şi seama că el fusese, grijuliu ca întotdeauna, şi îl văzu apărând în faţa ei din spatele uneia dintre coloanele care susţineau faţada clădirii. Era unul dintre acei oameni care păreau să se afle peste tot, o comoară. Viaţa era cu mult mai simplă atunci când îl aveai aproape, rezolvând micile urgenţe de zi cu zi. Mai degrabă decât portar era un înger protector.

— Mulţumesc – zise cu voce tare, chiar dacă ştia că nu o aude, pentru că avea geamurile ridicate.

Portarul răspunse gestului ei salutând-o cu mâna.

Lăsă maşina să coboare uşor pe rampă şi aprinse farurile, alungând penumbra din interior. Viră la stânga şi începu manevrele obişnuite, până ce reuşi să parcheze maşina corect la locul ei. Când coborî, examină din nou mica zgârietură de pe partea dreaptă. Nu foarte mare, dar enervantă. O liniuţă oblică de culoare albă pe roşul maşinii.

Nu a fost ea de vină. Cineva, în parcarea de la Universitate, nu s-a încadrat cum trebuie. Mai rău e că i-a promis tatălui ei, după ce a obţinut carnetul, că timp de un an va fi foarte grijulie, şi pentru un fleac acum o să facă impresie proastă, chiar dacă altcineva e vinovat.

Făcu un gest de ciudă şi plecă.

După trei paşi, incidentul era deja uitat, dar gustul amar nu.

Luă liftul din garaj şi urcă până la etajul unde locuia, ultimul. Aparatul o lăsă pe palier aproape fără să facă vreun zgomot. Scoase cartela din poşetă şi o trecu prin dreptul senzorului. Un alt bâzâit slab şi uşa se deschise.

Odată intrată în apartament, îşi scoase adidaşii, ca să poată umbla desculţă, aşa cum îi plăcea. Nu îi puse la locul

lor. Avantajul faptului că locuia singură, tatăl ei fiind mereu departe, în călătorii, în vreme ce ea învăţa şi studia ca să-l poată însoţi cât mai curând, chiar dacă ştia deja mai multe decât unii profesionişti. Tot la intrare îşi lăsă şi geanta, şi geaca. În Barcelona nu era prea frig, cu toate că venise toamna. Temperaturile continuau să crească, să crească şi să tot crească… În curând aveau să depăşească cele două grade cu plus anunţate, cu aproape patruzeci de ani în avans, ca o medie mondială pentru jumătatea secolului.

În fine, îşi scoase şapca şi-şi scutură uşor capul, pentru ca părul ei roşcat să se elibereze din presiune, chiar dacă nu era prea lung.

Liniştea din casă o copleşi.

Era obişnuită cu ea, dar oricum, uneori…

Se duse la baie, în camera ei, şi în cele din urmă îşi găsi mobilul uitat de dimineaţă. Putea să memoreze mii de detalii, să-şi amintească mii de lucruri, să profite de nivelul ei intelectual ridicat, excepţional după părerea experţilor care îi aplicaseră testele de IQ, dar încă făcea ce făcea şi-şi uita mobilul peste tot. O curioasă alăturare. Momente de neatenţie în cele mai surprinzătoare situaţii.

Verifică lista de apeluri.

Trei.

Toate din acea zi, marţi 27 noiembrie.

Recunoscu două numere. Şi la capitolul acesta stătea bine. Unul era al lui Esther, altul al băiatului pe care îl cunoscuse la sfârşitul săptămânii şi pe care nu avea de gând să-l sune, pentru că nu era genul ei. Pe al treilea nu îl identifică. Pur şi simplu nu figura în memoria ei. Nu-l văzuse niciodată.

Se aruncă într-unul din imensele şi confortabilele fotolii din salon, se aşeză turceşte, cum îi plăcea ei atât de mult, şi deschise mesageria vocală. Vocile începură să-i curgă în ureche, fiecare colorată altfel.

Primul mesaj, de la prietena ei:

— Bună, Joa! Sunt Esther! Pe unde umbli? Sună-mă, te rog.

Al doilea, băiatul:

— Salut, sunt Ernesto… – pauză nehotărâtă. Păi, nimic, voiam să ştiu… – a doua pauză nehotărâtă. Voiam să ştiu dacă ai chef să ne vedem sâmbătă, cam asta – a treia şi ultima pauză nehotărâtă. Te mai sun eu. Ciao.

Al treilea, cu numărul necunoscut, o făcu să înlemnească pe măsură ce-l asculta, întâi cu uimire, apoi cu nelinişte şi în final cu teamă:

— Domnişoara Georgina Mir? Numele meu este Álvaro Ponce Quesada şi sunt ataşatul cultural al ambasadei Spaniei în Mexic. Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră urgent într-o chestiune în legătură cu tatăl dumneavoastră. Vă rog, luaţi legătura cu mine sau cu ambasada la orice oră. Vă las numerele – nu căută o foaie să le noteze, nu era nevoie; putea să şi le amintească sau, dacă memoria îi juca feste şi avea nevoie de ele, putea să se uite la apelurile pierdute şi să vadă numărul necunoscut pe mobil. În timp ce le asculta, îşi dădu seama că îşi ţinea respiraţia. – Vă rog, domnişoară Mir, este foarte urgent, înţelegeţi?

Îşi lăsă mâna să-i cadă în poală.

Urgent.

Nicio ambasadă nu suna din capătul celălalt al lumii pentru ceva ce nu era urgent… şi grav.

Se uită la fotografia de pe noptieră cu teamă. Din ea îi zâmbeau părinţii ei. Nişte surâsuri îngheţate cu mulţi ani înainte. O eternitate. Bucuria unui moment unic şi irepetabil.

— Tată… – şopti.

El era în Mexic, undeva prin Chiapas, Campeche, Yucatan sau Quintana Roo, mereu în căutarea misterelor, mormintelor, a urmelor trecutului şi a istoriei…

Numai la asta putea să se refere acel telefon.

Deodată simţi un nod în gât.

Şi panica o paraliză.

— Nu din nou, nu se poate – încercă ea să se liniştească, fără succes. Nu din nou… tată, te rog…

Calculă fusul orar. În Mexic era încă dimineaţă. Apelă numărul respectivului Álvaro Ponce Quesada şi aşteptă, cu

mâna lipită de mânerul fotoliului. Conexiunea se făcu imediat şi cineva îi răspunse. Auzi o voce de femeie, probabil secretară, cu tonul ei exagerat de prietenos.

— Cabinetul domnului Ponce, spuneţi vă rog.

— Numele meu este Georgina Mir, am un mesaj de la…

— Rămâneţi pe fir, vă rog – o întrerupse femeia, fără s-o lase să se prezinte.

Începu să numere până la zece.

Nu ajunse nici măcar la şapte.

— Domnişoara Mir? Georgina Mir?

— Da, eu sunt, ce s-a întâmplat?

Se aştepta să audă cuvântul „moarte” dintr-un moment în altul. Credea că lumea i se va prăbuşi în cap, din nou. Se gândea că…

— Domnişoară Mir, nu ştiu cum să vă spun – ezită domnul de la ambasadă.

— Despre ce e vorba? Îşi ţinu iarăşi respiraţia şi închise ochii.

— De când n-aţi vorbit cu tatăl dumneavoastră?

— Păi… – răspunse brusc – nu ştiu, de zece, douăsprezece zile. Călătoreşte mult, şi uneori nu în cele mai bune condiţii.

— Unde era ultima dată când aţi vorbit cu el?

— Undeva în Yucatan, de ce?

Răspunsul întârzie mai mult decât era normal.

Iar când veni o lovi în plin.

— Tatăl dumneavoastră era în statul Chiapas, în Palenque, domnişoară, şi din câte se pare… în fine… – bărbatul se precipită, ca să scape de greutatea vorbelor – de trei sau patru zile a dispărut, fără să lase vreo urmă. Ne-au contactat cei de la hotel şi, pentru că dumneavoastră sunteţi singura rudă…

2

De zece sau cincisprezece minute stătea KO, uluită, incapabilă să reacţioneze. Se uita la telefon, îl ţinea în mână, şi i se părea greu de o tonă. Cuvintele ataşatului cultural al ambasadei o inundau din cap până-n picioare, impregnându-i fiecare por al pielii, copleşind-o şi năucind-o.

Nu reuşea să priceapă.

Dispărut. Dispărut. Dispărut.

Din poză venea un alt fel de tăcere, ca în faţa unui banc neînţeles.

Era posibil să se întâmple din nou?

Din nou.

Şi tocmai pe 27 noiembrie, cu o zi înainte de aniversarea mamei?

Tot sângele ei rece, temperamentul ei reflexiv, presupusa ei raţionalitate erau anihilate. Acum se transformase într-o fetiţă speriată şi temătoare. Speriată de impactul veştii şi temându-se de confirmarea ei.

Abia într-un târziu reuşi să ridice mâna, să intre în agenda mobilului şi să apeleze primul număr de pe listă.

Din nou, la aproape zece mii de kilometri distanţă, ţârâitul apelului ei pluti preţ de câteva secunde, dar de data asta nu mai răspunse nimeni, până ce, după ultimul ţârâit, intră căsuţa vocală.

— Lăsaţi mesajul dumneavoastră. Mulţumesc.

— Tată… – rămase fără cuvinte.

Închise şi nu se lăsă covârşită de panică. De data asta întinse mâna şi luă agenda de lângă telefonul fix. Găsi numărul pe care îl căuta şi-l formă.

— Universitatea, spuneţi, vă rog – o salută o voce de femeie.

— Cu profesorul Durán, vă rog.

— Miguel sau Juan María?

— Miguel.
— Vă fac legătura la departamentul lui.
Îşi reaminti imaginea prietenului tatălui său. Două somităţi, fiecare în domeniul lui. Deosebirea era că Miguel Durán era cu mult mai în vârstă şi se retrăsese din activitatea arheologică. Şi-l amintea cu plăcere, cu pletele lui albe, cu ochii amabili, îi admira vocaţia şi dăruirea. Unul dintre numeroasele personaje deosebite care formau universul academic şi profesional al lui Julián Mir, ba chiar şi pe cel personal, pentru că acel nucleu de iubitori pasionaţi ai arheologiei şi istoriei nu era nimic altceva decât un grup de minunaţi nebuni în căutarea trecutului. În căutarea a orice ar putea să ajute la înţelegerea prezentului.
— Da! – îi răspunse un bărbat la celălalt capăt al firului.
— Miguel Durán, vă rog?
— Este la muzeu – veni, sec, răspunsul.
Mulţumi pentru informaţie, căută numărul Muzeului de Antropologie şi îl formă, tot mai grăbită. Uneori îşi observa graba, nerăbdarea de a vâna răspunsuri pentru toate întrebările ei. Din nou o voce feminină o salută pe un ton melodic, repetând numele muzeului.
— Cu profesorul Durán, vă rog.
— Astăzi nu a venit. Este la dumnealui acasă, cam indispus din cauza guturaiului de toamnă.
O a treia încercare. Salută şi formă ultimul număr de telefon unde ar fi putut să îl găsească, pentru că din câte ştia ea Miguel Durán nu avea telefon mobil. Sau cel puţin numărul lui de mobil nu apărea în carnetul tatălui ei.
Dacă nu reuşea să-l găsească…
Vocea antropologului îi alungă măcar temerea asta.
— Da, vă rog!
— Sunt Joa, fiica lui Julián, se prezentă, folosind numele cu care o cunoşteau toţi.
— Draga mea! – deşi pe o voce cavernoasă, uşor răguşită, explozia de bucurie era explicită. Ce mai faci, dragă?
Nu ştia nimic.

Şi cum să-i povestească?

— Miguel, unde este tata?

Probabil că întrebarea îl luă foarte pe nepregătite.

— Cum adică unde este?

— Nu e ocupat cu vreo treabă pentru muzeu?

— Nu. Acum câteva luni mi-a spus că pleacă să caute ceva extrem de important, despre care ar prefera să nu-mi pomenească nimic până nu e sigur; şi atunci a fost ultima dată când am vorbit cu el – tonul vocii se înăspri. – De ce?

— M-au sunat de la ambasada Spaniei din Mexic să-mi spună că tata a dispărut acum trei sau patru zile.

— Cum?

De data asta reuşi să se controleze. Nu plângea decât când era singură.

— Ultima dată când am vorbit cu tata mi-a spus că era în Iucatan[1], dar ataşatul cultural de la ambasadă afirmă că a dispărut în Palenque.

— Păi Chiapas se află lângă peninsula Iucatan, ambele epicentre ale culturii maya.

— Miguel, chiar n-ai nicio idee despre ce s-ar fi putut întâmpla?

— Nu, draga mea, jur. Asta e… – se vedea că vestea îl afectase. L-ai sunat pe mobil?

— Deconectat.

— Ce ţi-au mai spus de la ambasadă?

— Că lucrurile lui sunt la hotelaşul unde locuia, lângă ruinele de la Palenque. Ştii ce ordonat e în toate. Cei de la hotel au sunat în cele din urmă pentru că nu a mai dat niciun semn de viaţă.

— Doamne, Joa, întâi mama şi acum…

— Nu se poate să fi dispărut şi el – suspină. Nu pot să cred asta, Miguel. Ar fi… o glumă proastă a destinului, nu-i

[1] Yucatan este cea mai importantă peninsulă mexicană din Golful Mexic. Statul omonim ocupă doar o parte a peninsulei, pe care o împarte cu Campeche şi Quintana Roo. Numele de Yucatan pare să-şi aibă originea în deformarea de către spanioli a formulei: *Ma'anaatik ka t'ann,* din mayaşă, care înseamnă *nu-ţi pricep vorba.* Este teritoriul civilizaţiei maya şi al populaţiilor de descendenţă maya care au supravieţuit până azi.

aşa?

Nu primi niciun răspuns, doar o consideraţie de final.

— Ce-o să faci?

— Ce vrei să fac? Mă duc acolo, bineînţeles.

— Te duci la Palenque?!

— Nu pot să stau aici cu mâinile-n sân, să aştept şi iar să aştept. Data trecută eram un copil. Acum nu mai sunt. Şi oricum, toate lucrurile lui sunt acolo. Nu ştiu cu ce se ocupa, dar cheia misterului e la Palenque.

— Ai nevoie de ceva?

— Ştii că nu. În plus, acum sunt majoră şi responsabilă. Am toate drepturile asupra bunurilor lui.

O avere, chiar prea mare.

— Joa, nu ştiu ce să spun – se arătă preocupat Miguel Durán.

— Ai numărul meu, cel de mobil, dacă afli cumva ceva.

— Bine, scumpo.

Pentru ei avea să rămână mereu o fetiţă.

Chiar dacă era deja femeie.

— Te sun dacă aflu ceva.

— O să vezi că nu s-a întâmplat nimic – încercă s-o îmbărbăteze. Probabil a dat de ceva important, neprevăzut şi, cufundat în descoperire, a uitat de trecerea timpului şi de tot. Nu e prima dată când dispare pentru câteva zile.

Una, două. Era recordul lui. Niciodată trei sau patru. Nu făcea Julián Mir asta.

— Desigur, spuse, vrând să-i mai lase puţină speranţă.

— Ai grijă de tine, Joa.

— Numai bine, Miguel, îi ură înainte să închidă şi să înceapă să se gândească la călătoria din Mexic, inima lumii maya.

Palenque.

Dar mai avea în faţă o noapte înspăimântătoare de întrebări fără răspunsuri.

3

Esther avea cu un an mai mult ca ea şi locuia deja singură, emancipată, împărţind apartamentul cu încă o studentă.

Toate prietenele ei fuseseră mereu mai mari decât ea, şi nu doar pentru că studia în şcoli speciale pentru copii supradotaţi, ci şi din simpatii personale. Esther îi era cea mai apropiată ca vârstă, iar ce îi plăcea cel mai mult la ea era faptul că nu ieşea în evidenţă prin nimic, cu excepţia iniţiativelor, umorului contagios şi nebuniilor ei. O adevărată gură de aer proaspăt. O cunoscuse la o petrecere plictisitoare de unde avea de gând s-o şteargă, când a văzut-o, dinamică şi fermecător de dezinvoltă, deschisă şi sinceră.

Când îi deschise uşa apartamentului ei umil, o îmbrăţişă cald.

— Joa…

— Nu puteam să stau singură, îmi pare rău.

— Ce spui? Hai, nu fi prostuţă!

— Pe bune că nu…?

— Vrei să taci? Hai, intră!

O trase înăuntru. Sufragerie obişnuită, o bucătărie şi o baie, toate în variantă redusă, mini, atât de diferită faţă de vila ei, încât se simţea complexată atunci când Esther îşi petrecea uneori după-amiaza la ea. Cele două camere dădeau în sufragerie. A lui Nicola la dreapta, iar a prietenei ei la stânga.

Esther, care îi luase deja geanta din mână, parcurse cei câţiva paşi până în camera ei şi lăsă geanta acolo, pe pat. Un pat mare cel puţin. Nicola nu era acasă.

Îi mulţumi.

— Vrei ceva cald, rece…?

— Nu, nimic – se trânti, obosită, pe canapeaua simplă, care cunoscuse şi timpuri mai bune, chiar dacă extrem de

îndepărtate.

Esther se aşeză lângă ea.

— Acum povesteşte-mi – o grăbi. Sau preferi să te odihneşti şi să nu vorbeşti despre asta?

— Nu, nu contează, deşi… nici măcar nu ştiu ce aş putea spune.

— N-ai nicio ideea despre ce făcea acolo?

— Nu.

— Cum adică?

— Îl ştii pe tata. Nu este tipul clasic de cercetător cu capul în nori, dar nici nu se poate spune că ar fi cu picioarele pe pământ. De fiecare dată când pleacă să facă nişte săpături, o investigaţie sau mai ştiu eu ce, se lasă absorbit de muncă. Şi nu este dintre cei care pierde timpul cu prietenii sau se lasă dus de valul de entuziasm pripit. Orice ar fi făcut în Mexic era ceva personal, nimic în legătură cu muzeul. Şi nici mie nu mi-a spus nimic. Nici cel mai mic indiciu. Poate ştia că va descoperi în curând ceva senzaţional şi de-asta a fost precaut, sau poate pur şi simplu nu se întrevedea încă nimic, iar el… – se simţi puţin ameţită şi cam deplasată vorbind astfel despre tatăl său. Nu ştiu, Esther. N-am nicio idee.

— Nu ştiu dacă ar trebui să te întreb asta.

— Întreabă.

— Crezi că are vreo legătură cu dispariţia mamei tale?

Joa se încruntă.

Una era ghinionul, repetarea unui moment dramatic. Şi alta să cauţi un paralelism, ba mai mult, o legătură.

Asta ar însemna… Ce?

— E imposibil – şopti.

— Când s-a întâmplat?

— În vara lui 1999.

— Treisprezece ani – suspină Esther.

— Eu aveam şase ani.

— Mi-ai povestit că pur şi simplu…

— A dispărut, da. În noaptea lui 15 septembrie 1999. Nu a lăsat nici cea mai mică urmă, niciun semn de violenţă. Maşina ei a fost găsită parcată într-un şanţ de pe marginea

drumului. Asta a fost tot. S-a cercetat zona, s-au scotocit împrejurimile, au fost folosite toate mijloacele imaginabile… Nu s-au găsit nici măcar ceva indicii. De parcă nici n-ar fi coborât din maşină, pentru că zona era umedă şi nu s-a găsit nici cea mai mică urmă. O enigmă. Tata aproape că a înnebunit.

— Cred că a fost foarte greu.

— Nu cred să existe persoane care să se iubească mai mult decât s-au iubit ei doi. Cu adevărat, Esther. Mie îmi plăcea la nebunie să o ascult pe mama istorisindu-mi povestea lor, cum apăruse el în acel sătuc indigen pierdut în Sierra Madre mexicană, cum l-a privit ea şi a aflat deodată ce însemna dragostea, cum s-a îndrăgostit tata, ca un adolescent, când a văzut-o…

— Mama ta era foarte frumoasă. Cu atât mai mult cu cât fotografiile sunt adesea nedrepte.

Era…

Lăsă ochii în pământ.

— N-am văzut niciodată o femeie mai frumoasă decât ea, pe dinafară şi pe dinăuntru – recunoscu Joa, fără a lăsa să i se vadă pe chip durerea cauzată de acea expresie.

— Tu semeni mult cu ea. Ochii, părul, zâmbetul…

— Mulţumesc.

— Dar nu semăna deloc cu indigenii.

— Păi, ţi-am spus că bunica mea a găsit-o nou-născută în mijlocul sălbăticiei, în munţi, după o furtună teribilă. Cine a abandonat-o era nebun. Putea să moară. A fost un miracol. De aceea nu ştiam dacă să-i serbăm ziua pe 28, 29 sau pe 30 noiembrie, şi o sărbătoream timp de trei zile. Mâine e 28 noiembrie, fir-ar să fie! – îşi reveni puţin, după izbucnirea de furie.

Bunica a găsit-o pe 30 noiembrie seara, din fericire bine. Nici măcar nu plângea. Pentru că nu avea copii, iar soţul ei murise în urmă cu câţiva ani, a crezut că era o binecuvântare din cer. A dus-o în sat, a ascuns-o în casă şi asta a fost tot. Furtuna a început între 28 şi 29 din acel noiembrie 1971. Poate i-a prins pe mama şi pe tatăl ei şi au abandonat-o. Nu ştiu – dădu ea din umeri. Un mister.

Încă unul.

Tatăl ei avea atunci treizeci şi cinci de ani. Mama doar optsprezece, abia împliniţi. Doar cu câteva luni mai tânără decât ea acum. Era pe la începutul lui 1990. Atunci când chipeşul antropolog plecase din ţinutul huicholilor[2], frumuseţea indigenă care nu era indigenă fugise cu el. Se căsătoriseră imediat. La nici patru ani, în ianuarie 1994, se născuse ea, unica lor fiică.

Dar toată fericirea se spulberase odată cu acea dispariţie inexplicabilă care îi aruncase, şi pe ea, şi pe tatăl ei, în deznădejde.

Mama ei ar fi împlinit patruzeci şi unu de ani în ziua următoare.

— Dacă tatăl tău mi s-a părut tipul cel mai atractiv din lume la vârsta lui, înseamnă că la treizeci şi cinci de ani trebuie să fi fost un fel de Indiana Jones – suspină Esther.

— Dar fără bici şi pălărie – vru să glumească Joa. Înnebunit după civilizaţiile vechi, studios, om de ştiinţă, antropolog de şcoală veche…

Şi, înainte de orice altceva, înţelept.

Acei primi ani petrecuţi închis în sine, căutând-o fără să ştie nici cum, şi nici de unde să înceapă. Dacă nu ar fi fost munca în care se cufundase, ar fi înnebunit pur şi simplu. Dar niciodată, niciodată nu îşi pierduse speranţa de a o găsi, de a o recupera, de a găsi o explicaţie oricât de absurdă.

Să o găsească.

— Mereu spunea că mama va apărea cândva.

— Cum?

— Nu putea să plece pur şi simplu, înţelegi? – o fixă pe Esther cu privirea ei luminoasă şi gri. Tata este sigur că cineva i-a făcut ceva, a răpit-o. E singura explicaţie logică şi de bun simţ ca să putem accepta absenţa ei.

Esther nu mai zise nimic.

---

[2] Huichol, wixarika – populaţie înrudită cu aztecii, care ocupă teritoriile din Sierra Madre occidentală. Nu se cunoaşte anul exact al stabilirii lor în actualele state Jalisco şi Nayarit, dar pare să fi fost înainte de începutul secolului al XIV-lea.

Dar nici nu mai continuară discuţia despre acel subiect, pentru că auziră uşa de la intrare deschizându-se.

Şi o voce.

— Sunt aiiiici!!! – răsună vocea melodioasă a lui Nicola.

4

Îl sunase pe tatăl ei pe mobil de cel puţin zece ori în acele câteva ore de când aflase despre dispariţia lui. Chiar şi la trei dimineaţa, după una din multele tresăriri care îi chinuiseră picoteala, se sculase din pat şi încercase s-o trezească pe Esther ca să mai sune o dată.

Rezultatul fusese acelaşi.

Nimic.

Acum, dimineaţă, întorcându-se acasă ca să-şi facă bagajele, să ia paşaportul şi să plece la drum cu primul avion, direct sau nu, spre capitala Mexicului, mai încercă încă o dată să sune, deşi bateria era pe terminate.

De flecare dată intra căsuţa vocală.

Închis sau fără semnal.

— Tată, nu-mi face asta…

Taxiul o lăsă în faţa intrării. Cu o seară înainte, când plecase la Esther, nu se simţise în stare să conducă. Plăti cursa şi intră pe poartă cufundată în gânduri. Silueta lui Dimas îi trecu prin faţa ochilor ca o umbră, şi de data asta o sperie.

— Bună dimineaţa.

— A, salut, Dimas!

— Matinală, matinală!

— Plec pentru câteva zile – îl informă.

— Mergeţi să vă vedeţi cu domnul Julián?

— Da – minţi.

— Transmiteţi-i salutări din partea mea. De când nu l-am mai văzut, nici nu l-aş mai recunoaşte.

Portarul îi deschise uşa de la intrare şi o conduse până la lift – să vadă dacă era jos, iar dacă nu, să-l cheme. Avea o precizie de invidiat în mişcări, rezultat al experienţei şi al atâtor ani în serviciul iluştrilor locatari de la acea scară. Uneori Joa îi ura. Înfumuraţi, afectaţi, plini de bani. Un soi de răsfăţaţi ai sorţii, binecuvântaţi cu noroc. Dar şi ea

făcea parte din aceeaşi categorie. Doar că ei nu se îngrijeau decât de ei înşişi.

— Mulţumesc, Dimas.

Urcă şi intră în apartament tot adâncită în gânduri, din ce în ce mai întunecate, din ce în ce mai pesimiste. O durea mai ales coincidenţa cu ziua mamei ei. Înainte să dispară, aceea era prima zi de sărbătoare. Ziua ei de naştere.

Intră, automat, în camera ei şi strânse lucrurile indispensabile pentru o călătorie într-o ţară caldă. Niciodată nu îşi lua prea multe bagaje în călătorii. Era expertă în aranjarea lor, în ciuda tinereţii. Să-şi ia strictul necesar însemna exact asta: să-şi ia strictul necesar. Putea oricând să mai cumpere un tricou sau un pulover când şi unde ar fi fost nevoie, chiar şi lenjerie intimă, sau nişte blugi ori alt articol necesar pentru toaletă. Atunci când bagajul de mână se umplu, nu mai căută nimic. Paşaportul îl ţinea în birou.

Abia când deschise sertarul din mijloc observă câteva ciudăţenii…

Lucrurile ei nu erau deloc răvăşite, dar păreau aranjate puţin diferit faţă de cum îşi aducea ea aminte.

Ea îşi aşeza întotdeauna agenda personală în colţul din stânga jos.

Apoi din ce în ce mai multe ciudăţenii.

Poziţia cărţilor, CD-urile aliniate aproximativ, conţinutul celorlalte sertare de la birou şi ale dulapului ei, ordinea în care stăteau aşezate hainele, lenjeria. De parcă o mână subtilă, dar nu şi invizibilă ar fi umblat peste tot.

Înlemni.

Se duse ţintă în bucătărie, după unul dintre cuţitele mari de pe poliţă. Cu el în mână inspectă restul apartamentului. În primul rând se linişti: era singură în casă. În al doilea rând i se confirmă impresia că cineva fusese pe acolo. Găsi alte indicii în biroul tatălui ei, în camera mare, chiar şi în sufragerie. Era vorba de cineva fie neîndemânatic, fie cu intenţia de a-şi face trecerea simţită, fie pur şi simplu sigur că nimeni nu avea să observe nimic.

Nu lipsea nimic de valoare, nici bani, nici vreunul din cele câteva obiecte de colecţionar păstrate de tatăl ei, nici puţinele, foarte puţinele bijuterii ale mamei sale, întotdeauna rezervată faţă de luxul exterior.

— Fir-ar… – gâfâi.

De ce să fi venit cineva să-i răscolească prin casă tocmai în prima noapte când nu dormise acolo, şi exact atunci când o sunaseră din Mexic ca să-i dea ştirea aceea fără nicio noimă?

Şi apoi, mai era o enigmă: cum intrase acel cineva?

Se duse întâi, normal, să verifice uşa apartamentului. Nu părea să fi fost forţată, nicio urmă, cu atât mai mult cu cât nu avea yală, ci se deschidea trecând cartela electronică prin dreptul unei suprafeţe cu fotocelulă. Ar mai fi putut intra şi de pe terasă, deşi, având în vedere înălţimea blocului, era absurd să-ţi imaginezi că cineva ar fi putut escalada clădirea de jos din stradă. Iar prin aer…

Poate era absurd, dar nu imposibil.

Imediat ce dădu la o parte draperia, înţelese.

Chiar uşa de la balcon fusese forţată.

I se făcu rău, din cauza loviturii atât de neaşteptate. Deodată universul ei cel mai sigur se prăbuşea, se făcea ţăndări. Tatăl ei, intrarea prin efracţie în spaţiul pe care îl crezuse inviolabil, vulnerabilitatea ei.

Lăsă geanta de călătorie în hol şi coborî să-l caute pe portar. Îl găsi afară, udând grădina de lângă bloc cu grijă, contemplativ, dar atent în caz că venea vreunul dintre locatari. Joa apăru atât de discret în spatele lui, încât reuşi să-l surprindă.

— Dimas!

— Au, da, spuneţi! – opri furtunul, acţionând sistemul de gradare a jetului de apă la capătul lui.

— Aţi văzut pe cineva suspect dând târcoale pe aici în ultimul timp?

Întrebarea îl făcu să tresară.

— Nu, ridică din sprâncene. De ce mă întrebaţi?

Nu vru să intre în detalii.

— O prietenă de-a mea de pe strada asta mi-a spus că a

văzut nişte indivizi destul de ciudaţi.

— Eu nu am văzut nimic, şi dumneavoastră ştiţi că sunt cu ochii în patru.

Între venirea portarului de noapte şi plecarea celui de zi erau una-două ore moarte. La fel şi dimineaţa, atunci când pleca paznicul de noapte, până venea Dimas. Unii locatari mai temători solicitau mereu o prezenţă de nădejde douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Nu voia să mai continue discuţia.

— Bine, scuze, nu-i nimic – se îndreptă spre hol.

Urcă din nou în apartament, neştiind ce să facă. I se părea o prostie să-şi întârzie călătoria pentru aşa ceva; o pierdere de vreme. Nu se furase nimic. Iar problema ei era cu mult mai urgentă. Oftă, în căutarea unei stări de spirit care tocmai o părăsise, şi se ocupă de ultimele detalii, să închidă robinetele de apă şi de gaz, să se asigure că totul era în ordine. Poate călătoria avea să dureze câteva zile.

Poate.

Paşaportul, cărţile de credit, mobilul, mini-camera digitală, i-pod-ul, încărcătoarele…

Când închise uşa apartamentului, se simţi ciudat.

Mergea în întâmpinarea unui destin incert.

Şi dacă se întorcea cu mâinile goale, înfrântă… şi singură?

Coborî tot cu liftul. Ştia că nu putea să nu-şi ia „la revedere” de la Dimas atunci când avea s-o vadă cu geanta de călătorie, cu toate că îi povestise câte ceva.

Aproape că se bucură atunci când îl văzu vorbind cu o vecină, doamna Amalia, femeia care stătea pe acelaşi palier cu ea, în celălalt apartament.

Vocile lor ajunseră până la ea în timp ce cobora treptele de la ieşire, prefăcându-se că nu le observă prezenţa.

— Trebuie să schimb încuietoarea, vedeţi, nu? Nu am putut dormi liniştită cu gândul că cineva mi-a umblat în poşetă, şi cu atât mai mult că mi-au furat-o! Aşa ceva, Dimas, aşa ceva! Nu ştiu unde o să ajungem!

Săriseră dintr-un balcon în altul!

Ca să-i scotocească ei prin casă…

Aşa că doamna Amalia nu-şi pierduse poşeta. Îi fusese furată cu un scop.

Joa se urcă repede în primul taxi pe care îl găsi, fără să se mai uite înapoi.

— La aeroport, vă rog – îi zise şoferului.

5

La jumătatea zborului, după o zonă cu turbulenţe care o ţinu ţintuită în scaun preţ de aproape o oră, sătulă să mai asculte muzică şi fără nici cel mai mic interes pentru filmele de la micul televizor de pe spătarul scaunului din faţă, toate destul de slabe, se ridică pentru prima dată, ca să meargă la toaletă. Cea de la clasa business era ocupată, aşa că ieşi din zona exclusivistă şi merse pe culoar spre cele de la mijloc, la clasa turist. Era obişnuită cu spaţiile mici şi închise, ba chiar şi urât mirositoare, pentru că în mai multe ocazii îl însoţise pe tatăl ei la săpături grele, în locuri unde trebuise să se târâie, să meargă în patru labe, să traverseze tuneluri sau galerii strâmte, dar în momentul acela simţi claustrofobie. O toaletă dintr-un avion era tot ce putea fi mai deprimant, cu atât mai mult în situaţia ei, la limita catharsisului total. Nici măcar nu-şi amintea toate detaliile dinaintea îmbarcării. Dar, în fine, era acolo, înconjurată de patru pereţi, dintre care trei dădeau spre interiorul avionului şi al patrulea spre exterior. Doar câţiva centimetri de fuzelaj o despărţeau de frigul şi golul dinafară, la unsprezece mii de metri altitudine. În plus, utilizatorii anteriori ai WC-ului se purtaseră ca nişte porci, deşi nu erau nici măcar la jumătatea drumului. Urmele diverselor stropituri se vedeau peste tot pe vasul de toaletă şi pe suprafaţa metalică din jurul lui. Ultimul pasager nici măcar nu apăsase pe plăcuţa de pe perete ca să se golească bazinul.

Urină fără a îndrăzni să atingă capacul protector, pe vine, rugându-se ca avionul să nu mai treacă printr-o zonă neaşteptată de turbulenţă, şi ieşi din toaletă aproape pe furiş, cu capul plecat, de parcă ar fi fost invizibilă. Dacă cineva ar fi văzut-o şi ar fi intrat în urma ei, putea crede că ea murdărise toaleta.

Nu avu noroc.

Se întâlni aproape nas în nas cu el.

Înalt, finuţ, douăzeci şi cinci sau douăzeci şi şase de ani, brunet, cu părul destul de lung, cu trăsături bine definite, privire pătrunzătoare, corp atletic. Ultima chestie era destul de uşor de bănuit, pentru că purta o cămaşă mulată şi cu mânecă scurtă.

Era obişnuită ca lumea să se uite la ea, să fie privită şi observată aproape inchizitorial de sus până jos, de unii chiar cu neruşinare. Pentru mulţi era pur şi simplu tulburătoare, sau aşa spuneau. Nu-i băga în seamă. Însă şocul de acum fu intens, de ambele părţi.

Şi, în acelaşi timp, băiatul o dezamăgi, îndepărtându-şi privirea, timid şi uitându-se în pământ.

— Pardon – se scuză el.

— Stai liniştit – îi răspunse, şi-l avertiză, ca să se apere: Acolo înăuntru e cam murdar.

— Mulţumesc.

Îl văzu dispărând în spatele uşii, închizând-o şi activând lumina roşie de ocupat.

Se întoarse la locul ei, cu fereastra în partea stângă. La clasa business erau numai două fotolii pe fiecare parte, plus alte două în centru, iar distanţa faţă de cele din faţă era suficientă ca să se mişte fără a-l deranja pe cel de alături. Vecinul ei dormea, cu scaunul transformat în pat, chiar dacă după fusul orar european nu era decât ora şase seara.

Lume peste tot în jur.

Scoase din geantă două cărţi pe care le cumpărase de la librăria din aeroport. Niciuna dedicată în special localităţii Palenque, însă una despre culturile indigene din America Centrală în general şi un ghid turistic al Yucatanului. Palenque, din statul Chiapas, era la aceeaşi distanţă faţă de peninsula Yucatan ca şi cealaltă metropolă mayaşă, Tikal[3], din Guatemala. Dar tot era ceva. Cunoştea

---

[3] Cel mai mare dintre oraşele mayaşe din perioada clasică. Deşi dovezile arheologice indică faptul că a fost locuit încă din anul 600 î.H., Tikal s-a dezvoltat în timpul perioadei mayaşe clasice, aproximativ între 200 şi 850 d.H., iar la finele secolului al X-lea a fost abandonat.

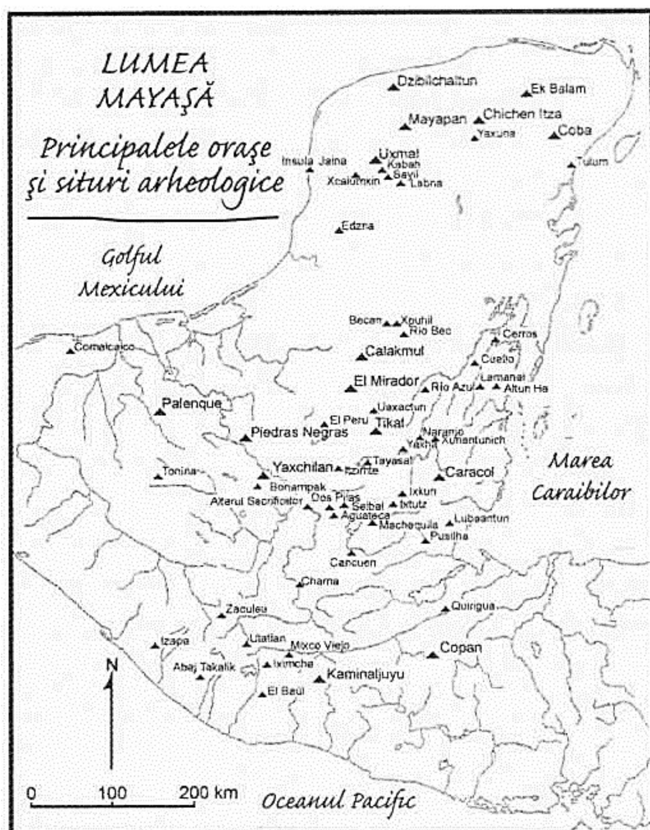
suficiente lucruri despre mayaşi, chiar dacă nu era foarte mult. La asta folosea internetul.

Deschise prima dintre cele două cărţi şi dădu de harta zonei unde trăiseră şi prosperaseră mayaşii, teritoriile a ceea ce fusese cândva una dintre culturile cele mai avansate din lume. Primii care reuşiseră să desluşească astronomia, cu uluitoarele lor predicţii, chiar dacă apoi puteai fi surprins că, spre exemplu, nu folosiseră nicioadată roata, deşi confecţionaseră jucării pentru care în mod normal era folosită. Nu aveau căruţe, nici animale de povară precum măgarii, caii, boii şi bivolii; niciodată nu folosiseră unelte metalice, doar piatră; şi timp de ani şi ani se bătuseră cu lănci de lemn sau cuţite de obsidian[4]. Doar în ultima perioadă a existenţei lor folosiseră arcuri şi săgeţi.

Apoi frunzări mai departe. Doar vreo patru-cinci sugestii pentru turiştii puţin curioşi şi nimic altceva. Detaliile cele mai superficiale.

Ghidul peninsulei Yucatan vorbea în primul rând despre Chichén Itzá, Uxmal, Tulúm, iar cele mai recente date erau despre Coba, dinainte totuşi cu mulţi ani de a fi curăţată de vegetaţie, restaurată şi adusă în stare bună după „descoperirea” ei în anii optzeci ai secolului trecut. La marginea Yucatanului, Tikal era oraşul cel mai mare, iar Palenque era bijuteria, dar Chichén Itzá nu rămânea cu nimic mai prejos în ceea ce priveşte frumuseţea, ba poate chiar era cea mai frumoasă, datorită Terenului pentru jocul cu mingea intact, datorită observatorului, marii piramide pe care cobora Kukulkán pe 21 iunie… Totuşi mormântul lui Pakal din Palenque, impunătoarea

[4] Obsidian – rocă vulcanică amorfă şi sticloasă formată prin răcirea bruscă a lavei ieşite la suprafaţă şi cu un conţinut extrem de redus de apă. Pentru societăţile primitive, aflate în epoca pietrei, şi chiar ulterior, reprezintă materia primă pentru confecţionarea celor mai bune arme, în unele cazuri datorită durităţii care permite ca tăişul să reziste timp îndelungat. Era cea mai căutată rocă, depăşind calităţile silexului.

lui piatră funerară, misterul ce-l înconjura erau mai presus de orice altceva.

Când închise a doua carte, se lăsă pe spate în fotoliu şi-şi întinse picioarele pe suportul din faţă. Vecinul ei dormea în continuare serafic, cu ochelarii de catifea pe ochi. Nu-i era foame, nu-i era sete. Doar că nu avea chef de nimic, era neliniştită, iritată, furioasă şi nerăbdătoare... O mulţime de senzaţii contrarii care o menţineau într-o stare de veghe, încordată. Niciodată o călătorie nu i se păruse mai nesuferită, şi acum era şi mai nesuferită din cauza incertitudinii ce o aştepta odată ajunsă la destinaţie.

Tatăl ei putea fi mort.

Poate în călătoria de întoarcere avea să-şi aducă tatăl, în sicriu, în cala avionului.

I se zbârli părul.

Făcu ce făcea de obicei: se gândi la mama ei, de parcă asta i-ar fi fost un balsam pentru suflet. Îi asculta vocea: „Vântul nu face ploaia să cadă mai repede, doar o duce mai departe”.

Acea filosofie indigenă atât de aparte.

Îi ploua în suflet, dar ar fi trebuit să fie vânt.

Continuă să privească imaginea mamei sale fixată în memorie şi încercă să se lase în voia gândurilor. Ecoul conversaţiei cu Esther încă îi rămăsese în minte. Povestea de dragoste a părinţilor ei o emoţiona; întotdeauna i se păruse minunată. Poate era o romantică, deşi nu se îndrăgostise niciodată, şi cu atât mai puţin atât de tare cum se îndrăgostiseră ei când se cunoscuseră.

Toţi spuneau că ea era diferită.

Specială.

Atâtea şcoli private, atâtea teste de capacitate, atâtea studii. Ea se simţea normală, deşi uneori îşi punea întrebări… De ce niciodată nu fusese bolnavă? De ce avea capacităţi neobişnuite? De ce reţinea date cu o uimitoare memorie fotografică? Dar lucrul cel mai neliniştitor: de ce avea presimţiri, premoniţii? Nemaivorbind de viziunile din somn.

I se părea că dispariţia mamei sale cu ani în urmă îi tăiase toate cordoanele ombilicale cu propria viaţă.

Marele Julián Mir era un ermetic, un bărbat sfâşiat de absenţa ei, dedicat trup şi suflet fiicei lui, dar dominat de durere.

— Mamă, am atâta nevoie de tine…

Nu contau anii care trecuseră.

Cât despre dragoste…

Fusese oare dragoste acea prezenţă fugară de la paisprezece ani, care includea şi primul şi singurul sărut pasional din viaţa ei?

Zâmbi şi se întoarse spre fereastră, dincolo de care se vedea o pătură de nori albi, sub avion. Un singur sărut. Toată experienţa ei. Sau nu o interesau băieţii, sau căuta ceva la fel de deosebit şi diferit ca şi ea. În anii aceia nimeni nu reuşise să-i străpungă scutul, să răzbată până la

sufletul ei. Esther avusese vreo şase-şapte iubiţi, şi încă mai multe aventuri. La fel ca celelalte prietene şi cunoştinţe ale ei. Pentru ele dragostea nu avea secrete.

Era ciudată.

Sau nu?

Îl imită pe vecinul ei de rând şi închise ochii; în căutarea nu a unui somn odihnitor, ci a unei păci necesare pentru a putea da piept cu ceea ce o aştepta atunci când aveau să atingă pământul.

Îi fu imposibil să se liniştească.

Tatăl, mama, enigma, spargerea apartamentului, presimţirea ei care o avertizase că i se va întâmpla ceva îngrijorător, impresia că anumite lucruri imposibil de prevenit erau pe punctul de a se petrece – toate acestea o învăluiau în pelerina tulbure a incertitudinii.

Joa se gândi în continuare la mama ei.

Îi auzi vocea: „Cerul nu este albastru, ci negru. Dar dincolo de el, culorile sunt infinite”.

6

Ambasada Spaniei în Mexic, la numărul 114 de pe strada Galileo, colţ cu strada Horaţiu, se afla în Plan Polanco, în mijlocul Districtului Federal[5]. Probabil pentru că tatăl ei era cine era sau pentru că era vorba despre un subiect spinos, o întâmpină nu numai ataşatul cultural, ci şi secretarul ambasadorului, care era plecat într-un voiaj la Gran Hermano del Norte, în Statele Unite ale Americii. Fiind foarte devreme de dimineaţă, o aşezară la o masă unde comandaseră toate cele necesare pentru un mic-dejun generos à la Mexic, de la *tortitas*[6] la fasolică, trecând prin *taquitos*[7] şi *quesadillas*[8].

Cu schimbarea de fus orar citindu-i-se încă pe faţă şi după a doua noapte agitată, Joa nu vru să se atingă de nicio bucăţică. Se mulţumi cu un pahar de lapte rece. Singurul lucru care nu se afla pe masă.

În primul rând, trebuia să se asigure că tot ce ştia era adevărat.

— Nu avem prea multe informaţii în plus faţă de cele pe care vi le-am dat, domnişoară Mir, se justifică Álvaro Ponce Quesada. Am solicitat toate informaţiile de care se dispune, dar misterul rămâne de nepătruns.

— Da, chiar aşa, confirmă secretarul.

---

[5] Denumirea oficială a capitalei mexicane este Ciudad de México Distrito Federal, drept pentru care ambele părţi ale titulaturii servesc în practică pentru desemnarea aceluiaşi oraş. México D.F. are acelaşi regim precum Washington D.C. ori Canberra, fiind constituit cu scopul definit de a se asigura o administraţie centrală cu regim imparţial faţă de statele care compun respectivele confederaţii.

[6] Tip de desert-gustare tipic mexican, foarte uşor şi rapid de preparat.

[7] Gustare constând dintr-o foaie de *tortilla* rulată, având în interior, de regulă, o umplutură de carne de vită sau pui, dar şi brânză, cartofi sau salată.

[8] Tip de gustare-plăcintă din Mexic, constând dintr-o foiţă de *tortilla* cu mălai şi brânză în umplutură.

Joa nu se aştepta la prea mult. Cel puţin cea mai rea dintre veşti, cum că tatăl ei ar fi fost găsit mort, nu apăruse. Încercă să se ţină dreaptă în scaun, dar se gândi că pentru acei doi bărbaţi ea nu era nimic mai mult decât o copilă speriată transformată într-o statuie de sare.

— Aţi investigat mediul unde lucra tatăl meu acolo, în Palenque?

— Domnul profesor Mir realiza o cercetare individuală specială, separată de activitatea aflată în desfăşurare – vru să-i explice cât mai clar ataşatul cultural. Nu am vrut să alarmăm pe nimeni acolo. În mod evident, dat fiind şi prestigiul său internaţional, avea prieteni, cunoştinţe şi acces practic nelimitat la toate săpăturile care erau încă în lucru în Palenque. Deschiderea noilor morminte a trezit interesul întregii comunităţi ştiinţifice internaţionale.

— Noi morminte?

— Cele cu numărul douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase şi douăzeci şi şapte.

— N-am citit nimic despre asta în presă.

— Descoperirea noilor ruine din Yucatan, Campeche, Chiapas sau alte locuri nu este o ştire, domnişoară Mir – justifică situaţia Álvaro Ponce. Dacă mergeţi în Peru şi luaţi de jos un bulgăre de pământ, în mod sigur găsiţi o farfurie sau un mic vas. La fel se întâmplă şi aici. Sub orice ridicătură cât de mică de teren din Yucatan se află câte o piramidă mayaşă, sau ce a mai rămas din ea. Dacă mexicanii ar avea o zecime din banii de care au nevoie pentru salvarea patrimoniului lor, ar descoperi sute, mii de secrete din trecutul ţării. Minunăţii de neimaginat care aşteaptă sub pământ.

— Mormintele care sunt descoperite sunt explorate lent – interveni secretarul ambasadei. Oricât de multe noutăţi ar aduce o descoperire, nu e vorba de ştiri semnificative pentru presa naţională, şi cu atât mai puţin pentru cea internaţională. De la descoperirea ruinelor de la Señor de Sipán[9], în Peru, sau de la cea a mormântului KV-63 din

[9] Sit descoperit în 1987 de arheologul peruan Walter Halva, extrem de important datorită faptului că a fost primul mormânt găsit intact al

Valea regilor din Egipt, se pare că nicio descoperire arheologică nu a meritat o atenţie deosebită.

— Iar mormântul KV-63 a fost deschis acum şase ani – observă ataşatul cultural, vrând să demonstreze că este la curent. În februarie 2006.

— Să înţeleg că tatăl meu era în Palenque pentru a se interesa de aceste trei noi morminte? – sintetiză ea conversaţia.

— Aşa se pare.

— De cât timp e acolo?

— Dumneavoastră nu ştiţi? – făcu ochii mari Álvaro Ponce.

— Vorbeam des cu tata, dar nu zilnic – spuse, pentru a ocoli un răspuns direct.

— Profesorul Mir a venit în Mexic acum exact două luni. Chiar mâine se împlinesc.

Aflase de la Miguel Durán că, în urmă cu două luni, tatăl ei îi spusese că se ducea să caute ceva important, ceva ce nici măcar ea nu ştia.

De ce nu ştia?

Tatăl ei îi povestea totul.

— Lucrurile lui mai sunt acolo, în Palenque?

— Da, bineînţeles.

— Nimeni nu s-a atins de nimic. După cum v-am spus, discreţia a fost totală până ce am vorbit cu dumneavoastră.

— Personalul hotelului a urmat procedura obişnuită în astfel de cazuri: au luat legătura cu noi ca să ne anunţe că un cetăţean spaniol nu dădea niciun semn de viaţă. Nimic. În urma acestei sesizări, am luat legătura cu dumneavoastră, pentru că sunteţi persoana cea mai apropiată şi după câte se pare singura rudă.

Joa se gândi la bunica ei.

Atât de departe de toate, pe plaiurile huicholilor.

— Adevărul e că dispariţia tatălui dumneavoastră e…

---

unei căpetenii din epoca preincaşă, datând din secolul al III-lea d.H. Părerile cercetătorilor în privinţa apartenenţei mormântului sunt împărţite: este vorba fie de cultura Mochica, fie de cultura Lambayeque, cele două ocupând acelaşi teritoriu.

stânjenitoare – secretarul ambasadei făcu un gest de neputinţă. E un personaj oarecum public, o somitate în domeniu. Nu am dat informaţii presei, dar nu cred că va mai dura mult până să afle despre dispariţie.

— Nu voiam ca această chestiune să se transforme într-un scandal sau un incident internaţional.

Ultima parte a dialogului fusese un foc încrucişat între cei doi, cu Joa ca martor principal.

— Nici mie nu mi-ar plăcea – trebui să admită.

— Tatăl dumneavoastră avea duşmani?

— Nu.

— Am luat în considerare posibilitatea unei răpiri.

— O răpire? – se miră ea.

— Dumneavoastră aveţi numeroase proprietăţi, familia dumneavoastră şi numele sunt cunoscute. Nu vreau să credeţi că suntem indiscreţi, dar… Bine, ni s-a confirmat. Nu sunteţi persoane fără resurse.

Niciodată nu se gândea la bani. Poate pentru că familia Mir nu le ducea lipsa, iar tatăl ei fusese unicul fiu al unei familii remarcabile.

— Nimeni nu a luat legătura cu mine – se gândi la apartamentul răvăşit, dar nu spuse nimic.

— Dacă ar face-o…?

— V-aş anunţa, desigur – minţi Joa cu nonşalanţă.

Conversaţia stagnă pentru câteva momente.

— Ce aveţi de gând să faceţi, domnişoară Mir?

— Să plec la Palenque, bineînţeles – zise cu hotărâre. Am un avion la prânz.

— Am putea aranja să vă fie trimise lucrurile tatălui dumneavoastră aici şi să evitaţi deranjul şi neplăcerile – zise cu prudenţă secretarul ambasadei.

— Vreau să aflu la ce lucra tatăl meu şi dacă asta are vreo legătură cu dispariţia lui.

— Dar dumneavoastră sunteţi foarte tânără… – se aventură să spună Álvaro Ponce.

— O fată tânără… – zise, tot cu jumătate de voce, secretarul.

— Am călătorit de multe ori cu tata, l-am ajutat la

lucrările de teren şi la cercetări încă de la doisprezece sau treisprezece ani.

— Cel puţin aici cunoaşteţi limba.

— Vorbesc cinci limbi străine – zise cu naturaleţe, fără nicio dorinţă de a se lăuda –, fără să mai pun la socoteală catalana, dialectul galic şi ceva bască; şi mă pot face înţeleasă în alte două sau trei limbi.

Deodată figura ei deveni a unui matur.

— Da, sigur, bineînţeles – încuviinţă Álvaro Ponce.

— Vă mulţumesc pentru ceea ce faceţi – zise ea cu intenţia de a mai îmblânzi discuţia. Şi vă mulţumesc şi pentru discreţie.

Cei doi se simţiră uşuraţi.

— Nu ezitaţi să ne sunaţi pentru orice ar fi – se oferi ataşatul cultural.

— Personalul ambasadei este la dispoziţia dumneavoastră – nu vru nici secretarul să rămână mai prejos.

Totul era stabilit, şi mai avea încă trei ore libere până să plece avionul spre Villahermosa.

7

Villahermosa ţinea de statul Tabasco[10], dar era oraşul şi aeroportul cel mai apropiat de Palenque şi de ruinele lui mayaşe, aflate în statul Chiapas[11]. Fusese prevenită că este unul dintre oraşele cele mai umede din lume.

De îndată ce ieşi din avion îşi dădu seama că avertizările[12] erau depăşite de realitate.

O izbi un val teribil de căldură, dar cel mai rău era aerul dens şi umed pe care îl trase în piept cu prima respiraţie şi care îi inundă plămânii cu vapori de apă. După nici cinci minute deja transpirase, din ce în ce mai mult pe măsură ce parcurgea terminalul cu geanta de voiaj în mână. Schimbarea de program şi de fus orar o loviră crunt în acel moment.

Închirie maşina chiar la aeroport. Putea s-o lase la orice birou al firmei şi în orice parte a Mexicului. O închirie pentru o săptămână, după ce completă un formular cu datele cărţii ei de credit. Trebuia să reînnoiască închirierea în Palenque, dacă cumva şederea ei se prelungea peste acea săptămână.

Poate vor fi suficiente doar câteva zile.

Poate nu.

După cincisprezece minute, cu o hartă a şoselelor deschisă pe scaunul din dreapta, încerca să se orienteze prin Villahermosa, în drum spre satul Palenque şi ruinele

---

[10] Deşi parte a Imperiului Mexican din 1821, Tabasco devine abia în 1824 al paisprezecelea stat membru fondator al Statelor Unite Mexicane.

[11] Al nouăsprezecelea stat al Statelor Unite Mexicane, Chiapas devine parte a confederaţiei după un referendum în urma căruia se desprinde din Căpitănia Guatemalei. Are cel mai mare procentaj de populaţie indigenă dintre statele mexicane şi adăposteşte numeroase obiective naturale şi arheologice.

[12] Conform unor teorii lingvistice numele Tabasco ar putea deriva din vocabula din limba nahuatl *tlapalco,* „ţara umedă”.

de acolo, la ceva mai mult de optzeci de kilometri distanţă. Traversă oraşul, cu aerul condiţionat deschis, ca să alunge căldura sufocantă, dar mai ales ca să absoarbă umezeala, şi-şi aminti câteva dintre puţinele lucruri citite în timpul zborului, mai mult ca exerciţiu mental decât de nevoie. Villahermosa fusese întemeiată de Hernán Cortés[13] în 1519, după ce primise de la căpetenia Taabs Cool[14] un cadou neobişnuit, o femeie numită Malinche[15], cunoscută şi ca Marina. Aceasta fusese translatoarea şi amanta lui. Aşezat pe terenuri mlăştinoase şi traversat de râuri, precum Grijalva şi Usumancita, primul nume al oraşului fusese Santa Maria Victoria. Când se mutase mai în amonte, din cauza atacurilor piraţilor, numele i se schimbase în Târgul Frumos al Sfântului Ioan Botezătorul. Istoria vorbeşte despre numeroasele conflicte de pe teritoriul lui, între secolele XIX şi XX, inclusiv bombardamente din partea primelor State Unite[16], apoi a Franţei[17] şi, în sfârşit, despre un război intestin între Statul

---

[13] Hernán Cortés Monroy Pizzaro Altamirano (1485-1547), mic nobil spaniol din Extremadura rămas în istorie pentru cucerirea Imperiului Aztec între 1519 şi 1521.

[14] Numele acestei căpetenii stă la baza celeilalte teorii asupra etimologiei numelui statului Tabasco.

[15] Malinche în Mexic sau Malintzin, cunoscută sub numele creştin de Marina, era o fiică de nobil nahuatl vestită pentru frumuseţea ei, cedată căpeteniilor mayaşe din Yucatan în urma unui război. Aceştia i-o dau cadou lui Cortés, şi-i va servi acestuia drept interpret în timpul luptelor pentru cucerirea teritoriilor Mexicului actual.

[16] Pe fondul Războiului dintre S.U.A. şi Mexic (1846-1848), finalizat prin tratatul de la Guadalupe Hidalgo, prin care era recunoscută independenţa Republicii Texas şi mexicanii vindeau pe un preţ onorific către Statele Unite Noul Mexic şi California de Sud, are loc şi blocada porturilor mexicane de la Golful Mexic. În 1846 şi 1847, armata americană ocupă în două rânduri şi oraşul-port Villahermosa.

[17] Profitând de faptul că Statele Unite erau implicate în Războiul de Secesiune (1861— 1865), Franţa a intervenit în Mexic, unde a sprijinit întronarea lui Maximilian de Habsburg ca împărat al Celui de-al Doilea Imperiu Mexican. Domnia lui (1863-1867) nu s-a putut menţine după retragerea franceză, cu atât mai mult cu cât Statele Unite acum pacificate începuseră să-i sprijine pe republicani în faţa imperialilor, iar Maximilian era totodată prea liberal pentru a beneficia de sprijinul

mexican şi Biserica catolică[18].

Atunci când oraşul rămase în urmă, se concentră asupra drumului. Numai aroma proaspătă a florilor de guayacan[19] înmiresma acea atmosferă apăsătoare. La jumătatea drumului începu ploaia şi la un moment dat se înteţi atât de tare, încât, speriată, trebui să oprească maşina pe acostament; apoi ploaia încetă ca prin farmec şi apăru un soare timid, prăvălit deja către amurg. Nu-i era frică, dar se speriase, şi nu pentru că era singură; ci doar pentru că la capătul acelei şosele avea să dea piept cu adevărul.

Sau poate nu.

Tata nu ar fi dispărut niciodată fără să-i lase un indiciu.

Satul Palenque, la şapte sau opt kilometri de ruinele mayaşe, i se înfăţişă deodată, după două ore, socotind şi oprirea cauzată de ploaie. Iniţial numele ruinelor fusese Otulum, care în limba chol[20] înseamnă „împrejmuire" sau „loc fortificat". Spaniolii le rebotezaseră Palenque[21], şi la fel procedaseră şi cu satul, întemeiat de călugărul Pedro Lorenzo de la Nada în 1567. Târgul forma un dreptunghi aproape perfect flancat de Circumvalaţiunile de Nord şi de Sud, sus şi jos, şi de cea Orientală spre dreapta. Şoseaua de la Villahermosa cobora de la nord la sud şi se prelungea

---

aristocraţiei conservatoare şi latifundiare.

[18] Este vorba de fapt despre acţiunile anticlericale ale generalului şi omului politic Tomás Garrido Canabal (1890-1943), guvernator al statelor Tabasco şi Yucatan în repetate rânduri între 1919 şi 1934, apoi senator şi ministru, reprezentant diplomatic, dar şi fondator al mişcării de extremă dreaptă *Cămăşile roşii,* parte a grupului „Tinerimea revoluţionară". În urma confruntării armate (1934) dintre aceştia şi un grup de catolici, soldată cu decese, a trebuit să se exileze în Los Angeles până la sfârşitul vieţii.

[19] *Guaiacum coulteri* - specie de arbori endemici din Mexic, înalţi de până la 12 metri, cu trunchiul mare şi rămuros din care se extrage o răşină aromatizată, scoarţa dură şi poroasă, frunze eliptice şi flori de culoare albă-albăstrie cu un parfum puternic.

[20] Pronunţat [čol]. Numele unei populaţii din grupul mayaş şi al unei limbi vorbite pe teritoriile statelor Chiapas şi Tabasco.

[21] Palenque înseamnă acelaşi lucru - „loc fortificat prin împrejmuire cu buşteni"; a se compara cu termenul şi toponimul românesc *palanca,* cu aceeaşi semnificaţie.

fără a trebui să treacă prin sat, spre ruine, formând o curbă uşoară spre dreapta şi lăsând satul la stânga.

Dintr-un motiv ciudat, tatăl ei se cazase acolo, şi nu în hotelurile mai apropiate de ruine.

Poate ca să se simtă mai puţin singur.

Nu trebui să întrebe decât o singură dată de hotelul Xibalba. O îndrumară către strada Merle Greene şi ajunse mai repede decât se aştepta. Complexul La Cañada era primul pe care îl întâlnea călătorul pe şosea când venea de la Villahermosa. Era un hotel foarte simplu, discret, tipic pentru tatăl ei. Nu pentru că nu-şi putea plăti unul mai bun sau mai luxos, ci pentru că prefera să fie aşa, simplu, şi nu un mastodont impersonal. Hotelul Xibalba avea numai paisprezece camere. Flancat de arbori, vase cu plante exuberante de-a lungul scurtei faţade, şi cu acoperiş într-o apă din gresii roşcate, oferea căldură şi confort. Era locul ideal unde să se refugieze seara un arheolog şi om de ştiinţă după o zi petrecută printre ruinele ancestrale ale unuia dintre oraşele cele mai magice şi mai misterioase de pe Pământ.

Când se opri în faţa tejghelei de la recepţie, ştiau deja cine era. O aşteptau. Era ca şi cum ar fi sunat un semnal de alarmă. Unii veniră să o observe, alţii să o ajute.

Ambasada Spaniei în Mexic funcţiona eficient.

— Doriţi altă cameră? – o întrebă chiar directoarea, poate în acelaşi timp şi proprietara hotelului, după ce primi vestea de la unul dintre recepţioneri şi după saluturile de rigoare.

— Nu, pe cea a tatălui meu. Lucrurile lui sunt tot acolo?

— Avea plătite şi săptămâna aceasta, şi următoarea, deşi oricum nu ne-am fi atins de nimic, bineînţeles. Vom face cu multă plăcere tot ceea ce depinde de noi pentru ca şederea dumneavoastră aici să fie cât mai plăcută, domnişoară. Fără nicio obligaţie din partea dumneavoastră, desigur.

— Tatăl meu reînnoia chiria camerei în fiecare săptămână?

— La cincisprezece zile – o informă femeia.

— Mulţumesc.

Nu voia să-i interogheze imediat ce sosise. Era prea obosită. Îi era tare somn. Prea multe gânduri îi treceau prin minte. Luă cheia şi un flăcău drăguţ îi apucă geanta de voiaj. Nu semăna cu un majordom. Hotelul era prea mic şi discret ca să aibă aşa ceva. Poate era unul dintre fiii proprietarei sau directoarei, poate un angajat de la bar sau de la sala de mese. Îi spuse că-l cheamă Tadeo şi o însoţi până în cameră, cea mai îndepărtată şi izolată. Arşiţa era mai puţin sufocantă decât în Villahermosa, iar umiditatea mai blândă. Dar oricum transpira.

Şi cu atât mai mult când deschise uşa.

Aici locuise ultima dată tatăl ei.

— Poţi să pleci – îi spuse lui Tadeo.

Acceptă bacşişul şi o lăsă singură, retrăgându-se fără să spună nimic.

Joa rămase în picioare în prag, înregistrând acea primă imagine.

Cu excepţia patului, care era făcut, şi a dulapului aranjat, restul era o babilonie de fotografii, hărţi, cărţi şi obiecte de lucru ale lui Julián Mir. Dacă cineva ar fi scotocit şi pe acolo, n-ar mai fi fost nevoie să-şi ascundă urmele.

Văzu mobilul pe noptieră, închis. Şi nu ştia parola.

Nu ştia nici de unde să înceapă.

Aşa că se aşeză pe pat, fără să atingă nimic, martoră a acelei tăceri apăsătoare.

Situaţia îi impunea atâta respect…

Îi luă destul timp să se hotărască. Avea să se însereze în curând şi trebuia să se odihnească. Întâi se duse la baie, pentru obişnuitele necesităţi fiziologice. Apoi se spălă pe faţă, ca să simtă prospeţimea apei pe piele. Şi în al treilea rând, se privi în oglindă şi se îmbărbătă. Să nu plângă.

Când ieşi din baie şi nu mai ştiu ce să facă, se îndreptă spre dulap. Examină cele câteva haine cu atenţie, dar nu găsi nimic în buzunare. Apoi deschise fără probleme cutia de valori. Ştia codul tatei din alte călătorii pe care le făcuse cu el, format din patru cifre fără nicio legătură cu date de naştere sau alte efemeride speciale. Înăuntru găsi

paşaportul şi aproape două mii de euro şi o mie de dolari în bani gheaţă. Niciun bilet de avion. Niciun indiciu. Una peste alta, dacă tatăl ei îi lăsase ceva, acel ceva nu era în niciun caz acolo.

„Cele mai evidente lucruri se văd cel mai greu”, îi spunea de obicei.

Se duse la birou. Îi cercetă hârtiile. Palenque, Palenque, Palenque. Nimic altceva. Planuri şi fotografii ale tuturor templelor din situl arheologic, cel al Contelui[22], cel al Crucii, cel al Crucii fără faţadă, cel al Soarelui[23], cele numerotate de la X la XXVI, chiar dacă lipseau al XIV-lea, al XV-lea, al XVI-lea şi al XVIII-lea în numerotarea stabilită de arheologi, şi bineînţeles cel mai faimos dintre toate, cel al Inscripţiilor, cu mormântul lui Pakal şi piatra lui funerară imensă. Tocmai piatra de mormânt apărea desenată de tatăl ei cu minuţiozitate.

Toate notiţele făceau referire la diverse grupuri sculpturale: al Pădurii albastre, cel Vrăjit, cel Răsucit, Nordul, Vrăjitul din sud, apoi A, E, H şi J şi, cireaşa de pe tort, cel al Jocului cu mingea şi Palatul. Printre ele văzu locurile unde se excavau noile morminte descoperite în

---

[22] Numit după titlul de conte (alături de cele de baron şi duce) auto-arogat de către Jean-Frédéric Maximilien de Waldeck (1766-1875), anticar şi cartograf, artist şi explorator francez, un personaj cu merite incontestabile, dar în acelaşi timp grandoman şi cu o imaginaţie prodigioasă. Pretindea că a călătorit cu Napoleon în Egipt, fără a fi putut aduce probe. Nu-şi declara cu certitudine naţionalitatea, anul şi locul naşterii. Produce un scandal imens în Italia epocii şi în special la Curia papală prin publicarea volumului *I modi* (sau *Cele 16 poziţii),* o faimoasă carte de gravuri erotice a Renaşterii italiene, gravuri create de Marcantonio Raimondi după o serie de picturi ale lui Giulio Romano realizate pentru palatul lui Frederic al II-lea din Mantova. Pretindea că a găsit un vechi exemplar într-o mănăstire din Mexic în timpul explorărilor în legătură cu civilizaţia maya. Pentru că patronul, Lord Kingsborough, susţinea originea băştinaşilor mezoamericani în Triburile Pierdute ale lui Israel, gravurile de la Palenque dau monumentelor o notă egipteană.

[23] Un complex de temple ridicate pe piramide în trepte pentru a celebra încorpnarea lui Chan Bahlum al II-lea, succesorul lui Pacal cel Mare. Crucille la care se referă sunt de fapt reprezentări ale arborelui creației, aflat, conform concepției mayașe, în centrul lumii.

ultimii ani, dar şi locurile care serveau ca acces dinspre exterior către templele cele mai importante, întotdeauna cu Templul inscripţiilor drept stindard. Acel misterios mormânt, cu uriaşa piatră funerară care n-ar fi putut fi aşezată decât înainte de a se fi construit templul, deoarece culoarul de acces abia dacă lăsa loc de trecere pentru o persoană.

Legenda conform căreia Pakal era în realitate un astronaut…

Cercetă câteva dintre însemnări, căută cifruri, indicii, mesaje, vreun tertip pe care să-l detecteze intuiţia ei. Dacă tatăl ei ar fi murit brusc, era ciudat că nu apărea cadavrul, deci probabil era în viaţă. Dacă ar fi înnebunit sau ar fi suferit o bruscă şi neobişnuită pierdere de memorie, probabil că umbla pe undeva, chiar dacă în acest caz era ciudat ca, timp de atâtea zile, să nu-l fi văzut nimeni. Dacă ar fi fost răpit, era logic că nu avusese timp să facă nimic. Dar altfel…

— Hai, tată, haide…

Cercetă documentele, iar şi iar, hârtie cu hârtie. Singurul lucru care lipsea era jurnalul, carneţelul în care tatăl ei obişnuia să-şi noteze totul, sau aproape totul. Nu era atât de prost încât să scrie anumite lucruri de-a fir a păr. Era precaut. Aceste carneţele erau scrise codat, cu un cod pe care îl ştia el, şi numai el, chiar dacă ea se juca străduindu-se să le descifreze şi aproape întotdeauna reuşea.

Nimeni altcineva.

În cele din urmă căzu frântă, încât nici măcar nu ieşi din cameră ca să meargă să cineze.

Nu-şi dădu seama când ajunse întinsă în pat, îmbrăcată, şi nici când şi cum închise ochii.

Şi nici nu înţelese cum reuşi să doarmă zece ore încontinuu.

8

Când se trezi, primul lucru pe care îl observă fu ghiorăitul stomacului ei.

Mai rămase în pat câteva minute, acelaşi pat unde dormise tatăl ei până la misterioasa dispariţie, limpezindu-şi mintea, punându-şi în ordine ideile, ordonând evenimentele şi încercând să se gândească la ce va face în restul zilei. Când o împunse un al doilea ghiorţăit de stomac, se sculă, se duse la duş şi îşi luă pe ea cele mai comode haine ca să coboare la micul dejun.

Prezenţa ei în sufrageria hotelului nu trecu neobservată. Pentru clienţi, turişti avizi de cultura şi istoria locului în care se aflau, nu era decât una ca ei. Pentru personalul de la Xibalba, nu. O serviră repede şi cu mare grijă, aşteptând să-i îndeplinească orice dorinţă, chiar cu o solicitudine puţin exagerată, dincolo de eterna şi delicioasa politeţe clasică din majoritatea ţărilor latino-americane. O întrebară dacă a dormit bine, cum se simţea şi-i repetară că nu era nevoie decât să ceară ceea ce-şi dorea.

Apoi o lăsară în pace.

Luă micul dejun.

Şi bineînţeles că nu din întâmplare, exact când sorbea ultima picătură de cafea, apăru el.

Era un bărbat un pic trecut de vârsta mijlocie, cincizeci şi destui ani, nu foarte înalt, puţin rotunjor, fire argintii în păr şi baston cu mâner de argint în mână, deşi nu lăsa să se vadă vreo dificultate în mers. Avea o a doua bărbie generoasă şi, sub ochi, cearcăne perceptibile, proaspete. Era îmbrăcat corect, ba chiar cu un exces de eleganţă potrivită cu temperatura, pentru că purta un sacou de in peste o cămaşă încheiată până la gât.

Înainte să vorbească îi zâmbi luminos.

— Domnişoară Mir…

Joa lăsă ceaşca şi se uită la el cu gura căscată. Ţinând

cont de dispariţia tatălui ei, de misterul şi spargerea de acasă de la Barcelona şi de situaţia de acolo, era pur şi simplu mereu în alertă. Orice ştire putea fi bună sau rea.

Nu făcu decât să aştepte.

— Pot să mă aşez?

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Permiteţi-mi să mă prezint – îi întinse, fără fermitate, mâna. Mă numesc Nicolás Mayoral. Voiam să vă vorbesc despre Julián Mir – şi pronunţă numele cu respect.

Nu părea să fie mexican, vorbea o spaniolă standard, fără accent, neutră. Era prima persoană care voia să-i vorbească despre tatăl ei.

Încercă să nu lase să i se citească pe chip vreun sentiment.

— Îl cunoaşteţi?

— Pot? – insistă străinul.

Joa încuviinţă şi aşteptă să se aşeze. Nu-şi scoase sacoul, însă îşi lăsă bastonul sprijinit de masă, aproape de mâna lui dreaptă. Mânerul avea forma unui cap de leu, cu coamă cu tot. Un mic detaliu. Cei din personalul hotelului o priveau mereu, dar nici chipurile lor nu spuneau prea multe.

— De unde ştiaţi că mă aflu aici?

— Palenque este un sătuc foarte mic.

— V-a anunţat cineva de la hotel?

Nicolás Mayoral afişă un zâmbet de complicitate.

— Ce importanţă are asta, domnişoară? Singurul lucru care contează este că vă aflaţi aici, căutându-l.

— Ştiţi unde este?

— Nu – zise făcând un gest de neputinţă. Îmi pare rău.

— Şi atunci…

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, iar dumneavoastră de al meu.

— De ce?

— Fiindcă dumneavoastră nu ştiţi ce se întâmplă, iar eu da – sincer şi zdrobitor în acelaşi timp.

— Şi ce se întâmplă, domnule Mayoral?

— Pot să vă pun câteva întrebări mai întâi? Apoi voi

răspunde la toate întrebările dumneavoastră.

Se gândi.

— Vă rog – zise fără să lase să i se observe nervozitatea, controlându-şi fiecare gest şi intonaţia fiecărui cuvânt.

— Dumneavoastră lucraţi mult împreună cu tatăl dumneavoastră?

— Mă ocup de studiile mele. Când pot, îl însoţesc, vara, de Crăciun…

— Aşa încât în ultimul timp…

— Anul universitar începe în Spania în septembrie. De atunci abia dacă l-am văzut.

— Ştiţi ce făcea în Mexic?

— Nu.

Bărbatul ridică o sprânceană, un gest care exprima mai degrabă surprindere decât îndoială.

— Tatăl meu excava sau făcea cercetări mereu. E un om îndrăgostit de munca lui, o persoană care trăieşte în prezent căutând răspunsurile în trecut.

— Şi nu v-a vorbit despre ceea ce căuta acum – nu fu o întrebare, ci o observaţie.

— Palenque este o comoară din care se mai poate scoate la suprafaţă şi descoperi destul. Nu e prima dată când se află aici. Mi-au povestit la ambasadă despre nişte morminte recent deschise, cu numărul douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase şi douăzeci şi şapte.

— Înţeleg – oftă bărbatul mângâind cu o mână goga bastonului, de parcă i-ar fi scărpinat leului coama.

Joa se mişcă nerăbdătoare.

— Ce înţelegeţi?

— Ce ştiţi despre mama dumneavoastră, domnişoară?

Era ultimul lucru la care se aştepta, ca acest necunoscut să-i vorbească despre mama ei.

— Poftim?! – nu-şi ascunse surpriza.

— Răspundeţi-mi, vă rog.

— Ce legătură are mama mea cu toate astea?

— Am să vă spun. Dar întâi spuneţi-mi dumneavoastră. Aşa am convenit.

— Mama a dispărut acum mulţi ani, pe 15 septembrie

1999, când eram mică. Au trecut treisprezece ani.

— Şi…?

— Atât, asta e tot – încercă să nu se înfurie mai tare, chiar dacă nu ştia de ce se simţea furioasă.

— Îi cunoaşteţi originea?

— Ce legătură are…?

— Răspundeţi-mi, vă rog.

— A fost găsită în ţinutul huicholilor. A adoptat-o bunica şi a trăit acolo până ce a venit tata. S-au îndrăgostit, s-au căsătorit şi au trăit în Barcelona până la dispariţia ei.

— Asta e tot?

— Da!

— Şi nu vă miră că acum a dispărut tatăl dumneavoastră?

Avu impresia că omul acela era un motan şi ea un şoarece. Parcă s-ar fi jucat cu ea înainte de a o înhăţa. Ştia deja tot ce îi spusese ea, era sigură.

— De ce nu-mi spuneţi povestea dumneavoastră, domnule Mayoral? – îşi încrucişă braţele şi-şi lipi spatele de spătarul scaunului.

— Aveţi dreptate – zise el. Bun. Ce vreţi să ştiţi?

Nici nu ştia de unde voia să înceapă. Se întorcea la amintirea mamei sale în miezul dispariţiei tatei, din ce în ce mai nedumerită, mai tensionată şi mai suspicioasă faţă de identitatea acestui oaspete…

Aşa încât, înainte de orice, căută o modalitate de a se linişti.

În fond şi la urma urmei, dacă omul acela se afla acolo, trebuia să aibă vreun scop.

— Cine sunteţi? – îl întrebă ea întâi.

9

Nicolás Mayoral îi întinse o carte de vizită.

— Nu e prea mult – Joa o lăsă pe masă după ce o citi.

— Am anumite proprietăţi, pământuri, afaceri, aici, în Columbia, în Argentina, în Belize…

— Cu ce vă ocupaţi?

— Mă interesează viitorul.

— Îmi pare rău – făcu un gest ca pentru a se ridica. Dacă nu sunteţi mai explicit, nu văd motivul pentru care aş continua să mai stau de vorbă cu dumneavoastră. Am alte lucruri de care să mă ocup, ca de exemplu să încerc să aflu ce s-a întâmplat cu tatăl meu.

— Sunteţi pe drumul cel bun, credeţi-mă.

Se opri.

— Aşa, vorbind cu dumneavoastră?

— Da.

— Am să vă repet întrebarea pe care v-am pus-o acum un minut: ce legătură are mama cu toate astea?

— Tatăl dumneavoastră o caută, domnişoară Mir.

Replica asta o paraliză de-a binelea.

— De unde ştiţi că el…?

— Nu v-a spus, aşa-i? – vorbi rar, pătrunzător. Niciodată nu a încetat să o caute, şi poate că acum este aproape, foarte aproape, mai aproape ca niciodată.

Joa îşi dădu seama că se albise la faţă. Deodată se simţi grea, strivită în acel scaun.

— Aici, în Palenque?

— Da.

— Mama mea a dispărut departe de Palenque, domnule.

— Lumea e mică, depinde din ce perspectivă o priveşti. Partea extraordinară este undeva acolo – şi ridică un deget arătător spre tavan, şi deasupra lui spre cer, şi dincolo de cer…

— Puteţi să-mi spuneţi odată?

Nicolás Mayoral lăsă deoparte coama leului. Puse cele două mâini pe masă, privi resturile micului dejun al interlocutoarei, iar apoi îi înfruntă privirea. Joa se simţi de parcă îi străpungea ochii şi ajungea până în mintea ei. Dar nu reacţionă. Aşteptă.

— Mama ta nu era de pe lumea asta, Georgina.

Urmă o tăcere ca o explozie.

Iar ei, imobili, două statui.

— Ce spuneţi? – izbucni ea.

— A venit de dincolo de stele, din spaţiu, din altă lume de peste galaxii, cum vreţi să-i spuneţi.

— Nu sunteţi deloc amuzant, domnule.

— Georgina, gândeşte-te.

— Nu vă cunosc deloc, apăreţi din pământ din iarbă verde şi-mi spuneţi că mama era o marţiană.

— Să nu simplificăm. Pe Marte nu există viaţă. În restul spaţiului, da.

— Doamne Sfinte! exclamă tot mai neliniştită.

— Tatăl dumneavoastră nu v-a spus nimic, aşa văd. Iar după dispariţia ei, pentru că eraţi mică, a încercat să vă protejeze.

Să o protejeze.

Joa înghiţi în sec.

— Dumneavoastră... vorbiţi serios? – deja ajunsese la capătul răbdării.

— Uitaţi-vă bine la mine.

Se uită. Un om normal şi comun, chiar dacă avea un aer special, poate datorită profunzimii privirii, poate din cauza acelui baston cu gogă de argint. Cu un nepot sau o nepoată pe genunchi ar fi putut fi un bunicuţ tânăr.

— De unde aţi scos ceva atât de... deşucheat?

— Văd că nu folosiţi cuvântul absurd.

— E absurd.

— Nu prea, şi dacă staţi şi analizaţi totul vă veţi da seama tot mai mult cât e de adevărat, pentru că piesele puzzle-ului se vor potrivi perfect.

— Ce piese?

— Dumneavoastră sunteţi piesa principală. Sunteţi fiica

ei. Mereu precoce, vorbeaţi la un an, citeaţi cu mult înaintea celorlalţi, îndemânatică, inteligentă, calificativele dumneavoastră medii au fost mereu de la excelent în sus, vorbiţi mai multe limbi străine, sunteţi capabilă să învăţaţi să cântaţi la pian aproape fără să fi luat lecţii, reţineţi cu uşurinţă date, cifre, formule... Şi principalul: sunteţi genetic perfectă. Într-atât încât probabil aveţi puteri, mentale şi fizice, pe care nici măcar nu le cunoaşteţi.

Sângele îi zvâcni în tâmple.

De câte ori nu se întrebase care era cauza tuturor acelor lucruri?!

— De unde ştiţi atâtea despre mine? – se simţi dezbrăcată.

— Noi ştim totul.

— Noi, la plural?

— Persoanele interesate de lumea noastră şi preocupate nu doar de ea, ci şi de rasa umană, de aici şi de peste tot. Nici nu suntem măcar oameni de ştiinţă. Eu v-am spus adevărul în ceea ce mă priveşte – zise făcând semn spre cartea de vizită.

— Auziţi – nu ştiu dacă să înceapă să urle sau să capituleze –, ajunge cu atâtea taine şi mistere, bine? Sau sunteţi nebun, sau...

— Marile furtuni de la sfârşitul lui noiembrie 1971 au trecut nebăgate în seamă de către majoritatea lumii. Simple fenomene locale. Dar n-a fost aşa – începu să deşire lent firul poveştii. Fenomene da, şi locale, bine, risipite pe toată planeta. Dar în niciun caz simple. A fost forma în care ei le-au trimis.

— Pe cine?

— Le numim „fiicele furtunilor”.

— Mama...?

— Credeţi că o nou-născută supravieţuieşte o zi sau două în creierul munţilor, de exemplu în ţinutul huicholilor, şi cu atât mai mult după o furtună crâncenă? Ea a venit din spaţiu, împreună cu multe alte fete, în acea noapte lungă, apărând mereu în locuri izolate, speciale, pentru ca femei precum bunica dumneavoastră să le

găsească şi să le crească. Şi au ajuns chiar şi la orfelinate, ca să fie urme cât mai puţine, mai puţine întrebări şi să poată fi adoptate de familii bune.

— Da, dumneata chiar eşti nebun.

Nicolás Mayoral nu zise nimic. Continuă să o privească în ochi.

Implacabil.

— De ce îmi povestiţi asta? – oftă Joa.

— Trebuie să ştiţi cu ce vă confruntaţi.

— Eu nu mă confrunt cu nimic, doar îl caut pe tata.

— Adevărul, întotdeauna, ne oferă libertate şi perspective mai largi. Fără tatăl dumneavoastră, acum sunteţi singură. Trebuie să vă cunoaşteţi originile. Ei sunt acolo, şi aşteaptă, nu ştim pentru cât timp, nici de ce, nimic; numai că le-au trimis pe fiicele furtunilor şi că acestea au ajuns dintr-un motiv sau altul pe Pământ, acum mai bine de patruzeci de ani.

— Şi cine sunt „ei”?

— Nu ştim.

— Dar ce ştiţi?

— Doar că sunt aici.

— Nu prea mult.

Joa era în continuare pe jumătate uluită, pe jumătate neîncrezătoare. Îşi simţea capul ca într-un vârtej. I se clătina în stânga şi în dreapta, zumzăia de parcă ar fi fost plin de albine. Voia să se ridice, dar nu putea, voia să râdă de ceea ce tocmai ascultase, dar nu putea. Voia să-i spună omului că e nebun, şi nu putea.

Părea oricum, numai nebun nu.

Apăsase prea tare degetul pe rana ei, în numai câteva minute.

— Nu contează că nu mă credeţi acum – zise el pe un ton reflexiv. Când veţi fi singură, gândiţi-vă la toate acestea. Adevărul va veni de la sine.

— Să presupunem că aveţi dreptate, că tot ceea ce spuneţi e adevărat.

— Vă rog.

— Mama ştia că venea din altă lume?

— Da.
— Şi tata?
— De asemenea, chiar dacă nu ştim de când, în ce moment a aflat, dacă i-a spus ea sau şi-a dat singur seama.
— De ce a dispărut mama?
— Asta nu ştim.
— Dar ce ştiţi?
— Că probabil tatăl dumneavoastră a găsit ceva, un drum spre ea, şi că de aceea a dispărut. Şi că dumneavoastră, în mod conştient sau nu, poate ştiţi care e drumul şi unde se află dumnealui.
— Eu?
— Deocamdată este singura noastră pistă.
— Ne-aţi monitorizat pe tata şi pe mine în toţi aceşti ani?
— Da – zise el cu toată naturaleţea.
— Doamne…! – bufni Joa neîncrezătoare.
— Acesta e cel mai mare secret al umanităţii, Georgina – zise cu emfază. Singura probă reală că există inteligenţă extraterestră şi că purtătorii ei au stabilit un contact cu Pământul.
— Şi dacă o urmăreaţi pe mama, cum a dispărut din faţa ochilor voştri?
— Am zis că vă monitorizam, nu că eram nişte umbre legate de dumneavoastră. Pentru noi era de ajuns să vă avem sub control, să ştim unde eraţi, unde mergeaţi.
— Şi de ce îmi povestiţi acum toate astea?
— Nu e evident? – îşi arătă pentru a doua oară palmele într-un gest de sinceritate. Nu ştim ce s-a putut întâmpla, de ce a dispărut mama dumneavoastră, şi cu atât mai puţin de ce s-a întâmplat asta şi cu domnul Mir. Numai dumneavoastră ne puteţi ajuta.
— Eu nu ştiu nimic!
— Vă repet: poate în mod conştient nu, dar inconştient… Dumneavoastră vă cunoaşteţi tatăl, îi cunoaşteţi munca, l-aţi ajutat de multe ori. Poate v-a lăsat vreun indiciu, ceva ce nimeni nu putea observa şi identifica.
— Şi dacă, aşa cum spuneţi, l-au luat… „ei”? – încercă să fie ironică.

Nicolás Mayoral nu zise nimic.
Joa se însenină puţin.
Scotocirea apartamentului din Barcelona, dispariţia notiţelor cifrate ale tatălui ei…
Nebunie sau nu, ceva se întâmpla.
— E timpul să plec – oftă, aruncând o privire spre ceasul de la mână.
Interlocutorul strânse din dinţi făcând să-i apară doi muşchi încordaţi de o parte şi de alta a feţei.
— N-aţi crezut nimic din ceea ce v-a în spus, aşa-i?
— Am nevoie de timp – zise ea cu un gest în mod deliberat ambiguu.
— Poate tocmai asta e ceea ce ne lipseşte.
Joa se ridică.
Bărbatul nu.
— Presupun că ne vom revedea – îşi tatonă şansele.
— Presupuneţi bine – confirmă el.
Nu-i întinse mâna. Luă cartea de vizită şi se îndreptă spre camera ei.
— Aveţi acolo numărul meu – îşi luă la revedere Nicolás Mayoral. Nu ezitaţi să mă sunaţi la orice oră, din zi sau din noapte.
Joa făcu câţiva paşi.
— Succes, Georgina – mai auzi ea de departe.
Se gândi că tocmai de asta va avea nevoie.
În cantităţi apreciabile.

10

Nu îşi dădu cu adevărat seama ce i se întâmplă decât după ce închise uşa camerei şi se simţi singură şi în siguranţă.

Atunci făcu două lucruri: primul, să izbucnească în plâns, al doilea, să se trântească în pat strivită de gânduri.

— Mamă… – scânci.

De ce, în ciuda absurdităţii acelei poveşti, instinctul ei îi striga că era răspunsul la toate îndoielile ei, cheia misterului propriei vieţi?

O fetiţă misterioasă, apărută într-un loc uitat de lume ca ivită din pământ, adoptată de o indigenă, crescuse într-un sat din vestul Mexicului care nu reuşise să facă invizibile capacităţile ei, nici să-i ascundă frumuseţea, de care se îndrăgostise tatăl lui Joa.

O fiinţă specială.

Aşa cum era şi ea.

Fiica ei.

Era plauzibilă şi ideea că tatăl ei o căuta, ba chiar fără să-i spună, pentru că nu exista pe faţa pământului vreun bărbat mai îndrăgostit decât era Julián Mir de soţia lui.

Niciodată nu se simţise o fetiţă nevinovată şi neajutorată, dincolo de anumite nesiguranţe ale ei, nici în adolescenţă, la paisprezece sau cincisprezece ani, în ciuda aurei de ciudăţenie care o înconjura. Dar acum chiar se simţi o femeie incompletă, abătută, copleşită de întrebări fără răspuns şi de îndoieli imposibil de descifrat. Iar apariţia acelui necunoscut punea capac la toate; venit de niciunde, ca să-i povestească, sau să-i dezvăluie, o poveste pe care nu şi-ar fi imaginat vreodată că avea s-o audă.

— Tată, de ce nu mi-ai spus nimic?

Precauţie? Frică? Teama de a nu-i da speranţe false?

O ţinuse deoparte pentru propria-i siguranţă?

Dar de ce?

Se ridică în pat silindu-se să nu cadă într-o depresie, depăşită de gravitatea problemei. Era o luptătoare. Niciodată nu fugise de datoria de a trăi şi de a răzbi în viaţă, cu forţă, cu entuziasm, şi cu atât mai mult după dispariţia mamei sale. Trebuia să facă faţă oricărei probleme, pentru că într-un fel intuia că de acum totul depindea de ea. Poate chiar viaţa tatălui... şi a mamei sale, oricât de extraordinar ar fi putut părea asta.

Privi toate lucrurile lăsate sau uitate de Julián Mir în cameră.

Dacă plecase pe cont propriu, singurul lucru pe care şi-l luase fusese jurnalul, carneţelul de notiţe, eternul lui bloc-notes de lucru, întotdeauna unul nou pentru fiecare operaţiune pe care o întreprindea, ca să nu amestece subiectele. Dar dacă îl răpiseră, din cine ştie ce motiv, cei vinovaţi aleseseră să ia tot acelaşi jurnal. Nimeni în afară de ea nu observase. Dacă răpitorii ar fi luat toate obiectele lui personale din cameră, ar fi fost evident că era vorba despre o sechestrare. În acest fel, pentru poliţie, dacă dispariţia ar fi fost înregistrată oficial, tatăl ei ar fi putut păţi orice, o alienare mintală sau un accident despre care încă nu apăruse nicio dovadă.

— Tată, tu îţi notai totul în carneţele, dar întotdeauna era în formă de rezumat al investigaţiilor, aşa că sigur ai lăsat ceva pe aici pentru mine, nu-i aşa? Poate chiar indicii special pentru mine, dacă nu aveai încredere în altcineva. Dar unde sunt?

Începu să răscolească maldărul acela de hârtii.

Se uită în primul rând la poza Templului inscripţiilor din Palenque şi la un desen al secţiunii sale transversale prezentând drumul către mormântul lui Pakal[24].

Majoritatea hârtiilor, desenelor şi textelor printate de pe

[24] Pacal al II-lea sau Pacal cel Mare (603-683) a domnit în statul mayaş B'aakal, a cărui cetate de scaun era Palenque. Este cel mai cunoscut dintre domnitorii din Palenque, datorită splendorii şi prosperităţii teritoriului din vremea lui, o adevărată epocă de aur a artelor. Mormântul lui este considerat unul dintre monumentele cele mai importante ale Americii centrale.

paginile web vorbeau despre acelaşi templu şi despre cripta lui. În cameră nu exista niciun calculator, aşa că singura explicaţie era că îl luase cu el sau că exista un calculator al hotelului la care avea acces regulat.

Julián Mir nu lua niciodată bagaje în exces.

Şi scria numai de mână. Lucrările de şantier.

Căută în continuare printre hârtii.

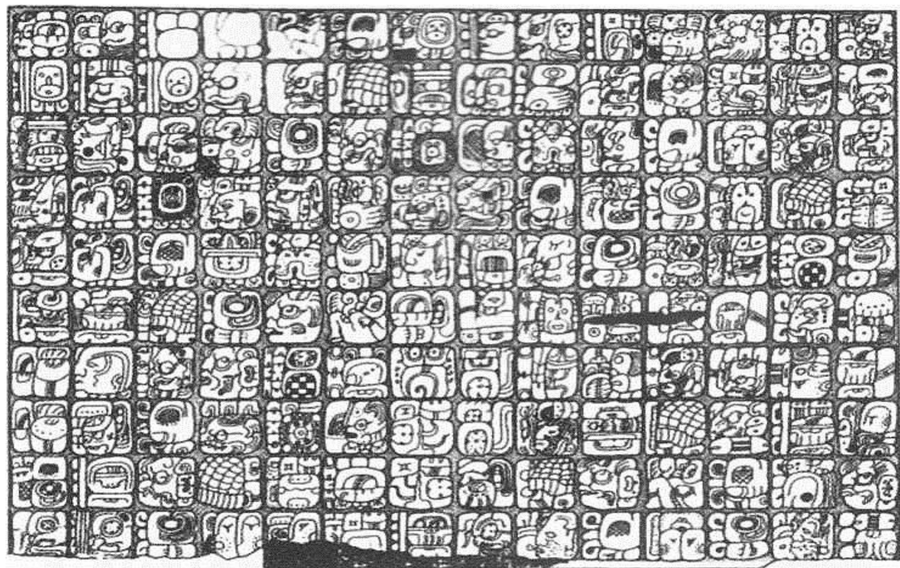
Al doilea desen care merita atenţie era unul făcut de tatăl ei pietrei funerare care acoperea mormântul lui Pakal, piesa aceea imensă depozitată în interiorul Templului inscripţiilor din Palenque, una

dintre descoperirile cele mai importante ale celei de-a doua jumătăţi a secolului al XX-lea.

Totul cât se poate de normal, corect. Văzuse fotografii de pietre funerare sau desene asemănătoare de nenumărate ori.

— Ajută-mă, tată. Hai… ajută-mă…

În majoritatea celorlalte desene se vedeau stele, glife[25], simbolurile curioase ale scrisului mayaş. Simboluri şi reprezentări. Puţinul pe care îl ştia despre acest subiect, chiar dacă îl studiase, nu o ajuta cu nimic. Avea nevoie de mult mai mult ca să „traducă” tot ce era acolo.

Şi trebuia să intre pe internet.

O muncă enormă.

Îi atrase atenţia complexitatea extremă a tabloului central al Templului inscripţiilor. Un univers de forme care reflecta cu fidelitate în frize cosmogonia mayaşilor, dar şi aparenta simplitate a universului lor. Fiecare glifă era în sine o pagină unică din marea

[25] Semn gravat, incrustat, pictat, desenat din scrierea egipteană, unde poartă numele de hieroglifă.

1

2

3

4

5

6

carte sculptată pe fiecare dintre pereţi, în piramide şi în edificii.

Dacă acolo era ceva, dacă îi ascunsese ceva în acea abundenţă de semne şi reprezentări, nu avea să-i fie deloc uşor să găsească. Iar timpul o zorea cam tare.

Aproape de final dădu peste două file mâzgălite cu caracteristica minuţiozitate a tatălui ei, chiar dacă erau schiţe ale unor glife grupate câte trei. Erau numerotate de la 1 la 6 şi în mod evident erau calendare mayaşe. De asta putea fi absolut sigură.

Deşi de aici şi până la a le putea interpreta…

Stătu şi se uită la ele. Fiecare figură era formată dintr-o glifă mare capitală şi opt glife mai mici aşezate două câte două sub prima.

Uluitoarea complexitate a acelui univers cunoscut vag, dar niciodată studiat în detaliu, sau cel puţin nu cât să-i devină limpede, o descurajă.

— Şi acum ce-i de făcut? – se întrebă.

O voce interioară îi răspunse:

— Pune-te pe treabă.

Nu avea deloc chef, dar cuvintele acelea o obligară să treacă la acţiune.

Aşeză toate fotografiile şi desenele şi se hotărî să demareze investigaţia.

În primul rând chiar la hotel. Apoi, la Palenque.

Deşi conţineau fotografia lui Julián Mir, luă legitimaţiile emise de instituţiile oficiale mexicane, care îi garantau titularului, ca arheolog, acces liber în zona cu ruinele vechiului oraş mayaş; apoi ieşi din încăperea plină de haosul deja puţin limpezit al propriilor gânduri.

11

Îl găsi pe Tadeo, băiatul care îi cărase geanta cu o zi înainte, udând grădina interioară a hotelului Xibalba. Se apropie de el încercând să pară bine-dispusă. Un zâmbet avea întotdeauna mai mult succes decât o figură serioasă. Şi ea ştia cum să-şi pună în valoare chipul. Zicea lumea că e unul dintre farmecele ei.

Lucrurile acestea i se păreau superflue, dar utile.

— Bună dimineaţa, Tadeo.

— Bună dimineaţa, domnişoară – se trezi băiatul din letargie, hipnotizat de firul de apă care scălda verdeaţa nesfârşită a acelei lumi exuberante. Aţi dormit bine?

— Minunat.

— Mă bucur – îşi afişă zâmbetul, cu nişte dinţi enormi şi disproporţionaţi.

— Pot să-ţi pun nişte întrebări?

— Mie?

— Orice informaţie este utilă, nu crezi?

— Bine – nu ştiu ce să zică. Dar eu umblu mereu, nu ştiu mare lucru despre clienţi.

— Tatăl meu a stat aici multe zile. Şi era o persoană drăguţă. Sigur a vorbit cu tine.

— Asta aşa e, domnişoară. Era foarte amabil şi simpatic – zise dând din cap.

— Avea musafiri?

— Nu.

— Nu mă refer doar la el în cameră, ci în hotel, la masă, sau aici, în grădină.

— Nu, nu. Era mereu singur.

— M-ai văzut acum o clipă la masă cu un domn?

— Da.

— Îl cunoşti?

— Nu.

— Ştii cumva cine ar fi putut să-l anunţe că am venit

aici?

— Să-l anunţe? – deschise nişte ochi neîncrezători. Nu, nu.

— Ţi-a dat cineva bani ca să-l laşi să intre în camera tatălui meu?

— Nu! – exclamă încruntând din sprâncene.

— Spune-mi adevărul – îl strânse puţin cu uşa. N-am să mă supăr, şi pot să plătesc orice informaţie.

— Mama m-ar omorî! – zise, confirmându-i presupunerea că ar fi băiatul directoarei de la Xibalba.

— Dânsa este proprietara?

— Da, o cheamă Adela.

— Mulţumesc, Tadeo. Şi scuză-mă – îi mângâie obrazul cu mâna, îndreptându-se apoi spre ieşire.

Păşi simţind că băiatul o urmăreşte cu privirea şi ajunse la recepţie. O frumuseţe mayaşă, îmbrăcată într-un costum tradiţional, o inundă cu un zâmbet de „bun venit”. Îi citi numele de pe ecusonul din piept: Maria Fernanda. O întrebă de doamna Adela, iar recepţionera îi spuse că o va primi într-un minut.

Nici nu trecu un minut.

Biroul patroanei de la Xibalba era mic şi cochet, cu pereţi de lambriuri pline de tablouri cu ruinele mayaşe de pe seama cărora trăia Palenque în splendoarea lui actuală, dar şi de fotografii de pe când bătrânul oraş abia fusese regăsit în jungla iucatină, cu arbori ale căror rădăcini erau incrustate între pietrele pe jumătate năruite şi o atmosferă apăsătoare, pe care tonurile de ocru ale imaginilor le puneau în valoare. Pe masă văzu o reproducere a pietrei funerare de pe mormântul lui Pakal cu imitaţie de patină de piatră învechită. Zări şi o roată calendaristică[26], un *tzolkin*[27] şi un *haab*[28], cele trei cercuri cu ajutorul cărora

[26] Compusă din fuziunea următoarelor două tipuri de calendare.

[27] Tip de calendar specific mayaş, cu 260 de zile, format din 13 luni de 20 de zile sau 20 de luni de 13 zile. În cultura maya numărul 20 reprezenta baza sistemului de numerotaţie, iar 13 numărul cerurilor şi al articulaţiilor corpului omenesc.

[28] Calendarul de uz civil al culturii maya, de 365 de zile, împărțit în 18 luni de 20 de zile și cinci zile finale considerate nefaste, numite Uayeb.

mayaşii calculau trecerea timpului şi-şi însemnau zilele scurse.

Trebuia să-şi reactualizeze cunoştinţele, să-şi reamintească toate astea.

— Aţi dormit bine? – o întrebă exact acelaşi lucru ca şi băiatul.

— Da, foarte bine. Aveam nevoie.

— Lucrurile tatălui dumneavoastră…?

— Par în ordine – cu excepţia lipsei agendei lui de lucru.

— Îmi închipui că vreţi să mă întrebaţi dacă ştiu ceva, dar cu mare părere de rău…

— Aţi anunţat numai la ambasada noastră?

— Am sesizat şi poliţia locală, dar n-au făcut decât să pună câteva întrebări şi nimic mai mult. Aici turiştii vin şi pleacă cu miile, chiar dacă tatăl dumneavoastră nu era un simplu turist şi ei ştiau asta. Fiind vorba despre un spaniol şi despre o dispariţie, s-au gândit că e de competenţa ambasadei. Ar fi fost cu totul altceva dacă ar fi apărut un cadavru, înţelegeţi? Dar din fericire nu este cazul.

— Fiul dumneavoastră mi-a spus că tata nu primea vizite.

— Niciuna, credeţi-mă.

— Nu avea prieteni sau cunoştinţe? Atâtea zile de lucru în acelaşi loc…

— Bătrânul Bartolomé Sigüenza.

— Cine?

— Este un personaj aici în Palenque. Ştie totul, este expert în cultura maya, cultura lui, o enciclopedie ambulantă şi o persoană încântătoare. A participat la destule săpături când era mai tânăr. Este prieten cu toată lumea, şi uneori l-am văzut plimbându-se cu domnul Mir, seara. Ba chiar uneori îl însoţea cu maşina la ruine.

— Unde îl pot găsi?

— În Piaţa comunală, aici aproape, dincolo de bulevardul Manuel Velázquez, iar dacă nu e acolo, în parc, dincoace de acelaşi bulevard. Nu trebuie decât să întrebaţi de el pe stradă.

— Aţi spus că tata mergea cu maşina la ruine.

— Nu sunt mai mult de şapte kilometri şi jumătate, dar într-adevăr e mai comod, iar pe aici plouă mult.

— Unde e maşina lui?

— Reînnoia chiria săptămânal, iar agenţia a luat-o acum două zile. Regret.

— Era ceva înăuntru?

— Nu, am inspectat-o chiar eu. Vreo două mape şi alte câteva lucruri. Le-am lăsat în camera domnului.

— Aveţi internet aici?

— Da, desigur. Tatăl dumneavoastră…

Joa privi pe fereastră.

Un gest automat şi comun.

Nu credea în coincidenţe.

De cealaltă parte a străzii, uitându-se la hotel, uşor de observat de unde stătea ea în biroul directoarei, văzu acelaşi bărbat din avionul care o adusese până în Mexico City, tânărul drăguţ, brunet, înalt, cu părul destul de lung, trăsături bine definite, ochi pătrunzători şi corp atletic.

Cum să-l fi uitat?

Prea atrăgător.

Prea tulburat de prezenţa ei, atunci când dăduseră nas în nas. Atât de tare, încât îşi ascunsese privirea, ca şi cum ar fi fost timid.

Joa rămase cu respiraţia tăiată.

— Aţi păţit ceva? – întrebă Adela fără să ducă la capăt fraza pe care o începuse.

— Bărbatul acela…

— Care? – femeia se aplecă să se uite pe fereastră.

— Mă întorc imediat – zise ea ridicându-se de pe scaun.

Se grăbi cât putu. Ieşi din birou şi traversă holul de la recepţie în fugă. Ieşi afară în soarele intens de amiază, care o orbi pentru o clipă.

Când putu privi din nou, el nu mai era acolo.

Joa traversă strada scurtă, cu panta înclinată spre dreapta. Privi în sus şi-n jos. Se uită pe strada care se încrucişa cu Merle Greene. Pândi orice mişcare la porţi sau magazine.

Nimic.

O fantomă.

Sau o iluzie.

Câţi turişti din zborul ei Spania-Mexic n-or fi venit să viziteze Palenque?

Cum era să se întâlnească tocmai cu cel care îşi ferise privirea atunci când se ciocniseră la uşa toaletei din avion?

Strânse pumnii, neputincioasă, speriată din nou.

— Cine era? – auzi vocea directoarei hotelului în spatele ei.

— Nu sunt sigură, minţi.

— Eu nu am văzut pe nimeni.

Nu fusese o halucinaţie. De asta era sigură.

Să-ţi placă cineva la prima vedere nu înseamnă să te şi gândeşti la el după aceea. Cu atât mai puţin fiind vorba despre un necunoscut despre care nu ştia nimic, pe care nu-l mai revăzuse şi despre care crezuse că nu avea să-l mai vadă vreodată.

Corăbii în noapte.

— Sunt puţin agitată, presupun – zise umplându-şi plămânii cu aerul cald al dimineţii.

— Vă veţi duce la ruine? o întrebă Adela.

— Da, dacă reuşesc să dau de bărbatul acela, Bartolomé Sigüenza.

— Vă întoarceţi la masă?

— Nu ştiu.

— Puteţi mânca pe acolo, dar aici gătim foarte bine – zâmbi cu aplomb. Trebuie să fii puternică, dragă.

— Mulţumesc. Pot să vă mai pun o întrebare? – şi o formulă, văzând că femeia dădea din cap că „da”. În dimineaţa aceasta, în timp ce mâncam, a venit să vorbească cu mine un bărbat.

— Da, l-am văzut.

— Îl cunoaşteţi?

— Nu a mai fost pe aici, pot să vă asigur. Nu uit aşa de uşor un chip.

— Bine – se resemnă ea. Mulţumesc încă o dată. Cum ajung în piaţă?

— Mergeţi drept şi apoi la stânga – îi arătă cu mâna.

Puteţi merge cu maşina, deşi nu e foarte departe. Desigur, dacă apoi plecaţi la ruine e mai bine să o luaţi acum, aşa nu va trebui să vă mai întoarceţi.

Îşi luă „la revedere” de la directoare şi porni spre vehiculul închiriat. Intră, deschise geamurile şi demară. Abia mai suporta aerul condiţionat, oricât de cald ar fi fost, aşa că nu-l porni. În mai puţin de trei minute, ajunse pe bulevardul Manuel Velázquez, parcă maşina pe un loc liber şi intră în Piaţa comunală, cu dughenele multicolore expunând ce era mai bun din toate produsele. Prima femeie pe care o întrebă îi spuse că nu-l văzuse pe Bartolomé Sigüenza de câteva zile. A doua o informă că era poate în parc. Ajunsă acolo, un bătrân îi indică o stradă perpendiculară.

— Locuieşte aici, la 17. Uitaţi-vă – spuse cu o intonaţie melodioasă, cu mai multe accente –, dar nu l-am mai văzut de două zile. Poate s-o fi îmbolnăvit.

Strada se numea Belizario Domínguez. Numărul 17 corespundea unei case cu un singur nivel, cu pereţii văruiţi în alb, ferestrele verzi, dar vopsite parcă de un secol.

Bătu în tocul uşii cu degetele.

O dată.

De două ori.

Nu mai insistă. Reveni la maşină şi plecă spre ruinele mayaşe din Palenque, ocolind parcul şi La Cañada, prin sud.

Se îndrepta spre unul dintre locurile cele mai frumoase, magice ale trecutului, singură, fără tatăl ei, plină de incertitudini şi îndoieli, strivită de responsabilitatea pe care o avea de câteva zile pe umeri.

Mai ales după vizita şi incredibilele dezvăluiri ale acelui bărbat pe nume Nicolás Mayoral.

12

Legitimaţia tatălui ei îi asigură accesul.

Puţin conta că poza nu corespundea. Nimeni nu se uită la ea, cel puţin nu la intrare.

Când ajunse în incinta sitului, rămase fără cuvinte.

Era mai mult decât se aştepta. Mai mult decât credea. Mai mult decât puteau imaginile să arate. Ba chiar mai mult decât ar fi putut să viseze orice pasionat de istorie sau de culturile antice.

Mai mult, mult mai mult.

Palenque.

Fără să ştie de ce, ochii i se umplură de lacrimi.

— Tată, unde eşti? – întrebă vântul.

Înconjurat de coline cu vegetaţie deasă care învăluia diferitele edificii şi temple, Palenque era un covor verde, îngrijit, protejat, pe care se vedeau în fiecare zi sute de vizitatori uluiţi. Palatul[29] era prima bijuterie vizibilă, cu turnul său şi minunata seninătate ancestrală, dar Templul inscripţiilor, marea piramidă din complex, era centrul atenţiei maxime. Pentru o clipă nu ştiu ce să facă, dacă să se îndrepte către acesta ca să coboare până la Mormântul lui Pakal, sau să caute noile cripte care se aflau în stadiul de excavare, cele cu numărul douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase şi douăzeci şi şapte. Apoi se gândi că putea să viziteze mormântul lui Pakal pe cont propriu, pe când în celelalte, cu atât mai mult cu cât se lucra în ele, ar fi putut intra cu greu, chiar dacă avea legitimaţia.

Hotărî să caute pe cineva.

Fără să-şi dea seama, dădu peste un afiş scris de mână care indica mormântul numărul douăzeci şi cinci; se opri. Nu era altceva decât o gaură făcută în pământ, cu nişte

[29] În realitate este vorba despre un complex de clădiri cu diferite funcţii ridicate pe o terasă artificială din mijlocul actualului sit arheologic, într-o perioadă de patru sute de ani.

trepte primitive care coborau în adânc. Ceva mai încolo, la vreo cincizeci de metri, descoperi un al doilea afiş, care indica locul criptei numărul douăzeci şi şase. Ambele erau înconjurate de o bandă de plastic şi patru ţăruşi de fier, urâţi, înfipţi neîndemânatic în verdeaţa ierbii.

Şovăi un moment.

Atunci din mormântul numărul douăzeci şi cinci ieşi un bărbat.

Avea vreo şaizeci de ani şi era transpirat şi murdar. Chelia lui reflecta razele soarelui sub strălucirea acelei dimineţi fără nori. Nu-i observă prezenţa, adâncit în gânduri, până nu-l abordă ea.

— Domnule…

Bărbatul o privi prin ochelarii lui rotunzi.

— Da?

Joa îi arătă permisul tatălui ei.

— Mă numesc Georgina Mir – se prezentă. Aş putea…

Necunoscutul nu o lăsă să-şi termine propoziţia.

— Georgina! E posibil aşa ceva?! Dumnezeule… cât mi-a mai vorbit tatăl tău despre tine, şi-i părea rău că nu erai lângă el ca să vezi asta! De unde ai apărut? Şi Julián? Nu l-am văzut de câteva zile! Nu cumva e bolnav?

Erau prea multe întrebări ca să le poată răspunde deodată. Şi nu avea chef să dea explicaţii. Nu încă.

— Da, a fost bolnav, de-asta am venit să-l văd – se hotărî să răspundă.

— Ceva grav? – pe faţa bărbatului se citea îngrijorarea.

— Nu, nu, chiar nu.

— El şi secretele lui! Uneori e atât de misterios, putea să ne trimită un mesaj, am fi mers să-l vizităm.

— Nu e nimic grav – zise, evitând să dea detalii. Am profitat de timpul frumos ca să fac o vizită. Nu aş vrea să deranjez.

— Să deranjezi? Mi-ar plăcea să-ţi arăt ce e pe-aici, draga mea! Şi cu atât mai mult dacă mă iei de braţ! – îi zise arătând un entuziasm deosebit pentru situaţie. Apropo, eu sunt Benito Juárez.

— Serios?

— Bine, acela se numea Benito Pablo Juárez García[30] şi a fost preşedinte. Eu mă mulţumesc să fiu doar Benito Antonio Juárez Mesa şi să fiu arheolog. Din Guadalajara[31], bineînţeles – se mândri, ridicând capul. Jaliscan[32] adevărat!

Joa îl luă de braţ.

— Foarte bine, zâmbi. De unde începem?

— De la astronaut, domnişoară!

Se îndepărtară de mormintele săpate în pământ. Benito Juárez se transformă pe dată într-o mitralieră verbală, copleşind-o cu date şi ştiinţă în timp ce ea făcea fotografii cu micul ei aparat digital. Deocamdată preferă să nu mai pună nicio întrebare, prudentă. Nu cunoştea pe nimeni, dar se părea că pe ea o cunoştea toată lumea.

Oare cât timp va reuşi să păstreze secretă dispariţia tatălui ei?

— Eşti superbă! – deschise ochii mari arheologul mexican. La fel ca mama ta.

— Aţi cunoscut-o pe mama?

— Bineînţeles că am cunoscut-o, acum mulţi ani. Atât de frumoasă, atât de deosebită, unică... Julián şi cu mine suntem prieteni vechi, şi tovarăşi. De asta l-am chemat atunci când am început să găsim lucruri extraordinare în cele trei noi morminte, douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase şi douăzeci şi şapte. L-am invitat să vină ca prieten, dar şi ca specialist, ca să mă ajute.

— Despre ce fel de lucruri extraordinare vorbiţi?

---

[30] Benito Pablo Juárez Garcia (1806-1872), avocat şi om politic mexican de origine zapotecă, a fost în repetate rânduri preşedinte al Republicii între 1858 şi 1872, perioadă întreruptă de Războiul Civil şi de Al Doilea Imperiu. Este considerat fondatorul naţiunii mexicane moderne.

[31] Guadalajara (Mexic), capitala statului Jalisco, este al doilea oraş ca mărime din Mexic. A fost botezat aşa de fondatorul lui, conchistadorul Nuño Beltrán de Guzmán, în onoarea oraşului său natal Guadalajara din Castilia spaniolă.

[32] Din Jalisco, unul din statele fondatoare ale republicii Mexicane. A purtat până în 1824, la elaborarea Constituției Republicii, numele de Regatul Noii Galiții și avea o suprafață dublă față de cea actuală. Numele de Jalisco, anterior Xalisco, cu pronunțarea străveche Șalisco, înseamnă în limba nahuatl „loc în țara nisipurilor”.

— Nu ţi-a spus la telefon? Vai, Julián! – îşi ridică mâna spre cer. Mereu atât de rezervat, fără să dea asigurări despre nimic până nu verifică şi răsverifică de zece ori! Aceste cripte sunt pline de stele impresionante, date, profeţii, un talmeş-balmeş de proporţii…! Ne va lua destul timp să terminăm excavarea lor, şi mai mult ne va lua să descifrăm ce vom găsi. Totul este într-o stare destul de proastă, cu unele zone foarte erodate, pietre aproape şterse din cauza umezelii, galerii prăbuşite, aşa că toate astea complică interpretarea glifelor.

— Mi-ar plăcea şi mie să văd criptele acestea.

— Avem probleme la douăzeci şi şase. Ieri a căzut o porţiune de galerie, în ciuda grijii deosebite cu care am lucrat, şi vom avea nevoie de câteva zile ca să debarasăm, să punem stâlpi de susţinere şi să continuăm. Deocamdată e închisă. Dar te pot lăsa să intri în celelalte două, cel puţin câţiva metri.

— Mulţumesc.

Se aflau la poalele treptelor Templului cu inscripţii. Se apropiaseră de uluitoarea lui maiestuozitate în timp ce vorbeau. Când începu să urce, Joa se simţi ca şi cum ar fi trecut prin tunelul timpului, într-o călătorie magică spre trecut. Aproape că uită să mai facă poze. Îşi dorise de atâtea ori să urce pe scările acelea cu tatăl ei… Iar acum urca la braţul unui necunoscut, căutând Dumnezeu ştie ce, pentru că îşi dădea seama că deocamdată nu făcea decât să dibuie drumul, ca un orb.

— Ştii povestea mormântului lui Pakal?

— Oarecum.

— Arheologul mexican Alberto Ruz a găsit în piramida aceasta scările boltite care coborau în adâncuri – ajunseseră deja sus, iar scările se zăreau în faţa lor, înguste, cu pragul jos, şi fură nevoiţi să înceapă coborârea în şir indian, precedaţi de un grup de turişti japonezi, şi în faţa altui grup de englezi sau nord-americani.

Lui Ruz i-au trebuit patru ani ca să parcurgă ceea ce tu şi eu vom parcurge în câteva minute. A trebuit să avanseze centimetru cu centimetru, scoţând pământul, cu mare

grijă… A curăţat douăzeci şi cinci de metri de moloz şi pereţi de zid amplasaţi intenţionat ca să împiedice accesul în interior. În 1952 a ajuns în antecamera dominată de o enormă lespede triunghiulară de piatră care bloca accesul, iar în spatele ei a găsit scheletele a vreo şase-şapte tineri, victime sacrificate în cinstea defunctului. Ultimul pas a fost să intre în camera mortuară, la doi metri sub nivelul solului. Aşteptară ca grupul din faţă să viziteze incinta îngustă, punct culminant al coborârii. Joa abia dacă îşi putea stăpâni entuziasmul şi nerăbdarea.

— Camera măsoară zece metri pe şapte, iar pereţii sunt decoraţi cu reliefuri de stuc. Sarcofagul, monolitic, situat aproape în centrul ei, conţine scheletul lui Pakal, ceva deloc neobişnuit în lumea mayaşă. În plus, statura lui e superioară mediei acestor oameni. Între amănuntul acesta şi relieful de pe piatra funerară a început să se ţeasă legenda că ar fi vorba despre un astronaut, legendă care în anii şaizeci şi şaptezeci s-a răspândit într-un mod absolut hilar. Toată lumea voia să vadă în postura acestui personaj un astronaut în capsula lui.

— Cunosc povestea.

— Trebuie să fi fost impresionant pentru Ruz – admise Benito Juárez. Au ridicat piatra, care cântăreşte cinci tone, cu scripeţi pe care i-au coborât până aici, cu grijă să nu strice sau să spargă ceva, şi au găsit corpul lui Pakal în poziţia *decubitus supinus,* adică întins, sau cu faţa în sus, cu chipul acoperit de o mască de mozaic de jad cu „urechi”. Trupul îi era şi el acoperit de bijuterii de jad şi perle, dar şi de seminţe şi două figurine de jad reprezentându-l pe Zeul Soare. Corpul şi ofrandele fuseseră acoperite cu cinabru roşu. Sub sarcofag au găsit două capete de teracotă cu motive decorative roşii. A, şi un şarpe din acelaşi material care mergea de la sarcofag până la uşă, simbolizând legătura dintre cei vii şi lumea de dincolo.

Veni rândul lor. Piatra de mormânt apăru pentru prima dată în faţa ochilor ei, cu tot cu minunata ei legendă. De unde se afla, o vedea în perspectivă. Trei metri şi optzeci

de centimetri lungime, cu motivele acelea sculptate în basorelief şi cu lunga inscripţie de jur împrejur în care era vorba despre faptele răposatului, despre data naşterii şi a morţii lui şi despre înaintaşi.

— Impresionant, oftă Joa.

— Pakal, supranumit cel Mare pentru că unul dintre unchii lui se numise la fel, s-a născut pe şase martie 603, a fost rege din 615 şi a murit pe 30 august 684. Exactitatea datelor este foarte normală într-o lume cu atâta conştiinţă de sine precum cea mayaşă – îşi încheie Benito Juárez povestirea. A fost un rege foarte iubit de poporul lui. El şi descendentul său, K'inich Kan Balam, nume care înseamnă „Şarpele Jaguar cu Faţa Spre Soare", au fost cei care au construit majoritatea edificiilor din Palenque. Perioada coincide cu apogeul oraşului şi al regiunii, pentru că, prin căsătorii, s-au stabilit atunci alianţe care garantau pacea şi prosperitatea.

În spatele lor aşteptau deja alţi vizitatori, dar Joa se grăbi cât putu, contemplând minunata piatră funerară. Abia respira. Frigul şi umezeala îi pătrundeau trupul ca o ceaţă care se înstăpânea peste fiinţa ei.

Se înfioră fără să ştie de ce, o altă senzaţie decât cea obişnuită de frig.

Parcurse cu privirea fiecare dintre reliefurile lespezii, chiar dacă din poziţia unde era le vedea greu pe cele mai îndepărtate, din partea cealaltă, din cauza luminii scăzute din încăpere.

Trebuia să revină cu mai mult timp la dispoziţie.

Cineva tuşi în spatele ei.

— Trebuie să mergem mai departe – o luă de braţ Benito Juárez.

Urcară prin interiorul Templului inscripţiilor până în vârf şi coborâră pe scara exterioară, în linişte. Doar când ajunse jos Joa îşi reveni din acea senzaţie de înfiorare.

— Hai, o să-şi arăt şi restul. Şi nu te îndepărta de mine. E atât de aglomerat, de dens – cuprinse ansamblul Într-o boltă cu mâna liberă –, încât dacă avansezi cinci metri printre arbori, te-ai pierdut, şi nu e de glumă. Au fost

multe cazuri de turişti care s-au dus să-şi facă necesităţile, şi ce muncă s-a depus apoi ca să fie găsiţi!

Voia să vadă şi mormintele pentru care se afla tatăl ei acolo, dar o luă încet, pe îndelete, fără a forţa amabilitatea neaşteptatului ghid.

Se confrunta cu o mulţime de trăiri.

Pe de-o parte, faptul că zărise ceva în mormântul lui Pakal, fără să poată spune ce anume.

Pe de altă parte, impresia că era urmărită.

13

Se uitase în jurul ei de mai multe ori, fără să vadă nimic şi pe nimeni. Dar impresia aceea nu o părăsea. Preocupată, nu-şi dădu seama că în asfalt era o groapă din cauza căreia aproape că rămase fără roata din dreapta faţă a maşinii închiriate.

Hurducăturile şi lovitura cu capul în plafonul maşinii o făcură să nu se mai uite în oglinda retrovizoare şi să se concentreze numai la drum.

— Drace, bombăni.

Se opri la câţiva metri mai încolo ca să verifice dacă janta nu suferise vreo stricăciune. Când o verifică şi văzu că nu păţise nimic, se linişti. Simplul fapt că trebuise să se aplece şi să se ridice o făcu să transpire şi mai mult. Când se întoarse la volan, opri motorul şi se lăsă învăluită de liniştea şi calmul serii, profitând de faptul că se afla la adăpost, lângă un pâlc de copaci.

O zi epuizantă, intensă.

Dar numai turistică.

Nimic mai mult.

Mormintele douăzeci şi cinci şi douăzeci şi şase nu îi aduseseră nimic nou. Datele şi profeţiile făceau referire la evenimente deja intrate în istorie. Două se refereau la venirea spaniolilor. Iar cripta douăzeci şi şapte trebuia să-şi aştepte deschiderea pentru ca arheologii să-şi continue lucrările de explorare, chiar dacă se gândi că probabil conţinea cam acelaşi lucru. Bogăţiile aflate în interiorul lor erau într-adevăr enorme, dar oricât de mult examinase glifele vizibile deja, nu reuşise să desluşească nimic. Chiar şi experţii ezitau încă în legătură cu semnificaţiile unora dintre ele. În plus, galeriile puteau fi cu mult mai adânci. O muncă de ani de zile.

Lui Alberto Ruz îi luase patru ani ca să-şi croiască drum pe scările acelea până în inima Templului cu inscripţii.

Ea nu putea să aştepte patru ani, nici patru luni, nici patru săptămâni.

Poate nici măcar patru zile.

Autocarele cu puhoaiele de turişti plecaseră, majoritatea, de ceva vreme, unul după altul, spre Villahermosa. Şoseaua era liberă.

Trecu un bărbat pe bicicletă.

O motocicletă.

O maşină.

— Tată, ai văzut ceva în mormintele acelea sau pur şi simplu te-au luat pentru că erai cât pe-aci să găseşti ceva important?

Dar dacă mormintele nu aveau nicio legătură?

Dar dacă simplul fapt că o căuta pe mama ei fusese declanşatorul dispariţiei lui?

Închise ochii şi-şi duse mâna la pleoape, apăsându-le cu forţă până ce întunecimea de dincolo de ele fu presărată cu un roi fantastic de lumini multicolore. În Spania era deja ora de culcare, aşa că nu o miră faptul că simţea acea apăsare. În plus, îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei plimbându-se prin Palenque, la braţ cu Benito Juárez şi înţelepciunea lui, sub un soare necruţător.

Avea nevoie de o baie.

Se resemnă în faţa inevitabilului, să se întoarcă la hotel fără să ştie ce să mai facă, şi porni din nou maşina. Parcurse ultimii patru kilometri fiind atentă la şosea, dar cu mintea înţesată de contradicţii. Odată ajunsă în oraş, reuşi să găsească strada Merle Green fără să fie nevoie să întrebe.

Când se opri la colţ ca să lase să treacă o altă maşină, care cobora strada, se apropie de ea cineva.

Se aplecă peste geamul maşinii.

— Dumneavoastră sunteţi fiica domnului Julián?

La început tresări. Apoi dădu peste dulcea amabilitate a unui bărbat înaintat în vârstă, cu faţa brăzdată de riduri tot atât de străvechi precum istoria satului său. Era un mayaş get-beget, cu ten ciocolatiu, pălărie cu boruri largi, cămaşă albă şi baston.

— Dumneavoastră cine sunteţi?
— Bartolomé Sigüenza – se prezentă el. Mi-au spus azi că mă căutaţi. Şi eu ştiam că veţi veni.
— Unde putem vorbi?
Bătrânul ocoli maşina prin faţă şi se aşeză pe scaunul de lângă şofer.
— Întoarceţi – îi ceru. E mai bine să nu fim văzuţi vorbind.
— De ce? – făcu ea ochii mari.
— Doar o precauţie – ridică din umeri bătrânul.
— Sunt în pericol?
— Nu ştiu – răspunse el cu o privire tristă. Nu ştiu nici măcar dacă eu sunt în siguranţă. Ce e sigur e că tatăl dumneavoastră a dispărut, iar astea sunt lucruri care dau de gândit. Aici nu s-a întâmplat niciodată nimic rău.
Se concentră la manevre. Să întoarcă şi să se îndepărteze de centrul oraşului, către nord, ca şi cum ar fi ieşit spre Villahermosa. Ţinea mâinile crispate pe volan, stăpânindu-şi cu greu nerăbdarea.
— Ce ştiţi?
— Nu prea multe, domnişoară.
— Ştiţi unde este tata?
— Nu.
— Nici ce i s-ar fi putut întâmpla.
— Nici asta.
— Atunci…?
— Eu îl însoţeam uneori la ruine, alteori făceam plimbări şi vorbeam mult, despre istorie, despre poporul meu, despre trecut… E un om extraordinar, cu care e foarte uşor să stabileşti o legătură.
— V-a spus ce făcea aici?
— Nu, doar că era interesat de noile morminte şi că pentru el era foarte important să le cerceteze conţinutul. Vorbea mult despre soţia lui şi despre dumneavoastră, şi de faptul că o căuta pe ea.
— V-a povestit despre dispariţia mamei?
— Da. Credea că ar putea găsi indicii aici.
— Indicii în nişte ruine cu o vechime de sute de ani?

— Sunt multe întrebări care-şi aşteaptă răspunsul, şi multe răspunsuri în aşteptarea unor întrebări potrivite. Şi nu numai aici. Tatăl dumitale a fost şi la Uxmal, Chichén Itzá… Şi voia să meargă la Monte Albán[33], în Oaxaca.

— Când l-aţi văzut pe tata ultima dată?

— În seara când a dispărut.

— V-a spus ceva?

— Da, că avea cheia.

— Cheia? – inima începu să-i bată puternic. Cheia de la ce?

— Nu ştiu.

— A spus că o avea sau că o găsise?

— Că o avea… bine, nu sunt sigur. Nu e acelaşi lucru?

— Nu, nu este. Vă puteţi aminti exact cuvintele lui?

Bartolomé Sigüenza privi pe geam. Joa vira în acel moment la dreapta, pe Circumvalaţiunea de Nord. Se ţinea de mânerul portierei, în ciuda faptului că maşina mergea cu o viteză mai mult decât redusă, de parcă niciodată n-ar mai fi urcat într-un asemenea vehicul.

— A zis: „În sfârşit drumul, Bartolomé. Am cheia. Trebuie să mă întorc la Chichén Itzá”. Aşa a zis, da.

— Chichén Itzá, de ce?

— Habar nu am.

— Şi nu l-aţi întrebat?

— Oamenii povestesc ce vor să povestească fără a mai fi nevoie de alte întrebări. Uneori, era de ajuns şi dacă ne plimbam tăcuţi. Alte dăţi, discutam despre subiecte arheologice, interpretări de glife sau semne, şi făceam asta ore în şir. În seara aceea l-am văzut fericit, exuberant, şi am respectat asta. Nu mi-a spus nimic şi nici nu l-am mai întrebat nimic. Ştiam că se referă la soţia lui.

— Şi când a dispărut la ce v-aţi gândit?

---

[33] Sit arheologic aflat în apropierea localităţii Oaxaca, din Mexic. Complexul de temple, monumente şi clădiri, un oraş multietnic, a fost ridicat de zapoteci la finele perioadei preclasice târzii (sec. al II-lea d.H.). După anul 750, pătura dominantă începe să părăsească oraşul, iar ulterior acesta ajunge sub stăpânirea mixtecilor. Deşi a fost cunoscut încă de la descoperirea Americii, abia la finele sec. al XIX-lea şi începutul sec. XX încep cercetări şi, ulterior, excavările.

Răspunsul întârzie.
— Nu ştiu. Confuzie, presupun.
— Îi era frică tatei de ceva sau pentru ceva anume?
— Nu părea, deşi uneori…
— Continuaţi – îl împinse ea să vorbească mai departe.
— Nu ştiu cum să vă explic. Era prevăzător, vorbea puţin la telefon, şi nu o dată chiar între noi a vorbit cu voce joasă, de parcă ar fi putut să ne asculte cineva, sau se uita în urmă, de parcă am fi fost urmăriţi. Dar dacă soţia lui dispăruse cu ani în urmă, trebuia să fi lăsat o urmă, e logic, nu?
— Dumneavoastră de ce vă e teamă, domnule Sigüenza? Înainte vorbeaţi de precauţie, şi de faptul că nici măcar nu ştiţi dacă nu cumva sunteţi în pericol.
— A venit să mă vadă un bărbat. Mi-a pus întrebări. Aceleaşi pe care mi le puneţi şi dumneavoastră, dar, desigur, dumneavoastră sunteţi fiica lui Julián. El în schimb…
— Cum arăta bărbatul acela? – se albi la faţă.
— Ciudat – fu singurul lui comentariu.
— Avea un baston cu un cap de leu de argint?
— Da – se încruntă şi fruntea i se acoperi de sute de riduri.
— A venit să mă vadă şi pe mine, în dimineaţa asta. Mi-a istorisit o poveste extraordinară.
— Eu sunt bătrân, domnişoară – vocea lui Bartolomé Sigüenza deveni slabă şi gravă. Am văzut răul de multe ori, uneori de aproape. Iar bărbatul acela era întruchiparea răului, înţelegeţi? Îl întruchipa aşa cum de puţine ori îmi amintesc să fi văzut. Zâmbea, era afabil, dar nu m-a înşelat. Ochii lui erau reci. Două bucăţi de gheaţă cu pupile. Aveţi grijă cu el.
— Ştiţi cine e?
— Nu, dar ştiu că era puternic, şi ceilalţi la fel.
— Care ceilalţi?
— A vorbit de mai multe ori despre „noi”. Iar pe buzele lui cuvântul acesta dobândea altă semnificaţie. De aceea vă spun că sunt puternici, şi că trebuie să aveţi grijă.

Acesta e motivul pentru care voiam să vă văd. Ca să vă previn.

Venise târziu, dar venise.

Circumvalaţiunea de Nord se termina. Alt cot la dreapta şi se înscrise pe centura de Est.

— Când ajungem, lăsaţi-mă pe bulevardul Miguel Hidalgo – o rugă mayaşul. De câteva zile locuiesc acasă la o verişoară.

Nu-l întrebă dacă era un alt semn de precauţie. Nu era nevoie.

— Care e Miguel Hidalgo? – oftă Joa, ştiind că nu va mai putea să-i smulgă nimic, pentru că nici nu ar mai fi avut nimic să-i povestească.

— Vă spun eu – Bartolomé Sigüenza privi înainte.

Putea să aibă o sută de ani.

Dar mintea lui şi ceea ce conţinea ea erau milenare.

14

Întoarsă în camera ei, cuvintele lui Bartolomé Sigüenza, de fapt cele ale tatălui ei repetate de bătrân, i se învârtiră în cap până la durere.

„În sfârşit drumul, Bartolomé. Am cheia. Trebuie să mă întorc la Chichén Itzá”.

Drumul. Cheia. Chichén Itzá.

Care drum? Care cheie? De ce ruinele altui oraş mayaş?

Se apleca încă o dată asupra hârtiilor lăsate de tatăl ei. Privi fotografiile, hărţile, desenul pietrei funerare a mormântului lui Pakal, filele cu cele şase figuri numerotate, cu glife... Nu simţea decât dezamăgire, dar fiorul în faţa desenului de pe lespede se repetă.

De parcă ceva dinăuntru o chema.

Strigând.

Coborî să cineze, dar mai înainte o căută pe Adela. O găsi tot la recepţie, studiind datele legate de facturile clienţilor. Când o văzu, se ridică toată numai un zâmbet.

— Cum a fost ziua?

— Am fost la ruine.

— Vreo veste?

— Nu.

Proprietara hotelului făcu un gest ambiguu. Joa îl interpretă ca unul de nemulţumire. Un client dispăruse, iar asta nu era bine pentru stabilimentul ei. Cel mai rău era că ştirea plutea în continuare într-un discret plan secund, după ce o comunicase numai ambasadei Spaniei din ţară.

Un secret şi o taină dificil de păzit.

— Ar trebui să vorbiţi cu poliţia locală.

— Voi vorbi mâine.

— Nu cred să vă mai ofere vreo informaţie, dar oricum...

— Înainte v-am întrebat dacă aveţi conexiune la internet, şi tocmai când voiaţi să-mi spuneţi ceva despre tata mi s-a părut că văd... o persoană pe stradă. Apoi nu am mai

vorbit despre asta.

— Voiam să vă spun că tatăl dumneavoastră lucra mult pe internet.

— Pot să văd calculatorul?

— Desigur. Veniţi.

O conduse într-o mică, foarte mică sală, cu un televizor lipit de perete şi un calculator aşezat pe o măsuţă, cu un scaun în faţă. Lângă el, un afiş cu tariful pentru conexiune. Cinci dolari pe oră.

— Vreţi să intraţi?

— Da.

— Vă voi da parola. Nu băgaţi în seamă anunţul cu tariful. Folosiţi-l cât doriţi cât veţi sta aici.

— Mulţumesc.

Doamna porni computerul, introduse codul de acces şi-i deschise portalul de navigare. Apoi o lăsă singură. Joa se duse direct la bara de căutare şi tastă cuvântul „Istorie”. Apărură intrările şi numele paginilor căutate în ultimele zile. Curgeau până la o săptămână înapoi, chiar din ziua dispariţiei tatălui ei. Verifică numele şi găsi câteva adrese web în legătură cu Palenque şi lumea mayaşă, hărţi, date referitoare la codexuri de cărţi din Madrid şi Dresda, dicţionarul FAMSI al lui John Montgomery etc. Putea să le fi vizitat el, sau un alt turist avid de a şti mai multe detalii despre ceea ce vedea acolo. Pentru orice eventualitate, notă adresele site-urilor respective. La sfârşit căută descărcările din ziua aceea. Era o „Introducere în hieroglifele mayaşe” descărcată în PDF. Poate tatăl ei făcuse asta, dar nu avea cum să fie sigură. El era un expert. Nu avea nevoie de manuale pentru începători.

Doar dacă nu cumva voia să verifice ceva oricât de elementar ar fi părut.

Alt drum închis.

Sau poate nu.

Salvă linkurile şi plecă. Se duse în sala de mese, cină fără să vorbească cu nimeni, străină faţă de turişti şi de entuziasmul lor fervent, şi se retrase în cameră, hotărâtă să-şi petreacă a doua noapte la hotel. Cu cât dormea mai

mult, cu atât mai bine. Trebuia să fie în formă maximă, să poată conta pe mintea ei limpede şi pe idei clare. Putere şi energie.

Stinse devreme lumina şi închise ochii.

Fereastra deschisă abia dacă permitea trecerea unui curent uşor de aer tare. Nici urmă de aparat de aer condiţionat. Singurul risc era ca nu cumva să pătrundă în cameră vreo gânganie răutăcioasă.

Vreun ţânţar.

Nici nu-şi dădu seama când adormi, ci doar când se trezi.

Şi din ce cauză.

În primul rând atingerea, prea evidentă. Apoi instinctul, strigătul de alarmă scos de mintea ei. Şi, în sfârşit, realitatea acelei prezenţe.

Intrusul îşi făcu bine treaba. Cu mâna dreaptă îi astupă gura. Cu stânga îi strânse braţul şi cu corpul îi apăsă pieptul, imobilizând-o. Numai picioarele îi rămăseseră libere. Nu putea face altceva decât să dea din picioare.

Joa deschise ochii speriată.

Corpul o ardea.

— Calmează-te, n-am să-ţi fac niciun rău! Sunt un prieten!

Vocea, fără accent mexican, răsună lângă urechea ei.

Nu o auzi.

Se mai zbătu preţ de o clipă, o eternitate, astfel încât intrusul îşi repetă ordinul.

— Joa, stai cuminte, ce naiba! Sunt aici pentru siguranţa ta!

De data asta îl ascultă. Îl fixă cu ochii mijiţi pe intrus şi, încadrată de diafana şi difuza lumină care se strecura pe fereastră, recunoscu imaginea tovarăşului ei de drum, acelaşi pe care i se păruse că-l vede de dimineaţă pe stradă, în faţa hotelului.

Se potoli.

— O să-ţi dau drumul, bine? – se oferi el. Pentru Dumnezeu, nu ţipa. Este pentru binele tău. Trebuie să ai încredere în mine.

Reacţionă abia după câteva secunde, încuviinţând din cap. Bărbatul îi luă încet mâna de pe gură. Aşteptau amândoi, măsurându-se din priviri.

— Bine, stai liniştită – oftă el.

O ţinea în continuare strâns.

— De ce? – întrebă Joa.

— De ce, ce?

— De ce ar trebui să am încredere în tine?

— Ţi-am mai spus, îţi sunt prieten. Sunt aici pentru siguranţa ta.

— Şi trebuie să intri noaptea pe fereastră ca să mă simt eu în siguranţă?

— Nu voiam să fiu văzut. E mai bine să mă mişc pe întuneric.

— Fir-ar, şi de-a ce te joci? – se agită ea, ca să-l oblige să o elibereze de tot. Umbli pe întuneric? Ce-i aici, un film prost cu spioni?

— O să aprind lumina, bine?

Întinse mâna şi apăsă întrerupătorul lămpii de pe noptieră. Joa clipi uşor. El se îndepărtă cu grijă şi rămase aşezat pe pat. Un impuls de stânjeneală o făcu să-şi tragă cearşaful pe ea, pentru că dormea goală.

— Cine eşti?

— Mă numesc David Escudé.

— De ce m-ai strigat Joa? Doar prietenii îmi spun aşa.

— Ca să pricepi că şi eu îţi sunt prieten.

— … îi zise păianjenul furnicii.

— Sunt paznicul tău.

Vorbi de parcă ar fi fost o însărcinare, nu o simplă exprimare a voinţei proprii.

— Paznicul meu?

— N-ai auzit niciodată de paznici, aşa-i?

— Nu.

Îşi calculă şansele de a putea sări din pat, pe partea cealaltă, gândindu-se să sară pe fereastra care dădea în grădină, sau să ajungă la uşă ca s-o deschidă. Dar nu putea face nimic, pentru că era dezbrăcată.

— Şi nici de judecători?

Era încolţită. Fără scăpare.

— Paznici, judecători... Ai de gând să-mi spui despre ce e vorba aici?

— Bărbatul de azi dimineaţă era un judecător.

Reuşi s-o surprindă. Şi să-i capteze de tot atenţia.

— De când mă urmăreşti?

— De când ai plecat din Barcelona.

— Pentru... siguranţa mea?

— Ţi-am mai spus: sunt paznicul tău. Ce ţi-a spus judecătorul?

— Nicolás Mayoral. Nu a suflat o vorbă că ar fi judecător.

— Se numesc astfel pentru ceea ce fac, sau ceea ce încearcă să facă, nu pentru ceea ce sunt. Tot aşa cum noi le protejăm pe fiicele furtunilor, în cazul de faţă pe tine, pentru că eşti fiica uneia dintre ele.

Fiicele furtunilor.

Acelaşi lucru despre care îi povestise domnul de dimineaţă.

— Ce ţi-a spus? – insistă acest David.

— Nu, întâi tu – Joa se predă în faţa evidenţei, fără a mai fi în stare să se lupte sau să facă faţă atâtor noutăţi într-un timp atât de scurt. Spune-mi ce se întâmplă.

— E mult de povestit şi e complicat.

— Chiar aşa? – bufni ironică, deşi numai de glume nu-i ardea ei în momentul acela.

— Da, chiar aşa.

— Ştii unde e tata? – arătă ea o urmă de speranţă.

— Nu, îmi pare rău. Dar îl vom găsi.

— Îl vom găsi? – făcu o figură neîncrezătoare.

— A avut el un motiv să dispară, şi în plus pe neaşteptate.

— O căuta pe mama.

— Suntem la curent cu asta. Şi credem că a găsit-o, sau a găsit drumul spre ea.

Nu mai putea suporta. Asta îi mai lipsea: un dialog de ale cărui dedesubturi să nu aibă habar şi în care se pierdea.

— Te rog – îşi încrucişă braţele, predându-se. Şi pentru început, povesteşte-mi nu numai adevărul, ci şi de ce dracu’ ar trebui să am încredere într-un individ care mă urmăreşte de la Barcelona, sare pe mine noaptea, mă sperie de moarte şi-mi spune că e paznicul meu, bine?

Zâmbetul lui David Escudé o dezarmă.

Un surâs luminos, afectuos.

Plin de căldură.

— Bine, încuviinţă el. Vrei să pui ceva pe tine, ca să te simţi mai bine?

15

Nu avea chef să fugă.

Mai întâi, să asculte. Nu-i strica deloc.

În timp ce el se întorcea cu spatele, se sculă şi se îmbrăcă cu ce găsi la îndemână. Se mişcă mai mult decât repede. Nici măcar nu folosi lenjeria intimă. Un tricouaş şi pantalonii scurţi. Când termină, se aşeză pe pat turceşte, cu spatele sprijinit de perete şi mâinile în poală. Aproape într-o postură zen.

— Gata.

Musafirul se întoarse iarăşi spre ea.

Îi privi mâinile, picioarele. Un gest grăitor.

— Cu ce vrei să încep?

— Cu mama.

— Ce ştii despre ea?

— Păi… – întrebarea i se păru stupidă.

— Îţi aminteşti ziua dispariţiei ei?

— 15 septembrie 1999.

— Nu-ţi spune nimic data aceasta?

— Nu.

— Nu sunt deloc expert în culturile antice, dar atunci când am cercetat dispariţia ei, am găsit nişte date semnificative. Şi toate se potrivesc într-un fel sau altul în vieţile membrilor familiei tale.

— Luminează-mă – deveni cinică.

— Părinţii tăi s-au căsătorit în 1990. Apoi, peste câteva luni, ea a rămas însărcinată…

— Nici vorbă de câteva luni. Asta s-a întâmplat în 1993.

— Mama ta a fost gravidă şi în 1991. A pierdut-o pe prima ei fiică, sora ta mai mare, pe 11 iulie a acelui an, în ziua marii eclipse de Soare prognosticată de mayaşi cu sute de ani în urmă.

Joa rămase fără cuvinte.

— Tu însă te-ai născut, la începutul lui ’94, dar a fost cât

pe ce să mori în luna septembrie a aceluiaşi an, odată cu puternicele perturbări ale magnetismului Pământului, care au produs dereglări importante în orientarea păsărilor migratoare, a cetaceelor, ba chiar şi în ceea ce priveşte funcţionarea avioanelor.

— Am avut…

— E tot aia. Ascultă. În 1996, sonda spaţială Soho a descoperit că Soarele nu mai prezenta poli magnetici, ci doar un câmp omogenizat. A fost anticamera furtunilor magnetice din 1997 ale astrului nostru tutelar. Un an mai târziu, un alt mister: NASA a detectat extraordinara emisie a unui flux de energie care provenea din centrul galaxiei. Era atât de puternică, încât a înnebunit pe toată lumea. Dar, încă o dată, nimeni nu a reuşit să găsească un răspuns potrivit. Astfel ajungem la eclipsa totală de Soare din 11 august 1999, prevăzută şi aceasta de mayaşi cu sute de ani în avans şi o minuţioasă exactitate. O lună mai târziu, pe 15 septembrie, o enormă explozie provenind din spaţiu a eclipsat timp de mai multe ore strălucirea multor stele. Radiaţiile X şi Gamma şi undele radio s-au dublat. Toţi specialiştii în astronomie de pe planetă au rămas blocaţi. Nimeni nu ştia ce se întâmplă. Nimeni nu a dat nici cea mai mică explicaţie, pentru că niciuna nu ar fi avut sens. Era un mister de proporţii uluitoare.

— Şi aceea a fost ziua când a dispărut mama.

— 11 august 1999 nu a fost numai ziua dinaintea ultimei eclipse totale a mileniului, dar am fost, atunci, şi martorii unei configuraţii astrologice nemaivăzute, o mare cruce cosmică formată din Soare, Lună şi trei planete pe de o parte, şi semnele Leului, Vărsătorului, Taurului şi Scorpionului pe de altă parte. Această cruce ne duce cu gândul la Apocalipsă, pentru că le evocă pe cele patru fiare care păzesc Tronul. Prima este descrisă ca un leu, a doua ca un taur, a treia în chip de fiinţă umană – Vărsătorul este „Sacagiul” –, iar a patra ca o acvilă, care ar putea fi Scorpionul. Apoi, între 11 august şi 15 septembrie şi după aceea, Terra a fost scuturată de un val continuu de nenorociri: cutremure de gradul 5,9 în Grecia, 7,4 în

Turcia, 7,6 în Taiwan, cel din Oaxaca, în Mexic, şi multe altele pe toată planeta, precum şi de inundaţii catastrofale în China, de asemenea în Mexic, de incendii… Mii şi mii de morţi.

— Coincidenţe? – Joa era palidă.

— Nu există coincidenţe la scară universală. Tu ştii mult mai multe decât mine despre mayaşi şi alte culturi antice. Dar mayaşii mai ales erau foarte precişi în ceea ce priveşte socotelile lor astrologice. Cunoşti profeţiile?

— Nu pe de rost.

— Nici eu, dar vorbeau despre sfârşitul lumii în decembrie 2012, peste trei săptămâni. Ei au spus că factorul fizic declanşator va fi faptul că Soarele va primi un fulger din centrul galaxiei, şi că atunci va stârni o teribilă vâlvătaie care va trimite spre Pământ şi restul sistemului solar o radiaţie cruntă. De la profeţie şi până la realitate… Nu ştim ce se va întâmpla, nici cum, nici unde, dar ştim când, şi că mama ta are o legătură cu toate astea. Ea şi celelalte fiice ale furtunilor.

Trebui să închidă ochii o clipă ca să-şi revină din zăpăceală.

— Bărbatul de azi dimineaţă mi-a spus că…

— Că mama ta a venit din spaţiu?

Un pumn invizibil o lovi în moalele capului. Altul îi strivi pieptul, tăindu-i răsuflarea.

— Da – oftă.

— Totul se leagă, Joa. Poate că soarele este o navă spaţială sau un motor energetic, sau ei sunt pe drum sau aşteaptă în mijlocul galaxiei, dar, oricum, are legătură cu întoarcerea mamei tale. Apogeul activităţii solare, în ciclul principal de unsprezece ani, a avut loc în anul 2000. În ianuarie 2004 o neaşteptată furtună solară a atins Pământul în doar cincisprezece minute, când normal ar fi fost ca radiaţiile să ajungă abia în două ore. A fost cea mai violentă şi misterioasă dintre exploziile solare în cincizeci de ani. Iar originea era localizată în interior, nu în exterior, în coroana solară, produs al undelor de şoc asociate ejecţiilor de plasmă, după cum au spus oamenii de ştiinţă.

În acel an, nu au mai apărut pete solare, ceea ce anunţa apropierea unei puternice activităţi. Consecinţa am putut-o vedea acum doi ani, în 2010, cu tot ce s-a întâmplat atunci, inclusiv dereglările sistemelor de comunicaţie terestre.

— Şi ce-au a face toate astea cu mama şi cu faptul că... este extraterestră?

— Îţi vorbesc despre energie, Joa. Şi ele sunt surse de energie.

— De ce?

— Fiicele furtunilor au fost trimise aici în calitate de culegători de informaţii, captatori sau emiţători de energie, antene mobile... nu ştim exact. Nici măcar ele nu-şi cunosc rolul. Deocamdată. Au ajuns la sfârşitul lui noiembrie 1971, s-au răspândit prin lume, apărând prin locuri izolate, au fost adoptate şi de atunci...

— Ce?

— Sunt conexiunea cu rasa lor. Mayaşii au prezis sfârşitul lumii, sau cel puţin al actualei civilizaţii, aşa cum o cunoaştem, dar noi nu credem că va fi aşa, ci că pur şi simplu se va întâmpla ceva important şi că nimic nu va mai fi la fel după aceea. Noi, paznicii, vrem să protejăm acest contact, împreună cu tot ce se va întâmpla. Va fi ziua cea mare, probabil cea mai importantă din istoria prezentă a Omenirii. Întâlnirea a două lumi, sau întoarcerea celor ce au locuit această lume acum mii de ani. O poartă deschisă către stele. Judecătorii nu vor asta, ci dimpotrivă. Ei cred că extratereştrii sunt diavoli şi de aceea vor să protejeze Terra în singurul mod care li se pare firesc.

— Cum?

— Distrugând posibilitatea de contact, nexul.

— Vor să le omoare pe aceste... fiice ale furtunilor? – îi fu greu să spună asta.

— Nu. Ar fi putut-o face mai demult, atunci când s-a descoperit existenţa lor. Îmi imaginez că ei cred că, dacă ar acţiona împotriva lor, ar fi trimise şi mai multe şi totul ar reîncepe. Au nevoie de ele vii, ca să le folosească drept pretext. Obiectivul lor sunt ei.

Ei.

Fiinţele din spaţiu.

— Cum vor reuşi măcar să-i zgârie?

— Sunt multe forme de a le face rău sau de a demonstra ceva. Ajunge să fie omorâţi câţiva dintre ei.

Iarăşi cuvântul acela. Ei.

Joa îşi duse mâna la ochi. Deja nici nu mai râdea de cuvintele musafirului ei nocturn. Era ca şi cum le-ar fi acceptat. Ce nebunie.

— Mai este puţin până în ultima săptămână din decembrie.

— De-asta e aşa de important să dăm de tatăl tău.

— Pe el nu l-aţi supravegheat?

— Nu, avem grijă doar de fiice, acum femei cu toatele, şi de tine. Numai trei dintre ele au avut copii, toate fete, poate încălcând regulile, sau dintr-un accident, sau… Nu ştiu. Urmărindu-le pe toate, reuşim să ţinem situaţia sub control, pentru că ele sunt cheia pentru ce se va întâmpla. Povestea cu tatăl tău ne-a luat prin surprindere, la fel şi reacţia ta.

— Doar nu era să stau în casă fără să fac nimic.

— Mai e ceva.

— Ce? – se înfioră.

— Ţi-am spus că trei dintre fiicele furtunilor au avut, la rându-le, fete.

— Aşa, şi?

— Toate cele trei femei au dispărut în aceeaşi zi, fără să lase vreo urmă, în mod inexplicabil.

Se albi din nou la faţă.

— Ce înseamnă… asta?

— Poate că atunci când le-au născut, le-au transmis fetelor puterile lor, sau însuşirile, sau misiunea – oftă David Escudé foarte încet, fixând-o în continuare cu privirea.

16

Reuşi să scoată de undeva puterea de a spune:

— Eu nu sunt atât de specială, iar mama nu a murit.

— Poate că ai dreptate.

— Nu a murit, şi nici nu au luat-o! Nu ar fi plecat fără să-mi spună nimic! – zise încercând să-şi stăpânească lacrimile.

— Energia nu moare, ea doar se transformă – îţi aminteşti?

— Cum sunt celelalte?

— Asemănătoare: inteligente, cu o conştiinţă puternică, cu minţi privilegiate, cu talent artistic… pictoriţe, poete…

— Câte anume?

— Cincizeci şi două.

— Toate femei?

— Da, la fel ca şi cele trei descendente.

— Cum aţi aflat de… existenţa lor?

— Marile furtuni de la sfârşitul lui noiembrie 1971, inexplicabile din punct de vedere meteorologic, nu au trecut neobservate. După câţiva ani au început să fie asociate fenomenele, zvonurile despre apariţia unor fete adoptate, fiecare cu un talent deosebit… Când a fost descoperită existenţa lor şi au devenit o certitudine, au apărut judecătorii. Apoi am fost antrenaţi noi, ca să le protejăm. Tatăl meu a fost paznic în Italia. Eu am fost însărcinat cu cazul tău acum cinci ani.

— De cinci ani mă… spionezi?

— Da.

— Dumnezeule!

— Îţi pot povesti întreaga ta viaţă.

— Mai bine nu! Şi oricum, asta nu demonstrează nimic.

— Demonstrează că nu-ţi voi face niciun rău, că trebuie să ai încredere în mine, pentru că acum eşti singură.

— Intri noaptea în camera mea, îmi vii cu un film

ştiinţifico-fantastic, şi aşa, nitam-nisam, îmi ceri să am încredere în tine. Crezi că e uşor?

— Încă nu mă crezi?

Două persoane diferite, aparent duşmani, îi spuneau acelaşi lucru, la mai puţin de douăzeci şi patru de ore distanţă.

Ar fi putut fi doar baliverne.

Deşi... ce sens ar fi avut aşa ceva?

— Joa – continuă David. Tu nu ţi-ai ales destinul singură. Mama ta ţi l-a hărăzit atunci când te-a născut. Şi nu-l mai poţi schimba. Dacă priveşti în mintea ta, în inima ta, vei şti că tot ce îţi povestesc este adevărat, că nu e vorba despre niciun film SF. Eşti specială şi diferită şi trebuie să-ţi asumi asta. Peste câteva zile se va întâmpla ceva ce nu putem prevedea cu exactitate, oricât de mult am intui pe baza teoriilor. Noi credem că va fi ceva bun; judecătorii, că va fi de rău. Poate să fie în joc viitorul omenirii, cu adevărat, aşa cum au anunţat mayaşii cu ani în urmă.

— Ei au fost fii ai acelor vizitatori din stele?

— Eu cred că da, la fel ca şi egiptenii, sau mesopotamienii. Cu toţii au construit piramide. Au multe în comun, aceleaşi date pentru anumite sărbători, aceleaşi legende pentru a prezenta evenimente foarte asemănătoare... Numai că mayaşii au prezis viitorul cu exactitate milimetrică, şi asta îi face diferiţi. De exemplu, au calculat că rotaţia completă a Pământului în jurul soarelui durează 365,2420 de zile. NASA, cu toată tehnologia de rigoare, a măsurat-o abia la mijlocul secolului XX, la 365,2422 de zile. O diferenţă infinitezimală. Cum au reuşit? Cum au ştiut cu sute, mii de ani înainte, că va avea loc o eclipsă în cutare sau cutare zi? Ba mai mult decât atât. Au spus că rotaţia sistemului solar în jurul galaxiei are o durată de 25.000 de ani. Sunt cifre imposibile pentru acea vreme, dar ei au reuşit să descifreze secretele Terrei şi ale cosmosului! Marea întrebare este: au făcut-o singuri?

— Eşti un romantic.

— Bineînţeles că sunt! Sunt un romantic, dar şi un

utopic probabilist!

— Trăieşti din meseria de paznic?

— Sunt profesor.

— De ce?

— De literatură, deşi a trebuit să plec pe neaşteptate ca să te urmez.

— Genial. Câţi sunteţi?

— Suficienţi, peste tot. Dar judecătorii sunt mai mulţi, şi au la dispoziţie mai multe mijloace. Printre ei se află mulţi indivizi importanţi. Noi ne asigurăm finanţarea prin diverse fundaţii, organizaţii…

— Cum vă recunoaşteţi între voi?

— Ne întâlnim sub diverse pretexte, şi nu există o listă telefonică cu „asociaţii”. Fiecare îi cunoaşte pe cei din aceeaşi zonă, pentru cazurile când ar avea nevoie de ei, ca să se ajute sau să se înlocuiască. Există un paznic şef pentru fiecare zonă de conflict.

— Zonă de conflict?

— Zonele unde locuiesc fiice ale furtunilor. Sau fetele lor, de exemplu tu.

— Şi care a fost motivaţia ta ca să devii paznic? Pentru că tatăl tău a fost şi el paznic?

— Tata s-a îndrăgostit de o fiică a furtunilor pe care o supraveghea în Catania, la câţiva ani după ce a murit mama. Se numea Claudina. A făcut o greşeală: i-a dezvăluit identitatea ei prea devreme, şi asta a făcut-o să înţeleagă pericolul de a fi împreună. Restul a fost o tragedie, Claudina a plecat, iar tata… a sfârşit prin a se sinucide.

— Îmi pare tare rău. Trebuie să fi fost foarte greu pentru tine. S-a sinucis din dragoste pentru femeia aceea?

— Ţi se pare atât de neverosimil?

Ea nu fusese niciodată o romantică.

Sau poate că încă nu apăruse persoana potrivită?

Închise ochii şi-şi sprijini capul de perete. Nu se mişcase deloc de când îşi începuse David povestirea. Trebui să-şi întindă picioarele şi braţele.

Ştia că el o priveşte.

— Sunt sfârşită – spuse cu sinceritate.

— Înţeleg. Şi-mi pare rău.
— Ce vrei de la mine?
— Să te ajut să-şi cauţi tatăl.
— Şi dacă nu se întâmplă nimic? Şi dacă este vorba doar despre una dintre acele profeţii care nu se îndeplinesc?
— Sunt prea multe indicii care dovedesc contrariul, dar ne lipseşte un element, o cheie, acel „unde?”, şi sunt aproape sigur că tatăl tău a găsit-o.
— Astăzi am fost la Palenque, am vizitat mormintele în care lucra, şi nu e nimic acolo. Va fi nevoie de ani şi ani ca să fie dezgropate şi să le fie descifrat conţinutul. Aminteşte-ţi că tot ce au lăsat scris mayaşii, mai puţin pe stele, piramide şi morminte, a fost distrus atunci când au sosit spaniolii, şi că mai rămân doar codicele de la Madrid, Dresda şi Paris.
— Şi astea? – zise David arătând cu mâna spre hârtiile tatălui ei.
— Le-am examinat cu atenţie. N-am observat nimic deosebit. Sunt desene, fotografii…
— Dar dacă totuşi ţi-a lăsat un indiciu printre ele?
— M-am gândit şi eu, dar oricât am încercat, nu am văzut nimic.
— Poate eşti derutată, nervoasă. Aminteşte-ţi ce spunea Tagore. Că lacrimile nu te lasă să vezi stelele cerului.
— Asta a spus Tagore?
— Da.
— Ascultă – oftă ea, ca să-şi concentreze gândurile. Spui că fiicele furtunilor nu-şi cunosc încă misiunea, şi că în câteva zile vom ajunge, conform profeţiilor mayaşe, la acea întâlnire prevăzută atunci când vorbeau despre sfârşitul lumii noastre. Sau ele mint şi ştiu care le este misiunea, sau suntem prea aproape de acel deznodământ ca să mai poată avea vreo influenţă anume. Sau poate ei se vor întoarce, dar peste alte sute sau mii de ani.
— Timpul este relativ, e adevărat. Dar vorbim despre o rasă superioară care probabil a stăpânit timpul.
— De ce trebuie să fie neapărat superiori, doar pentru că zboară prin spaţiu şi ne-au vizitat cu mulţi ani în urmă,

sau pentru că au lăsat aici nişte fete?

— Deja e suficient, nu ţi se pare?

— Mayaşii au fost astrologi extraordinari, de acord, dar şi un popor sângeros, care făcea sacrificii umane. Nu ţi se pare că, dacă acei extratereştri sunt atât de nemaipomeniţi, ceea ce au lăsat aici a fost destul de primitiv?

— Puteau să fi lăsat doar esenţa, o formă de cunoaştere. Apoi, ştii că rasa umană evoluează mereu prost.

— Ce legături vezi între mayaşi şi ei, în afară de astrologie şi predicţiile lor?

— De ce crezi că au lăsat aici cincizeci şi două de copile?

— Şi dacă au fost mai multe?

— Mayaşii considerau numărul 13 un centru al tuturor calculelor – afirmă Joa. Este numărul articulaţiilor corpului omenesc, gâtul, doi umeri, două coate, două încheieturi ale mâinilor, încă două la şolduri, doi genunchi şi două glezne. Iar 52 este multiplu al lui 13.

— Vezi?

— Vizionarii găsesc mereu indicii printre elementele cele mai normale.

— Nu sunt un vizionar. Şi ştii că tot ce-ţi spun e adevărat.

Joa privi pe fereastră. Peste puţin avea să se lumineze de ziuă.

— Unde sunt celelalte două fete ale celor dispărute?

— Una în India, cealaltă în Iordania.

— Ştii ceva despre ele?

— Habar n-am.

— Tu ai fost cel care a răscolit prin casa noastră din Barcelona?

— Nu – încruntă din sprâncene. Ai fost percheziţionată?

— În aceeaşi noapte în care m-au anunţat că tata a dispărut.

— Poate au fost judecătorii.

— Pentru ce?

— Nu ştiu.

— Mai e cineva implicat în toată treaba asta?

— Cineva?

— Nu ştiu, paznici, judecători… Supraveghetori? Protectori? Martori ai Universului Cunoscut?

— Doar nu faci pe cinica?

— Cineva m-a urmărit, şi nu cred că erai tu!

— De unde ştii?

— Am presimţiri.

David Escudé nu răspunse nimic. O privi cu greutatea evidenţei în ochi.

— Ei, haide! – făcu ea un gest de nemulţumire.

— Trebuie să-ţi cunoşti originile, Joa.

— Îmi cunosc deja originile, cel puţin cele pe care le consideram normale, iar acum le ştiu pe acelea pe care mi le-aţi revelat tu şi omul acela cu care am vorbit de dimineaţă.

— Bunica ta maternă nu ţi-a spus niciodată nimic?

— Nu.

— De cât timp n-ai mai văzut-o?

— De mult – admise.

— Eşti în Mexic. Pământurile huicholilor nu sunt chiar atât de departe. Poate acolo vei obţine răspunsurile care-ţi lipsesc.

Într-adevăr, se gândise la asta. Dar auzindu-l pe el spunând-o cu voce tare, se înfioră.

— Eşti o punte către stele. Nu-ţi dai seama de asta? – oftă David. Fiica uneia dintre acele femei şi a unui pământean.

— Dar celelalte două nu sunt la fel?

— Nu au un tată arheolog care să o caute cu disperare pe femeia iubită.

— Mi-ar plăcea s-o cunosc pe una dintre aceste patruzeci şi nouă de femei.

— Cea mai apropiată de noi, pentru că o cunoaştem bine, se află în Medellín, Columbia. Am putea să mergem şi să ne întoarcem în vreo două zile, dacă tu crezi că ar folosi la ceva.

— Aşa de simplu?

— Nu avem nimic altceva decât intuiţia ta.

Ea avea ceva mai mult, ceea ce-i spusese tatăl ei lui Bartolomé Sigüenza.

Chichén Itzá.

— Odihneşte-te puţin – îi sugeră el.

— Cu tine aici?

— Locuiesc în apropiere. Pot să mă duc să-mi iau lucrurile şi să mă întorc într-o oră.

— Mai bine două ore, sau chiar trei.

— Bine – zise, şi se ridică. Nu cred că tatăl tău mai este pe aici, prin Palenque, deşi nu am nicio idee cine ar fi putut să-l ia şi unde să-l ducă. Dar mergem la Medellín şi ne întoarcem. Eşti de acord?

Îi căută privirea.

— Bine – încuviinţă ea.

David Escudé zâmbi.

— Îţi mulţumesc pentru că ai încredere în mine, chiar dacă sunt tot ce ai – mai adăugă.

— Nu am încredere în tine – îi aruncă ea categoric. Dar într-adevăr, eşti tot ce am. Acum lasă-mă singură, bine?

17

Abia ce plecă tovarăşul neaşteptat, că Joa sări din pat, hotărâtă să nu piardă niciun minut.

Adună lucrurile tatălui ei de pe pereţi şi de pe masă, la întâmplare, încercând numai să nu rupă sau să mototolească hârtiile. Apoi îşi băgă hainele în geanta de voiaj, fără să se mai deranjeze să le împăturească. Mai mult decât să nu piardă niciun minut, era ca şi cum fiecare secundă ar fi contat.

Pe viaţă şi pe moarte.

Şi nu era aşa.

Când înţelese asta, dintr-odată, simţi un fior, un şoc electric care o galvaniză şi o paraliză. Se aşeză pe pat ca să-şi domolească respiraţia şi încercă să se linişească, respirând rar, temperându-şi emoţia. O durea pieptul, simptom de stres şi epuizare chiar în centrul punctului ei energetic principal. Îşi puse degetul arătător şi jumătate din palma dreaptă pe locul respectiv, deasupra sânilor, şi îl masă până reuşi să reechilibreze fluxurile energetice din cauza cărora era atât de agitată.

Durerea se potoli.

— Calmează-te – îşi spuse. Şi o mai repetă de încă două-trei ori: calmează-te, calmează-te, calmează-te…

În mai puţin de douăzeci şi patru de ore, două persoane diferite îi prezentaseră aceeaşi poveste incredibilă, conform căreia mama ei nu aparţinea acestei lumi, iar una dintre ele îi spusese chiar că ar fi putut avea o soră. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore întreaga ei viaţă luase o întorsătură neaşteptată de 180 de grade, uluitoare.

Iar răspunsurile se găseau undeva nu foarte departe, exact în Mexic, în ţinutul huicholilor.

Dar mai înainte… Chichén Itzá.

La fel de orbeşte ca în Palenque, dar… ce avea mai bun de făcut?

Intuiţia ei, intuiţia, intuiţia.

Nicolás Mayoral îi spusese ceva ce încă o mai mira: „probabil aveţi puteri, mentale şi fizice, pe care nici măcar nu le cunoaşteţi”.

Dacă o fi aşa…

În mod intenţionat lăsă să treacă vreo câteva minute înainte de a se ridica din nou. Atunci când o făcu, nu se mai grăbi. Îşi strânse geanta, toate hârtiile tatălui ei, şi ieşi din cameră refuzând să se mai uite în urmă. Nu exista nimic mai dureros în lumea călătorilor neînfricaţi – şi ea era deja un globe-trotter, după ce atâta vreme îl însoţise pe Julián Mir – decât să arunce o ultimă privire spre camerele pe care le lasă în spate şi în care în mod sigur nu se vor mai întoarce niciodată.

La prima sclipire a zorilor, nu era singura care se trezise.

— Plecaţi? – o întrebă mai mult decât surprinsă doamna Adela.

— Da, îmi pare rău.

— Nu mergeţi la poliţia locală?

— Nu am timp, şi cum nu au făcut încă nimic…

— Vreo noutate?

— Nu, dar am dat de un drum.

— Să sperăm că aşa e.

Patroana de la Xibalba o învălui într-o privire drăgăstoasă.

— Aţi fost foarte amabilă cu mine – zise Joa.

— Vă întoarceţi?

— Nu ştiu – trebui să recunoască.

— Dacă îl găsiţi pe tatăl dumneavoastră, sau dacă apare, spuneţi-ne şi nouă.

— Da, fiţi fără grijă.

— Plecarea dumneavoastră are vreo legătură cu prezenţa tânărului care a ieşit acum o clipă?

— L-aţi mai văzut înainte? – ocoli răspunsul.

— Nu.

Joa dădu din umeri, încheind subiectul. Femeia îi întinse mâna.

— A, factura...?

— Totul era plătit, v-am spus deja. Şi chiar dacă nu ar fi fost aşa, dumneavoastră nu aţi stat decât două nopţi. Fiţi liniştită.

— Mulţumesc.

Îşi luă lucrurile şi ieşi, urmată de Adela. Văzu că nu era nimeni afară, cu atât mai puţin neîncrezătorul David Escudé. Merse până la maşină şi puse geanta în portbagaj. Nu mai era nimic altceva de adăugat, în afară de un detaliu.

— Bărbatul care a ieşit acum o clipă se va întoarce.

— Să-i transmit ceva?

— Că nu am nevoie de paznici.

— Am să-i spun.

Închise portiera, îi zâmbi pentru ultima dată şi porni.

O luă pe şosea în direcţia nord, spre Villahermosa, iar când ajunse la drumul 186 întoarse la dreapta, în sensul de mers contrar celui spre oraş, decisă să parcurgă cei aproape şase sute de kilometri până la Mérida[34], capitala statului Yucatan şi a peninsulei cu acelaşi nume, plus cei care mai erau de parcurs de la Mérida la Chichén Itzá.

Un drum lung, de mai multe ore, probabil toată ziua.

Şi destul timp de gândire.

---

[34] Oraşul, întemeiat de conchistadori în 1542, a fost botezat în amintirea localităţii omonime din Spania, pentru că ruinele fostului oraş mayaş, distrus înaintea cucerii spaniole, aminteau de ruinele Emeritei Augusta romane din Extremadura Spaniei. A fost cunoscut în istorie cu supranumele de Oraşul alb, nu din raţiuni cromatice sau edilitare, ci deoarece, de frica unor revolte ale numeroşilor amerindieni care constituiau grosul populaţiei, oraşul colonial a fost construit numai pentru coloniştii albi şi strict delimitat de cartierele băştinaşilor.

18

Înainte, peninsula Yucatan constituia un întreg stat în cadrul Mexicului. Dorinţa de emancipare a acestui stat a silit guvernul mexican să-l împartă în trei[35]. Pornind de la un punct central, se trasaseră trei linii drepte: una spre sud, alta spre nord-est şi o alta spre nord-vest. Triunghiul superior era acum statul Yucatan; partea din dreapta, cu riviera mayaşă, purta numele de Quintana Roo; iar partea din stânga, prin care a călătorit cea mai mare parte a zilei, era Campeche. Dacă această regiune se distingea prin ceva, aceasta era relieful ei sută la sută plan şi împădurit. De aceea era atât de uşor de aflat în ce loc erau ruine mayaşe de explorat sau deja distruse. Orice ridicătură de teren dădea de presupus că dedesubt se aflau vestigii ale bogatului trecut mayaş. În afară de ruine şi de îndepărtatele sătucuri care jalonau drumul, cu hamacurile lor tradiţionale agăţate pretutindeni, nu mai era nimic

[35] Provincia Yucatanului nu a luat parte la Războiul de Independenţă mexican, şi abia în 1821 se alătură Primului Imperiu. La proclamarea Primei Republici, Yucatanul aderă la Pactul Federal, pierde în 1823 teritoriul viitorului stat Tabasco şi până în 1835 este parte a Republicii Mexicane. Între 1835 şi 1841 întreţine o îndelungată dispută cu guvernul centralist pentru restabilirea federalismului, iar în 1841 îşi proclamă independenţa şi au loc mai multe intervenţii ale armatei mexicane. Deşi pentru doi ani, 1843-1844, peninsularii acceptă reintegrarea lui, încălcarea promisiunilor de autonomie aduce o nouă proclamaţie de independenţă. Din cauza războiului civil intern, urmat de unul rasial, Războiul Castelor (băştinaşi contra albi şi metişi), are loc intervenţia militară mexicană din 1848, sufocarea revoltei amerindiene şi restaurarea statutului Yucatanului de republică federală în cadrul Mexicului. De-a lungul acestor evenimente, Quintana Roo şi Campeche manifestă tendinţe opuse celor ale guvernelor Yucatanului, fapt pentru care, odată cu reunirea cu Mexicul, cer să fie state separate de acesta. Totuşi Campeche devine stat federal abia în 1857, iar Quintana Roo îşi păstrează statutul provizoriu de teritoriu federal până târziu în 1974, din cauza deselor revolte ale băştinaşilor.

altceva. Şosele lungi şi drepte, fără nicio variaţie a peisajului, o monotonie care, dată fiind oboseala ei, era cât pe ce să o coste mai mult decât o simplă sperietură.

La prânz, obosită, făcu o pauză.

Dormi aproape trei ore într-o poieniţă, la umbră, şi, chiar dacă îi pică foarte bine, atunci când se trezi se supără pentru pierderea de timp din cauza căreia avea să ajungă probabil prea târziu la Chichén Itzá. Abandonă ideea de a devia un pic de la traseu ca să viziteze, în trecere, Uxmal. Dar nu putea nici să apese prea tare acceleraţia. Nu voia să rămână fără maşină, şi nici să ajungă la spital.

În timpul acelor aproape trei ore îl visă pe David Escudé.

Nu era niciun individ misterios, niciun duşman, şi nu reprezenta nicio ameninţare. Era iubitul ei.

Se plimbau pe o plajă pustie, ţinându-se de mână, şi se sărutau la lumina unei luni pline care îşi revărsa razele deasupra capetelor lor.

De ce visa o persoană de care fugea?

De ce îi rămăsese întipărită în minte dulceaţa vocii şi a privirii lui?

Mâncă pe săturate, ca să-şi refacă forţele, în mica sufragerie a unei băcănii. Ieşise din Champotón, în faţa limanului din Campeche, partea de sud a Golfului Mexic, locul unde cu mult timp în urmă, cam şaizeci şi cinci de milioane de ani, căzuse meteoritul care distrusese specia dinozaurilor şi schimbase fizionomia planetei. Aprecie, pentru prima dată, harurile bucătăriei mexicane, iar când termină îşi recăpătă o firavă rază de optimism. Era o zi superbă, însorită, atât de frumoasă încât părea că tot răul din lume dispăruse. Revenind pe şosea se gândi pe îndelete la ceea ce se întâmplase cu o zi înainte.

Vizita la Palenque, incertitudinea asupra mormintelor douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase şi douăzeci şi şapte, explicaţiile lui Benito Juárez, cuvintele lui Bartolomé Sigüenza şi bineînţeles începutul şi sfârşitul zilei, cu Nicolás Mayoral şi David Escudé.

Judecătorii şi paznicii.

Prea aiuritor ca să fie real.

La a doua oprire, pentru benzină, coborî să-şi dezmorţească picioarele şi să meargă la toaletă şi deschise mapa tatălui ei ca să mai studieze încă o dată hârtiile, hărţile, cele şase glife numerotate de pe cele două foi, desenul de pe piatra funerară a lui Pakal…

Îl examină cu atenţie, de sus în jos.

Senzaţia aceea…

— De ce? – se adresă reprezentării imaginare a faimosului „astronaut”.

Trebuia să afle totul despre universul culturii maya. Să-şi cumpere o carte sau să caute pe internet. Nu se putea aştepta să descifreze vreun mister dacă îi lipseau bazele cercetării, informaţia. Deodată îşi dădu seama că ştia cu mult mai puţine lucruri decât crezuse. Nu îndrăznea să facă nicio legătură. David Escudé îi prezentase ipoteze surprinzătoare. Nu avea de ce să se îndoiască de explicaţiile lui, dar trebuia să le verifice. Erau lucruri mult prea importante, şi aveau legătură cu ea, cu mama ei, cu fetusul eşuat al acelei surori despre care nu ştiuse nimic, şi cu coincidenţa dintre acele eclipse şi evenimentele din viaţa lor.

Erau multe de făcut.

Şi tatăl ei tot nu apărea.

Se aşternu din nou la drum, hotărâtă să meargă ca vântul, fără să mai facă opriri intermediare. Avu noroc că pe ultima porţiune drumul era mult mai bun, totul pentru ca turiştii să se poată mişca rapid prin Yucatan. De la Mérida la Chichén Itzá, o sută douăzeci şi şapte de kilometri spre est, pe DN180, înghiţi distanţa nerăbdătoare să ajungă, să poată cina, să-şi facă un duş şi să se culce.

Înainte să aleagă unul dintre hotelurile mai apropiate de ruine, îl întrebă pe taximetristul proţăpit sub un felinar în aşteptarea vreunui muşteriu.

— Păi aveţi Villas Arqueologicas – cu piscină, patru stele… Apoi Hacienda, mai luxos, de cinci stele, camere în stil colonial, cu o bibliotecă documentată despre noi – zise

pronunţând acest ultim cuvânt cu mândrie. Sunt multe cărţi despre arta mayaşă, reconstrucţia fidelă a oraşelor, texte… Cele două sunt aproape în faţa ruinelor, la câteva minute de mers pe jos.

I-ar fi plăcut Villas Arqueológicas pentru că era mai intim, dar optă pentru Hacienda, pentru acea bibliotecă. Trebuia să afle tot ce ţinea de universul în care se cufundase tatăl ei în ultimele luni. Fără asta, n-ar fi fost altceva decât o oarbă pierdută în deşert.

Nu avu probleme să găsească o cameră liberă, pentru că nu era sezonul supraaglomerat, chiar dacă fiind sâmbătă, în weekend, hotelul avea mai mulţi clienţi decât de obicei. Ceru o cameră pentru două nopţi, fără să ştie cu adevărat dacă va fi aşa sau va rămâne mai mult. Apoi merse în cameră, una foarte frumoasă, condusă de un tânăr care îi cără puţinele bagaje. Când rămase singură, trebui să ia unica decizie care se impunea în acel moment: să cineze şi apoi să facă un duş, sau invers.

Se gândi că după duş nu va mai avea chef să se îmbrace iar, aşa încât se duse să cineze înainte să se închidă sala de mese, pentru că era târziu. Îi era tot atât de foame ca şi la prânz. Când termină, fu cât pe ce să se ducă să viziteze biblioteca, dar se simţea nu numai obosită, ci sfârşită. Ar fi epuizat-o să înceapă să citească, să se uite prin cărţi, să se cufunde în acel orizont fără sfârşit.

Toate la timpul lor.

Se întoarse în camera ei neglijând până şi grădinile luxuriante care înconjurau hotelul, pe unde i-ar fi plăcut să dea o raită. Făcu duş şi, într-un sfert de oră, se pierduse deja în lumea viselor.

19

Dimineaţă îşi deschise mobilul. Niciun apel. Ceva obişnuit, pentru că singura ei prietenă adevărată era Esther, şi ea ştia că este în Mexic. Totuşi se simţi singură. Nu avea pe nimeni. Un zid de linişte o izola de restul lumii. Asta putea cântări destul de mult.

Mai ales în momente precum acesta.

Se uită şi la mobilul lui Julián Mir. Încercă să-i găsească parola, dar nu reuşi. Încercă cu data ei de naştere, cu a lui, iar în cele din urmă abandonă, ca să nu îl blocheze. Avea nevoie să audă o voce prietenoasă, şi formă numărul lui Esther. Era duminică după-amiaza în Spania. Conversaţia fu scurtă şi tristă. În fond şi la urma urmei, nu avea nicio veste, şi nici nu ştia ce drum să apuce, poate doar unul.

— Unde eşti? – o întrebă Esther.

— În Chichén Itzá. Chiar acum mă duc să vizitez ruinele.

— De ce?

— Tata o căuta pe mama. A zis ceva despre o „cheie” şi a menţionat locul ăsta. Nu am nicio altă pistă.

— Şi dacă nu găseşti nimic?

— O să mă duc s-o văd pe bunica.

— Pe bune? – păru surprinsă prietena ei.

— Are răspunsurile la o groază de întrebări care mă preocupă în ceea ce o priveşte pe mama.

Nu-i spuse nimic despre Nicolás Mayoral, nici despre David Escudé.

Nimic despre explicaţiile lor fantastice asupra originilor ei.

— Când ai văzut-o ultima dată pe bunica ta?

— Mai demult – zise cu părere de rău. Dar niciodată nu voi uita un lucru pe care mi l-a spus, şi care acum pare să aibă mai mult sens pentru mine. Mi-a spus să stau de vorbă cu mama.

— Ţi-a spus… după ce ea a dispărut?

— Da. Tata şi cu mine am vizitat-o ca să vedem dacă nu cumva mama era acolo. O posibilitate atât de absurdă şi greu de închipuit…

— Şi cum a putut să-ţi spună să vorbeşti…?

— Bunica mea e o vrăjitoare puternică, Esther. Ştie lucruri pe care nimeni altcineva nu le ştie şi vede lucruri pe care nimeni nu le vede. Atunci eu eram un copil. Acum nu mai sunt. Şi vreau să vorbesc cu mama.

Reuşi s-o impresioneze, mai tare decât oricând altcândva, şi nu mai avu prea multe de adăugat.

După ce făcu duş, coborî să mănânce şi ieşi din hotel. După-amiază avea să cerceteze biblioteca şi să se cufunde serios în ea, ca să fie la zi cu toate informaţiile în legătură cu lumea mayaşă. Mai întâi, la ruine. Ultima speranţă.

Merse de la hotel până la intrare, o structură enormă şi urâtă unde se îngrămădeau deja hoardele invadatoare, mai numeroase duminica. Plăti intrarea, fără să mai folosească legitimaţia tatălui ei, şi pătrunse în prima zonă, aceea a tarabelor cu chinezării, mărgele de sticlă şi suveniruri. Un ghid insista ţipând din toţi rărunchii să nu cumpere nimeni nimic de la indienii veniţi în incinta turistică, pentru că erau nişte intruşi.

Joa se supără.

Intruşi în propria lor lume.

Nici dacă imensul teritoriu al ruinelor ar fi fost înconjurat cu gard – ceva imposibil, de altfel – nu ar fi putut fi alungaţi cei care trăiau aproape de vechiul oraş mayaş, în sătucuri sau risipiţi prin împrejurimi.

După ce parcurse scurta distanţă, flancată de arbori şi tarabagii, de la intrare până la esplanada de la Chichén Itzá[36], rămase iarăşi cu răsuflarea tăiată, la fel ca atunci când ajunsese la Palenque. Totul era însă diferit.

Pentru început, marea piramidă, cunoscută şi sub

---

[36] Complexul de la Chichen Itzá reprezintă ultima perioadă de prosperitate a culturii maya, coincizând, pe plan politic, cu Liga de la Mayapan, alianţă a celor mai importante cetăţi. Chiar şi zeitatea dominantă, Kukulcán, întruchipează reîncarnarea zeului suprem al religiei maya, Quetzalcóatl.

numele de Castel.

Două laturi erau încă în reconstrucţie. Dar cele două complete ofereau ochilor vizitatorilor o viziune unică a ceea ce trebuie să fi fost splendoarea culturii maya pe acele meleaguri. Cele două capete de şarpe aflate la poalele unei *scalinate,* alături de dispunerea piramidei, erau cheia ritualului care la fiecare 21 iunie, la solstiţiul de vară, aduna acolo, la răsăritul soarelui, şaptezeci sau optzeci de mii de persoane. Razele regelui aştrilor se loveau de unul dintre colţuri şi-şi proiectau pe balustradă şapte reflexii care, ataşate la capul imens sprijinit pe sol, se transformau în corpul lui Kukulkán revenit pe pământ. Şarpele cu pene.

Timp de o oră se plimbă în stânga şi-n dreapta, făcând fotografii cu minicamera ei digitală. Mai întâi urcă treptele piramidei, greu, pentru că acestea erau prea strâmte ca să-şi poată sprijini pe ele tot piciorul. Din vârful piramidei admiră minunăţia ansamblului şi se lăsă pentru o clipă în voia acelui sentiment. Apoi intră în Templul războinicilor, dominat de statuia lui Chac Mool[37], deasupra căreia se realizau sacrificiile umane, şi se pierdu prin Piaţa celor o mie de coloane. Se plimbă pe la Templul Marilor Mese[38], la Platoul lui Venus, Terasa acvilelor şi a jaguarilor, pe la Tzompantli şi pe la Templul jocului cu mingea, cel mai mare dintre cele cunoscute şi conservate. Era într-atât de perfect, încât dacă cineva vorbea în extremitatea sudică a câmpului, putea fi auzit din marginea opusă. Ghizii băteau din palme ca să facă o demonstraţie, la fel şi la poalele piramidei, ca să provoace curiosul ecou care amintea de croncănitul unei păsări. În total terenul de joc măsura o sută şaizeci şi opt de metri lungime pe şaptezeci lăţime, cu două ziduri verticale paralele, la răsărit şi la apus, de

[37] De fapt, construcţia vizibilă astăzi datează din perioada postclasică şi este de inspiraţie toltecă, fiind edificată deasupra templului mayaş închinat lui Chac Mool, „marele jaguar roşu”.

[38] Construit tot în perioada influenţei toltece (900-1200 d.H.), este o piramidă cu patru niveluri foarte bine marcate, care dau impresia unor platouri suprapuse.

nouăzeci şi cinci de metri lungime, plus două temple, la nord şi la sud. Explicaţiile lor asupra modului cum se desfăşura jocul cu mingea, care cântărea patru kilograme şi putea fi lovită numai cu şoldurile, genunchii şi coatele până ce trecea prin inelul de piatră ridicat la opt metri deasupra solului, conţineau detalii destul de şocante. În fond, căpitanul echipei câştigătoare, cea care înscria punctul, era sacrificat acolo, pe loc. I se tăia abdomenul în lung şi îi era extrasă inima, care încă mai bătea. Toate acestea după o partidă care putea dura ore şi ore, dată fiind dificultatea atingerii obiectivului.

Vizită în continuare Grupul de sud, Templul falusurilor[39], al Coloanelor cu hieroglife[40], Atlanţii, Bufniţele şi în cele din urmă Iazul Sacru, de unde mayaşii scoteau apa vieţii, şi observatorul, numit de altfel şi Melcul, care se presupunea a fi prima punte mayaşă către stele. O uluitoare construcţie plină de mister, ca tot acel trecut ale cărui ruine le avea în faţă.

— Unde să caut, tată? – oftă dezamăgită în faţa neputinţei sale.

Revenind la poalele piramidei, atrasă de magnetismul ei, auzi vocea altui ghid, vorbind în spaniolă. Două duzini de turişti suportau stoici căldura, cu atenţia împărţită între cuvintele lui şi dorinţa de a face poze, cu piramida în fundal.

— Chichén Itzá înseamnă „la malul iazului unde trăiesc Vrăjitorii Apei”, iar marea piramidă, cu baza de 55,5 metri şi 24 de metri înălţime, este bijuteria cea mai de preţ a lui. Are nouă etaje sau niveluri, ceea ce reprezintă numărul simbolic al Tărâmului Morţilor, lumea subterană a mayaşilor. *Scalinata* de nord, împodobită cu cele două capete de şarpe…

Un nor acoperi soarele.

Joa privi spre piramidă.

— …De aceea piramida s-a construit deasupra alteia, de

[39] Templu al fertilităţii.

[40] Denumit astfel pentru că cei patru pilaştri de la intrare sunt singurele elemente de structură care se mai păstrează din templu.

dimensiuni mai reduse, 16 metri, a cărei singură *scalinata* era orientată spre nord şi avea un templu în vârf. Se poate vizita parcurgând un culoar strâmt, ascendent, care începe în colţul acesta al scărilor de pe latura nordică, dar care în acest moment este închis…

Vocea ghidului era monotonă, repetând mereu aceeaşi polilogie în faţa unor persoane care, probabil, aveau să uite cât ai zice peşte tot ce le povestea.

— După cum spuneau mayaşii, pe 13 august al anului 3113 înainte de Hristos a început era Celui de-al Cincilea Soare. Aceasta se va termina peste câteva zile, duminică 23 decembrie, chiar dacă există şi teorii care vorbesc despre 21 decembrie sau 22 decembrie, din cauza unui efect de corelaţie temporală datorat faptului că prima zi a erei a fost 11 august – făcu o pauză, pentru ca vorbele lui să-şi facă efectul în rândul turiştilor. Şi de ce oare aceste cifre? Pentru că mayaşii aveau un mod oarecum special de a măsura timpul. Conform calculului lor, în momentul de faţă se completa al cincilea ciclu de 5.125 de ani, încheind o serie de 25.625 de ani, un interval destul de apropiat de cel al succesiunii echinocţiilor, cunoscut şi sub numele de Anul Platonician[41] sau Marele An Egiptean, corespunzând unui ciclu complet format din cele douăsprezece ere astrologice, cu un total de 25.920 de ani – se opri un moment ca să-şi tragă sufletul, lăsându-i din nou pe turişti să proceseze datele. Pentru mayaşi, pe pământ se repetă aceste cicluri de 5.125 de ani, şi fiecare ciclu corespunde unui stadiu al istoriei Omenirii, care se naşte, creşte şi moare, urmată de o regenerare conducând spre următorul ciclu solar. Atunci când începe respectivul ciclu, se produce o sincronizare a respiraţiei tuturor stelelor şi a fiinţelor care le locuiesc. În mai puţin de două săptămâni, aşadar, dacă vrem să ţinem seama de avertizare, va începe

[41] Reprezintă perioada cu o durată variabilă, între 25.700 şi 25.800 de ani, necesară pentru ca axa terestră să întreprindă o rotaţie completă în jurul actualului pol nord al planului eliptic (plan delimitat de mişcarea aparentă a Soarelui în jurul Pământului) pe care se deplasează.

al Şaselea Ciclu Solar, a şasea eră. Era Apei s-ar fi terminat odată cu potopul universal, iar următoarea cu o mare de foc. A noastră, era Mişcării, ar trebui să se termine prin cutremure, erupţii vulcanice şi uragane devastatoare, aşa cum de regulă s-a întâmplat în aceşti ultimi ani, din cauza neobişnuitei activităţi solare.

— Există dovezi potrivit cărora la finele erelor anterioare s-au împlinit respectivele predicţii arheologice? – întrebă un bărbat.

— Mitologiile diverselor culturi antice vorbesc despre inundaţii teribile care ar fi avut loc acum 12.000 de ani, şi despre nişte misterioase ploi de foc acum ceva mai mult de 5.000 de ani, asociate de unii oameni de ştiinţă cu prezenţa unei comete uriaşe care a trecut razant cu atmosfera terestră. Astfel încât… da, corelaţia este exactă.

Unii dintre turişti îl priviră foarte atenţi.

— Oricum, mai degrabă decât să vorbească despre o distrugere a rasei umane, se refereau la o regenerare, o întoarcere la origini, sau chiar la trecerea la o stare superioară a conştiinţei.

— Ce ştiau mayaşii despre prezentul nostru? – întrebă o femeie.

— Nimic. De aceea interpretările asupra a ceea ce ar putea să se întâmple sunt atât de confuze şi de vagi, chiar dacă cel mai sigur e că nu se va întâmpla nimic, desigur.

— Dar Soarele a înnebunit de doi ani, ca să nu mai vorbim de catastrofele schimbărilor climatice – insistă aceeaşi femeie.

— Au fost astrologi privilegiaţi, şi-au bazat predicţiile pe mişcarea stelelor, a cometelor… Şi au anunţat evenimente care s-au petrecut, la sute şi mii de ani mai apoi. E evident că pe Pământ se întâmplă lucruri deosebite, dar de aici şi până la a crede că într-o zi se va petrece ceva teribil, sfârşitul lumii… Doar noi am intrat în ultimii patru-cinci ani într-o etapă de conştientizare şi de reacţii faţă de efectul de seră, nu? Poate se refereau la această transformare, caz în care au avut perfectă dreptate. Suntem deja într-o nouă eră. Nu e nevoie să aşteptăm acea

dată marcată în calendarele mayaşe ca sfârşitul a ceea ce ei numeau a cincea eră şi naşterea celei de-a şasea, toate acestea în 24 de ore.

Norul care umbrea soarele se îndepărtă şi astrul rege lovi din nou cu calda lui intensitate.

Joa privi piramida.

Dar dacă ea, fiind cine era, avea cumva, fără să ştie, toate piesele angrenajului?

— Acum mergem să vedem… – hoardele îl urmară pe ghid, care declară încheiată, pentru moment, prezentarea marii profeţii mayaşe.

Joa îşi continuă liniştită vizita, privind Castelul şi întrebându-se ce se petrecea în mintea ei.

De ce se simţea precum un orb înconjurat de adevăr, dar incapabil să deschidă ochii şi să-l vadă?

20

Îşi petrecu ziua printre ruine, fotografie totul, îşi cumpără ceva de mâncare de la una dintre tonetele de la intrare şi o porni iarăşi prin incintă, privind în detaliu fiecare templu, fiecare construcţie, fiecare cotlon şi fiecare cărare. Căuta o reacţie a corpului ei, dar mai ales a minţii. De fiecare dată când privea desenul pietrei funerare a mormântului lui Pakal făcut de tatăl ei se înfiora, deşi încă nu ştia motivul. La Chichén Itzá urmărea ceva asemănător.

Nu reuşi să găsească nimic.

Mintea îi era în altă parte, blocată. De parcă acolo n-ar fi fost nimic.

Timp pierdut.

Se întoarse la hotel cufundată în gânduri şi, înainte de a se îngropa între cărţile din bibliotecă în căutarea cunoaşterii şi pentru a înţelege mai bine universul mayaş, se hotărî să se ducă în cameră să facă un duş şi să se schimbe. După o zi în soare, avea nevoie de ceva mai mult decât de o simplă băutură răcoritoare la bar. Trecu cartela electronică prin dreptul ecranului de citire şi cu cealaltă mână împinse uşa.

Cu o clipă înainte să închidă uşa, observă pericolul, însă era deja târziu ca să mai facă ceva.

— Bună seara, Georgina.

Nicolás Mayoral.

Aşezat pe fotoliu, comod, ţinând bastonul între picioare, cu mâinile sprijinite pe capul de leu. Deschisese uşa de la balcon, iar dreptunghiul ferestrei prin care pătrundea înserarea îl încadra într-un halo de cer, chiar dacă ei, deodată, i se păru că era dracul în persoană.

Joa încercă să fugă.

Încă mai avea un avantaj. Bărbatul stătea aşezat, şi nu părea prea agil.

Deschise din nou uşa.

Dincolo de uşă, în mijlocul coridorului, apărură ei, înalţi, bine făcuţi, cu ochi de gheaţă. Nu fu nevoie să spună nimic. Nici ei, nici ea.

Joa închise iarăşi uşa şi se sprijini de ea ca să se confrunte cu musafirul.

— Ce vreţi?

— Nu aveaţi de ce să fugiţi din Palenque aşa cum aţi făcut-o, credeţi-mă.

— Mă protejaţi, îngrijiţi, supravegheaţi…?

— Pentru o persoană cu un nume de familie atât de deosebit, sunteţi cam războinică. Ştiţi că Mir înseamnă „pace” în ruseşte?

— Da, ştiu.

— Logic – făcu el un gest de indiferenţă amestecat cu un rictus ca de durere care te ducea cu gândul la Marlon Brando în *El Padrino,* un film vechi care o fermecase mereu. De ce aţi plecat în felul acesta din Palenque? Credeam că suntem prieteni. Ceea ce v-am povestit despre mama dumneavoastră e adevărat. Suntem aici pentru binele dumneavoastră.

— Ştiu că e adevărat – fu surprinsă ea însăşi când se auzi recunoscând-o pentru prima dată cu voce tare. Şi mai ştiu acum şi că domniile voastre doriţi să distrugeţi tocmai ceea ce ea reprezintă.

— Şi ce reprezintă? – ridică el din sprâncene.

— O punte către stele.

Sprâncenele lui Nicolás Mayoral rămaseră ridicate. În ochi avu o sclipire de foc, dar şi mai îngheţată decât chipul lui.

— Cine v-a spus asta? – vru să ştie.

Nu-i mai ascunse acest detaliu.

— Un paznic.

Nicolás Mayoral se schimbă la faţă. Rictusul asociat lui Brando din *Naşul* se transformă în acela al Imperatorului din cealaltă veche saga, *Războiul stelelor.*

— Ce ştiţi despre paznici?

— Nu cu mult mai mult decât despre dumneavoastră, judecătorii.

— Acum două zile nu ştiaţi toate astea. Ce s-a întâmplat de atunci? Are vreo legătură cu escapada dumneavoastră din Palenque? – zise musafirul pe acelaşi ton sobru.

— În două zile e timp să se întâmple destule.

— Aţi venit să vă întâlniţi cu vreun paznic? Sunt aici?

Joa se gândi la David Escudé. Acum simţea că fugise din tabăra lui. Probabil simţise asta chiar pe drumul de la Palenque la Chichén Itzá.

— Uite ce, domnişoară – continuă Nicolás Mayoral în faţa tăcerii ei –, ei sunt fanatici, înţelegi dumneata?! Fanatici nebuni şi orbi, care… – păru să nu-şi găsească vorbele potrivite ca să continue. Poate nu pricepeţi, dar în joc este viitorul rasei omeneşti, aşa cum o cunoaştem. Viitorul şi supravieţuirea ei, ce fel de populaţie suntem şi vom fi; dacă merităm să mai fim în continuare stăpânii propriului destin sau nu.

— Dumneavoastră vorbiţi de fanatism?

— Pentru Dumnezeu, nu fi copilă! – se agită judecătorul. Îţi place sience-fiction-ul? Asta nu e SF! E real, aici şi acum! Paznicii cred că extratereştrii sunt un panaceu, viitorul, intrarea într-o nouă eră cu nişte parametri fabuloşi, salvarea rasei omeneşti după decăderea din ultimul timp.

— Şi dumneavoastră?

— Am supravieţuit mii şi mii de ani, şi vom supravieţui în continuare, pe cont propriu! Vreţi ca Terra să fie o colonie de extratereştri?

— Dar dacă nu este vorba deloc despre aşa ceva? Dacă ei au fost deja aici şi nu fac decât să se întoarcă să vadă cum am evoluat?

— Nicio rasă nu pleacă în călătorie fără poftă de cucerire, mai ales dacă noua lume este mai slabă, şi noi suntem mai slabi!

— Şi de ce au întârziat atâta? Au aşteptat să fim câteva miliarde de indivizi ca să vină să ne cunoască? – îl luă peste picior fără niciun chef.

— Cum puteţi să vorbiţi aşa?!

— Pentru că eu sunt fiica unuia dintre ei, vă amintiţi? –

se sprijini cu spatele de uşă şi-şi încrucişă braţele. Încă îi mai era frică, simţea nelinişte, dar se lăsa dominată şi de furia şi încrâncenarea momentului. Mama era femeia cea mai bună din lume, aşa că dacă toţi suntem la fel de buni ca ea…

— Şi de ce a dispărut, lăsându-vă singură?

— Asta nu ştiu.

— Atunci priveşte în sufletul dumitale, dar mai ales în mintea dumitale. O mamă e o mamă, întotdeauna, bineînţeles! Şi ce dacă? Hitler a avut şi el o mamă, care nu şi-a închipuit niciodată că va da naştere unui monstru. Şi mulţi criminali în serie au neveste şi copii care îi văd ca pe nişte persoane minunate. Dumneata ţi-o aminteşti din copilărie! Noi le-am supravegheat pe fiicele furtunilor timp de ani şi ani, până acum! Se va întâmpla ceva, iar tatăl dumitale are, poate, cheia! Ajută-ne!

— Vreţi să distrugeţi…

— Nu! – o opri strigătul puternic al lui Nicolás Mayoral. Vrem să conservăm! Să păstrăm! Nu căutăm decât conservarea rasei omeneşti!

— Şi dumneavoastră vorbeaţi despre Hitler? Ceea ce tocmai aţi spus nu e decât o altă formă de rasism, ca şi la nazişti.

— Vorbeam despre întreaga planetă, cu sutele ei de etnii!

— De ce nu le-aţi omorât pe fiicele furtunilor direct?

— Ar fi trimis şi mai multe, şi nu puteam şti cine sunt şi de unde vin. Important este că se întorc şi să ştim când şi cum, dar mai ales unde. Să ştim şi să fim acolo. Atunci le vom arăta că nu ne pot învinge, şi le vom descoperi punctele vulnerabile.

— Şi dacă nu au aşa ceva?

— Cu toţii avem puncte slabe.

— De ce proştii sunt mereu siguri, iar cei inteligenţi se îndoiesc şi-şi pun mereu întrebări?

— Vreţi să mă jigniţi, nu-i aşa? – pufni. Nu ne luaţi de proşti. Nu degeaba ne numim judecători.

— Judecătorii a ce?

— Gata, ajunge – Nicolás Mayoral se ridică. Mă tem că această conversaţie a luat sfârşit.

— Şi dacă şterg faţa Pământului dintr-odată, sătui de noi şi de micile noastre meschinării? – insistă Joa.

Judecătorul nu răspunse. Merse în întâmpinarea ei, o dădu la o parte din uşă şi o deschise pe aceasta, ca să-şi cheme cele două ajutoare.

— Am să ţip – anunţă ea.

— Nu ne obligaţi să vă facem rău – o preveni, lăsându-i pe cei doi să intre în cameră. Ar fi un gest inutil. Şi, adresându-se lor: – Băgaţi totul în geanta ei de voiaj şi plătiţi cazarea. Plecăm de îndată ce totul va fi gata.

— Unde? – se puse Joa în gardă.

Nu obţinu niciun răspuns. Dar nici nu găsi în starea în care se afla forţe ca să se opună.

21

Nu mai avea nicio scăpare. Ei erau trei, iar cele două gorile aveau mutre exact de aşa ceva – de gorile, nu de judecători. Ar fi riscat prea mult dacă s-ar fi opus. Părea paralizată dintr-odată de spaimă.

Judecători, paznici... Dacă nici unii nu-l aveau pe tatăl ei, cine mai era amestecat atunci în afacerea asta?

Cine îl răpise?

Dar dacă se pierduse singur?

Dar dacă o găsise pe mama ei?

Şi dacă îl ţineau...?

Din cealaltă parte a camerei, privi spre cer, care se întuneca rapid, la sfârşit de zi. În acele momente părea extraordinar să crezi în extratereştri, sau în predicţiile făcute cu sute şi mii de ani înainte de nişte creaturi primitive. Suna ireal. Înserarea era de o minunăţie dramatică. Minunată pentru frumuseţea ei. Dramatică pentru că Joa nu ştia încotro avea s-o apuce.

— Nici să nu încercaţi – o preveni unul dintre bărbaţi, crezând că se gândea la posibilitatea de a sări pe terasă.

Îi împachetau hainele. În curând, aveau să devină şi murdare, şi şifonate. Mapa cu hârtiile salvate din camera tatălui ei din Palenque nu fusese deschisă.

Pentru prima dată se mai gândi la încă o posibilitate: ca împreună cu carnetul de lucru al lui Julián să fi luat şi altceva, cheia acelei căutări, a acelei încurcături, în lipsa căreia nu reuşea să afle nimic clar, şi nici să dea de vreun indiciu.

Încă nu investigase în detaliu.

De ce nu a căutat în cărţi sau pe internet lucruri despre mayaşi, atunci când a avut timp?

— Haideţi să ieşim cu toţii odată – Nicolás Mayoral o prinse de braţ cu o gheară de fier. Deja nu mai era un bărbat sever şi în vârstă, ci un şacal cu privirea de gheaţă.

— Ricardo va plăti factura – era cel care căra geanta de voiaj şi mapa cu hârtii –, iar dumneata vei merge cu Sebastián, de acord?

Nu vru să răspundă, dar el o obligă, strângând mai tare cleştele de fier în jurul braţului ei în vreme ce repeta:

— De acord?

— De acord – bombăni ea.

— Nu ne creaţi probleme, nici nouă, nici dumneavoastră – insistă judecătorul. Dacă aţi fi colaborat dinainte, nu am fi ajuns la asta. În fond, avem acelaşi obiectiv: să-l găsim pe tatăl dumneavoastră şi poate şi pe mama.

Ricardo deschise uşa. Sebastián o luă în primire. Nicolás Mayoral ieşi ultimul. Se îndreptară cu toţii spre recepţia hotelului. Joa se întreba până la ce grad de violenţă erau în stare să ajungă în dorinţa de a o lua cu ei. Dacă ar ţipa sau ar opune rezistenţă, ce ar face?

Îl privi pe bărbatul care o ţinea de braţ.

Iar printre pliurile hainei zări patul unei arme.

Sau poate el chiar voia ca ea s-o zărească.

Sebastián îi aruncă un zâmbet plin de cinism. În timp ce Ricardo stătea cu coatele pe tejghea, ca să se ocupe de nota de plată şi de hârtiile inerente oricărei plecări dintr-un hotel, Sebastián, judecătorul şi cu ea ajunseră în stradă. Camioneta cu geamuri fumurii era parcată în faţa clădirii. Nicolás Mayoral dezactivă alarma cu o telecomandă şi le deschise uşa. Aşteptară tăcuţi să vină şi Ricardo cu bagajele.

Totul în mai puţin de trei minute.

— Le-am spus să se ocupe ei de maşină – zise gorila referindu-se la maşina închiriată a lui Joa –, în rest totul e aranjat.

După ce puse geanta şi mapa în spate, se aşeză la volan şi porni maşina.

— La drum – oftă judecătorul.

Hotelul Hacienda rămase, micuţ, în depărtare.

Joa închise ochii, pe jumătate derutată, pe jumătate năucită. Deodată o cuprinse o deznădejde uriaşă. Îl dezamăgise pe tatăl ei. De şase zile bâjbâia aiurea. Şase

zile, de la notificarea primită de la ambasadă, în care viaţa ei cunoscuse o turnură neaşteptată. Nimic nu mai avea sens cu adevărat. Toată acea frustrare se transforma în teamă, şi în acelaşi timp o făcea să respire furie.

O nervozitate surdă.

Atât de puternică…

Dacă ea dispărea, nu mai putea anunţa pe nimeni. Bunica ei nu intra în discuţie, pentru că nimeni nu ştia de existenţa ei.

— Unde mergem? – repetă ultima întrebare formulată în camera de hotel.

— Veţi cerceta hârtiile astea, în detaliu – zise Nicolás Mayoral. Iar dacă ştiţi ceva deja, vă vom goli mintea de toată informaţia, vă asigur.

— De ce îi vorbiţi cu „dumneavoastră”? – întrebă Ricardo. Nu e decât o puştoaică.

— Voi tinerii v-aţi pierdut simţul respectului şi al măsurii – îl fulgeră judecătorul cu un aer de superioritate. Prietena noastră este o femeie – o învălui cu o privire aseptică şi adăugă: – N-am dreptate, Georgina?

— Mai duceţi-vă dracului!

Nicolás Mayoral dădu din umeri şi, începând de atunci, o ignoră. Privea peisajul pe geam şi în următoarele minute nimeni nu suflă o vorbă. Camioneta rulă pe şoseaua naţională de-a lungul a câţiva kilometri şi apoi intră, la stânga, pe un drum de ţară prăfuit.

În acel moment, o maşină îi depăşi, în cea mai mare viteză. Îi umplu de praf şi se îndepărtă, dispărând la prima curbă.

Joa se nelinişti şi mai mult.

Aceea părea o destinaţie fără întoarcere. Dacă nu cumva aveau să schimbe maşina sau se îndreptau spre un loc unde îi aştepta un avion privat.

— Da’ ce…? – îl auzi bombănind pe Ricardo.

Toţi priviră pe geam în faţă. Maşina care tocmai îi depăşise era oprită perpendicular pe drum, împiedicând trecerea.

Şi nu era nimeni la volan.

— Idiotul dracului – se înfurie Sebastián.

— Coboară şi vezi ce e – îi ordonă judecătorul.

Se supuse ordinului. Deschise portiera din dreapta şi coborî din camionetă ca să se apropie de vehicul. Era un jeep. Închiriat. De la locurile lor, îl văzură pe Sebastián îndreptându-se spre el.

Nu reuşi să facă mai mult de cinci paşi.

Din stânga lui apăru o siluetă. Foarte rapidă, din doi paşi hotărâţi îl ajunse. Apoi o lovitură de picior bine plasată în sus îl lovi în mandibulă şi un bufnit sec ajunse desluşit până la ei. Sebastián se întoarse pe loc, surprins şi prins pe picior greşit de rapiditatea atacului. Înainte de a se putea eschiva, o a doua lovitură, cu celălalt picior, îl făcu pur şi simplu să se învârtă ca un titirez.

Rămase întins pe drum, imobil.

Între timp, Joa îl recunoscuse deja pe David Escudé.

Ricardo reacţionă târziu şi prost. Vru să deschidă portiera şi să scoată pistolul în acelaşi timp. Trupul lui Sebastián se mai mişca încă, după aterizarea de urgenţă, când David ajunse lângă portiere şi-i trase o fulgerătoare directă de dreapta. Ricardo suportă lovitura destul de bine, dar pierdu orice iniţiativă. David îl prinse de haine şi-l trase cu violenţă, scoţându-l din camionetă fără ca el să opună rezistenţă. În timp ce-l arunca la pământ, îşi descărcă lovitura finală, în ceafă, cu mâna deschisă.

Totul se petrecuse foarte rapid.

Dar ei erau trei.

Şi Nicolás Mayoral era şi el înarmat.

Joa fusese prea atentă la luptă şi uimită de rapiditatea ei ca să mai poată reacţiona. Nu băgase de seamă ce făcea judecătorul. Nu fu conştientă de nimic până ce, atunci când David se întoarse ca să intre în camionetă, avu în faţa ochilor pistolul la capătul mâinii întinse a lui Nicolás. Privirea paznicului o făcu să se întoarcă şi să vadă pentru prima dată arma.

Faţa lui Nicolás Mayoral.

Degetul lui arătător pe trăgaci.

David nu avea cum să reuşească să se ferească, şi nici să

ajungă la el.

Atunci ciuda lui Joa se transformă în forţă, în energie pură. Simţi o lumină în inimă, sau în suflet, sau în ambele dimensiuni în acelaşi timp. Ca şi cum o baterie ascunsă undeva în interior i s-ar fi activat din senin şi în mintea ei ar fi avut loc un fel de fisiune nucleară.

Energia îi trecu prin ochi, tăcută, nedetectabilă.

Iar în momentul când era să apese pe trăgaci, pistolul lui Nicolás Mayoral se mişcă în sus.

Glonţul străpunse tavanul camionetei, producând un ecou ţiuitor în jur.

— Da' ce…! – îngăimă surprins judecătorul.

Coborî din nou mâna cu arma.

Nu mai putu să facă nicio mişcare.

Furia lui Joa se abătu apoi asupra posesorului pistolului.

Îl îmbrânci fără să-l atingă.

Îl strivi de portieră şi apoi îl răsturnă pe spate, ca şi cum ar fi fost o păpuşă de cârpe în voia unei furtuni.

— Hai, să mergem! – zise David după ce îşi reveni din sperietură, întinzându-i mâna, ca s-o ajute să iasă din maşină.

Joa se supuse, dar nu ca să fugă cu el la cealaltă maşină.

— Nu pot să plec fără lucrurile tatei! – strigă.

Se duse în spatele camionetei. David nu ştia ce să facă, dacă să meargă cu ea, ca nu cumva judecătorul să-şi reia atacul, sau dacă să se ducă la maşina lui ca s-o pornească. Optă pentru prima variantă. Joa deschisese uşa din spate.

Întâlni privirea stupefiată a lui Nicolás Mayoral, căzut la pământ, imobil.

— Nu vă duceţi cu el! – o imploră.

Ea apucă mapa lui Julián şi geanta de voiaj, deşi esenţială era prima.

— Sunteţi veriga pierdută, pentru Dumnezeu! – îi strigă judecătorul. Nu pricepi, Georgina? Eşti veriga pierdută!

Joa nu-l băgă în seamă. Îşi luă lucrurile şi se îndreptă spre maşina lui David. Dădu drumul genţii şi mapei pe geam, aproape sări pe locul de lângă şofer şi aşteptă ca tovarăşul ei să demareze.

Plecară cu motorul ambalat, fără a mai fi nevoie să privească înapoi.

22

David Escudé nu scoase nicio vorbă până ce nu ajunseră la drumul naţional şi se văzură protejaţi de prezenţa altor maşini.

— Cum ai făcut asta? – o întrebă.

Joa era încă deosebit de uimită, de această salvare, de tot ceea ce se întâmplase, de reacţia ei.

— Nu ştiu – recunoscu.

— Cum adică nu ştii? Haide! Cum adică nu ştii?!

— Habar nu am! – îi strigă exasperată.

— Ai făcut ca pistolul să se dea la o parte, şi apoi l-ai îndreptat spre el. Şi asta în faţa unui ins de cel puţin nouăzeci de kilograme!

Ea lăsă capul în pământ şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

— Ce simţeai? – insistă David.

— Furie.

— E o forţă însemnată – afirmă el, fără să-şi piardă concentrarea, ca să poată depăşi un autocar. Dar oricât de furios aş fi uneori, nu reuşesc să mişc nici măcar o piatră.

— Taci – oftă. Încă tremur.

— Presupun că dacă aş avea puteri şi eu aş tremura.

— Eu nu am puteri, nu fi dobitoc!

— A, nu? Şi atunci ce ai făcut cum se cheamă? Un exerciţiu elementar de telechinezie?

— Vrei să taci odată?! – se răţoi ea.

David îi aruncă o privire piezişă. Încruntă din sprâncene şi aproape că întinse mâna dreaptă ca să-i atingă braţul.

Se abţinu.

Ochii lui Joa luceau.

— Gata, calmează-te – încercă să o liniştească.

— Nu-mi spune să mă calmez!

— Atunci ce vrei? – lovi volanul cu pumnul strâns. Sunt de partea ta! Bine? Şi cel puţin sper că acum pricepi că nu mă ai decât pe mine!

Joa îi evită privirea. Iar ea începu să urmărească, dincolo de geam, fără să-l vadă de fapt, peisajul monoton din Yucatan. Se făcuse deja noapte, în linişte. O noapte încărcată de norii care se adunaseră în ultimele ore.

— Ce-ai păţit? – vru să ştie David.

— Nimic.

— Eşti prea orgolioasă ca să accepţi?

— Te am numai pe tine, nu-i aşa? – îl luă în râs.

— Păi e evident, nu?

— Ce diferenţă e între ei şi tine?

— Că eu sunt de partea ta! Ţi se pare că e puţin?

— Eşti un iluminat, iar ei sunt nişte fanatici – vru Joa să-l înţepe, fără să ştie foarte bine de ce.

— Prima parte din ce-ai spus nu e deloc adevărată.

— Voi urmăriţi visul fuziunii stelare, Marea întâlnire, ca atunci când hipioţii se strângeau în deşert ca să-i cheme pe extratereştri, sau ca atunci când există suspiciuni, indicii sau posibilităţi uimitoare care spun că vor veni fiinţe de pe alte planete şi-şi dau întâlnire mii de nebuni de toate felurile, care dansează şi aşteaptă să fie martori la eveniment.

— Cei care îi cheamă pe extratereştri chiar sunt nişte iluminaţi, iar cei care dau crezare indiciilor prinse din zbor, la fel. Dar noi ştim că ei există, le cunoaştem pe fiicele furtunilor, te cunoaştem pe tine.

Nu mai continuă discuţia. Era încă furioasă, şi uluită de ceea ce tocmai făcuse.

— Şi dacă mama nu era decât o femeie obişnuită?

— Fiica unei femei obişnuite ar face ceea ce tocmai ai făcut tu?

Noua pauză fu mai mult decât lungă. Inima lui Joa bătea puternic.

— Chiar aşa, mulţumesc că mi-ai salvat viaţa – zise David.

— La fel zic şi eu.

— Omul acela era cât pe ce să mă împuşte, ţie în schimb nu ţi-ar fi făcut nimic. E o diferenţă – îşi schimbă tonul şi întrebă: Unde voiau să te ducă?

— Nu ştiu. Nu mi-au spus.
— Pot să te întreb ceva?
— Depinde.
— De ce ai plecat din Palenque?
— Sunt individualistă.
— Nu m-ai crezut, aşa-i?
— Vine un individ şi-mi spune o poveste uluitoare, apoi altul care îmi spune acelaşi lucru cu alte variante, şi se presupune că trebuie să vă cred pe amândoi şi să trec de partea ta?
— Acum mă crezi?
— Cum m-ai găsit?
— Mă crezi?
— Da! Cum m-ai găsit?
— Asta te enervează, că trebuie să mă crezi?
— Vrei să-mi răspunzi la întrebare?!
— Laşi o urmă. Dar noroc cu asta. Cât pe ce să ajung prea târziu. Încă cinci minute şi ai fi dispărut şi tu.
— Eroul! – îl luă Joa din nou peste picior.
— Încă mai eşti furioasă? – zise el forţând un zâmbet prietenos.
— Nu – recunoscu.
— Ce bine! Nu vreau să zbor pe geam.
— Pot să mai exersez.
Îi păru rău că spusese asta.
Îşi rezemă capul de tetieră şi se lăsă învăluită de linişte preţ de câteva secunde. Ar fi preferat ca salvatorul ei să nu reînceapă să vorbească, dar îi auzi din nou vocea.
— Îl au pe tatăl tău?
— Nu. Îl caută şi ei. Ei cred că eu, conştient sau inconştient, ştiu ceva.
— Şi eu cred asta.
— M-am uitat la hârtiile lui, la desenele lui, dar cum nu am multe informaţii despre mayaşi, nu am găsit nimic revelator. Nici măcar nu ştiu ce trebuie să caut, dacă într-adevăr ele şi conţin ceva.
— Dacă judecătorii nu l-au răpit, atunci unde e?
Marea întrebare.

— De ce te-ai dus la Chichén Itzá?

— Tata a fost pe acolo, şi i-a spus cuiva că se va întoarce. Cuvintele lui au fost: „În sfârşit drumul. Am cheia. Trebuie să mă întorc la Chichén Itzá”.

— A spus asta? – făcu David ochii mari.

— Aşa se pare.

— Tu ce ai găsit?

— Nimic, recunoscu ea. Dar legătura este în Palenque. Mai întâi acolo. Mi-a scăpat ceva alaltăieri, poate într-unul dintre mormintele acelea, cel care era închis.

— Aşadar ne întoarcem în Palenque?

Ajunseseră la o intersecţie. Întrebarea lui David coincise cu această nouă situaţie. Pe de o parte era curba spre Mérida, pe al doilea drum ajungeau la Valladolid, iar pe al treilea, la… Cancún.

— Nu, spuse categoric Joa.

— De ce?– Tovarăşul ei opri la stop.

Vocea fetei se auzi dulce de data aceasta.

— Înainte de a mă băga şi mai mult în această încurcătură trebuie să vorbesc cu cineva, să aflu cine sunt, de ce am făcut faza de mai înainte, şi să realizez dimensiunea a ceea ce e în joc.

— Nu te înţeleg.

Ceilalţi şoferi îi semnalizau din spate cu farurile.

— Aeroportul cel mai apropiat e cel din Cancún – indică ea spre dreapta.

— Sigur?

— Cancún.

Răsuci volanul şi o luă pe DN180 în direcţia rivierei mayaşe.

— Doar nu vrei să te întorci la Barcelona?

— Nu, de ce?

— Ai încredere în mine?

— Mă tem că da – oftă ea după o pauză de o lungă secundă.

— Te temi că da?

— Am încredere în tine. Dar dacă vii cu mine ca să mă protejezi, acum comand eu.

— Cum?

— Da sau nu. Altfel nu facem nicio înţelegere.

— Unde mergem?

— În ţinutul huicholilor, în Sierra Madre, în vestul Mexicului.

— Te duci să-ţi vezi bunica?

— Are răspunsul trecutului meu, David – şopti ea, predându-se. Dacă vreau să continui pe acest drum, trebuie să vorbesc cu ea… şi cu mama.

— Cu… mama ta?

— Te deranjează dacă mă odihnesc zece minute? – îşi sprijini din nou capul pe spătarul scaunului şi închise ochii. Am să-ţi povestesc totul în această seară, la cină, pentru că mă îndoiesc că vom găsi vreun zbor spre Guadalajara la ora asta.

David tăcu.

O privi în tăcere, îndelung, în timp ce conducea.

Profilul ei, frumuseţea ei răpitoare, dimensiunea micului ei mare univers prizonier al contradicţiilor prezentului.

Zâmbi.

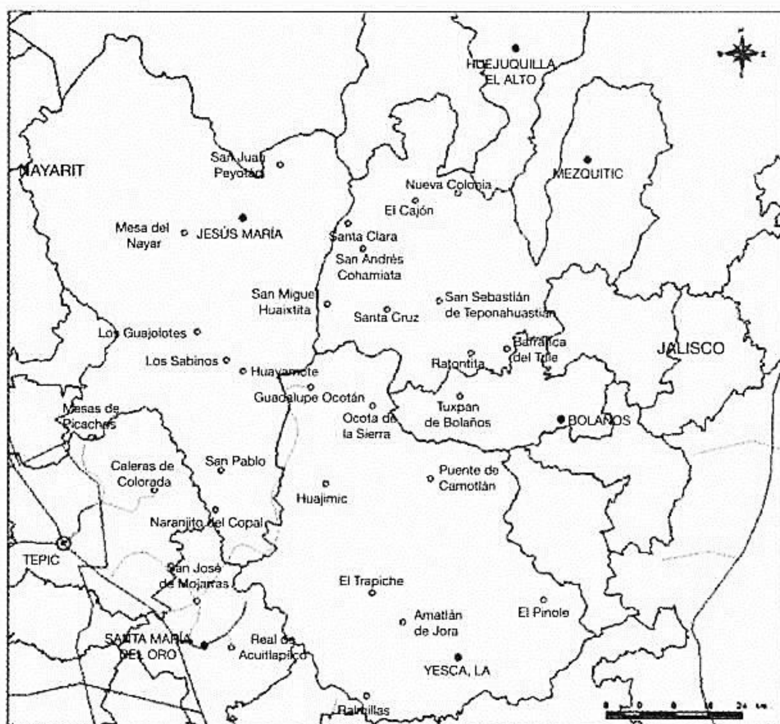
Se concentră la drum, dar nu mai încetă s-o privească, o dată şi încă o dată, în timp ce farurile celorlalte maşini îi brăzdau chipul cu scânteieri fulgerătoare când treceau cu toată viteza în celălalt sens, pe drumul asfaltat.

Erau la mai puţin de două ore de Cancún.

PARTEA A DOUA

Akowa

(de la 3 la 11 decembrie 2012)

23

Creasta Munţilor Sierra Madre de Vest[42], din statul mexican Jalisco, era un teren abrupt de o frumuseţe extraordinară, cu altitudini de până la două mii cinci sute de metri, platouri înguste, adânci canioane şerpuind de-a lungul râurilor sălbatice, căi rare de comunicaţie şi o viaţă proprie, izolată, o lume în inima altei lumi.

Ţinutul huicholilor.

Ancoraţi în trecut, cu un prezent din care păreau a nu face parte.

În regiunile înalte ale munţilor, frigul era la fel de crâncen ca şi căldura din zonele de la poale. Accesul dificil făcea imperios necesară folosirea jeepurilor pentru deplasare, şi în multe cazuri nici măcar acestea nu puteau răzbi pe drumurile desfundate; de aceea, ici şi colo apăreau piste de aterizare şi decolare pentru avioane mici, necesare în cazuri de urgenţă. Având drept unic combustibil lemnul, folosind benzina numai pentru a alimenta cele câteva generatoare electrice, extrăgând apa din puţuri, având puţine servicii medicale şi şcoli, cele mai multe primare, şi foarte rar gimnazii, în anumite centre privilegiate, huicholii formau o comunitate autohtonă de aproximativ douăzeci şi două de mii[43] de persoane repartizate în cinci comunităţi autonome[44] în regiunea de

---

[42] Din punct de vedere orografic, Sierra Madre de Vest nu este un lanţ muntos, ci reprezintă marginea occidentală a Platoului Mexican. Aspectul de lanţ muntos îi este conferit de numeroasele conuri vulcanice, stinse sau active, prezente pe toată distanţa de 1.500 de km dintre Arizona şi Jalisco, cu altitudini maxime de peste 3000 de metri.

[43] Conform raportului Comisiei Naţionale pentru dezvoltarea popoarelor indigene, populaţia totală de huicholi din Mexic ar număra aproximativ 43.000 de persoane, risipite în diferite comunităţi şi aflate în diverse stadii de integrare/asimilare.

[44] Urmare a mişcărilor sociale ale populaţiilor băştinaşe, mai ales ale Armatei zapatiste de eliberare, prin reforma constituţională din 2001

nord a statului Jalisco şi o parte din Nayarit, Zacatecas şi Durango. Vorbeau limbi precum *nahuatl, pima, yaqui* sau *cora* şi *tepehuano*[45]*.* Se menţinuseră puri încă dinainte de conchista spaniolă. Şi această puritate, protejată şi de condiţiile dificile de trai, nu se referea doar la rădăcinile lor, ci şi la spiritualitate şi cosmogonie.

Huicholii, sau *wirrárica*[46]*,* cum se numesc în propria lor limbă, puteau opri vântul şi aduce ploaia şi soarele, pentru că ritualurile de vrăjitorie pe care le practicau erau baza întregii lor vieţi. Ritualurile cele mai vechi aveau loc în cadrul *mitote*-lor, ceremonii religioase în care dansau şi făceau coregrafii magice pentru activarea energiei vitale, pentru trezirea vieţii, aşa numitul *kipuri.* Huicholii nu vedeau în imaginea lui Dumnezeu pe creatorul vieţii, ci el era o parte din cosmos. Forţele care guvernau viaţa se numeau fraţi. Bunicul Foc: *Tatevari,* Mama Apă: *Tatiei Matinieri;* Străbunicul Coadă de Vânat: *Tamatz Kayaumari.* Toate erau întrupări ale forţelor naturii, energia care curgea prin univers, şi reprezentau legătura lor cu această lume magică.

Guvernaţi de o castă de şamani, vrăjitori cu un aer de mister şi războinici care purtaseră în trecut uluitoare bătălii pe terenul supranaturalului, huicholii îşi rezolvau problemele lumeşti conform propriilor coduri şi întotdeauna în acord cu vrăjitoria şi cu puterea plantelor halucinogene. Guvernatorul era *Marakame,* „cel care ştie", iar noii şamani erau *Matewame,* „cei care vor şti". Astfel

---

Mexicul devine stat plurinaţional şi li se recunoaşte diferitelor populaţii dreptul la libertatea exprimării etniei, la aplicarea propriilor legi, la conservarea identităţii culturale şi a limbii, la păstrarea pământului în comunitate, la mecanisme de consultare şi participare adecvate pentru a participa la jurisdicţia Statului şi la dezvoltare. Au rămas neconcretizate, deşi se fac progrese, recunoaşterea populaţiilor şi comunităţilor ca subiecte de drept, libera determinare şi autonomia etc.

[45] De fapt toate aceste limbi sunt, alături de graiul huicholilor, membre ale aceleiaşi familii lingvistice uto-aztece.

[46] „Huicholi" este un apelativ depreciativ folosit de azteci care înseamnă „a o lua la fugă".

îşi menţineau stirpea şi cunoştinţele. Nici prezenţa religiei catolice începând de la cucerirea spaniolă nu reuşise să le schimbe lumea ancestrală, în comuniune cu munţii lor, de-a pururi izolată şi protejată de depărtarea la care se afla ţinutul unde trăiau, chiar dacă într-o lume fără distanţe.

Toate acestea i le povesti Joa lui David în acea seară, în hotelaşul din Cancún şi pe parcursul călătoriei din capitala rivierei mayaşe până în Mexico D.F., iar de acolo la Guadalajara, unde închiriară o maşină de teren care să-i poată purta prin acele tărâmuri necunoscute. Toate acestea şi, în plus, povestea de dragoste dintre părinţii ei, pentru ca el să înţeleagă cum se petrecuseră lucrurile.

— Fiicele furtunilor s-au născut în locuri izolate de lume – rupse David tăcerea acelei înserări discrete.

— O formă de a le proteja?

— Sunt speciale, ţi-am mai spus. Majoritatea şi-au dezvoltat ocupaţii artistice. Nu au trecut neobservate.

— Şi de ce nu au abilităţi ştiinţifice? După cum spui tu, sunt antene vii, sunt captatoare de informaţii.

— Poate asta demonstrează că ei sunt paşnici – David ridică degetul spre cer –, deşi pentru noi pare mai mult decât evident că aşa sunt; nu mai avem nevoie de probe.

— Sigur nu ştiu nimic despre ceea ce o să se întâmple şi unde anume?

— Am vorbit cu toate. Aparent sunt femei normale, îşi trăiesc viaţa.

— Dar dacă sunt programate pentru ceva anume?

— Tu eşti fiica uneia dintre ele. Cum te simţi?

— Jumătatea mea umană se simte normal – răspunse hotărât, chiar dacă, în acelaşi timp, se foi incomodată pe locul ei.

David opri la o răspântie. Nu trebui să mai întrebe nimic. Joa studie, încă o dată, harta teritoriului huicholilor.

— Pe aici – indică ea spre dreapta.

— Credeam că ştii drumul pe dinafară.

— Tu ai văzut asta? – cuprinse cu privirea peisajul, brutal, intens, uneori arboricol, alteori deşertic. Ultima dată când am trecut prin aceste locuri eram o fetiţă, şi tata

s-a ocupat de tot. Abia dacă îmi mai amintesc ceva, şi totuşi, în fond, mă simt ca şi cum m-aş fi născut aici, ca şi cum n-aş fi plecat niciodată. Ca şi cum ai fi o piesă din ceva fără a fi conştient de ceea ce eşti. Mama îmi povestea despre obiceiuri, îmi istorisea legende.

— Povesteşte-mi una.

— Favorita mea era cea a Mamei Cucuruzului – schiţă ea un surâs timid. Şi-a schimbat înfăţişarea de porumbiţă şi a luat chip uman ca să i le prezinte unui flăcău pe cele cinci fiice ale ei, simboluri ale celor cinci culori sacre ale porumbului: alb, roşu, pestriţ, albăstriu şi galben. Cum băiatului îi era foame, Mama Cucuruzului i-a dat o oală plină cu *tortitas* şi o carafa cu *atole*[47]. Tânărul nu credea că astea i-ar putea astâmpăra foamea, dar a descoperit că turtele şi braga nu se mai terminau. În cele din urmă, când Mama Cucuruzului i-a cerut să o aleagă pe una dintre fetele ei, el a arătat spre cea a Porumbului Albastru, care era cea mai frumoasă şi sfântă dintre toate.

— Mi-ai spus că bunica ta e un şaman puternic.

— Da. Cunoaşte tot ce are legătură cu ierburile, ciupercile halucinogene, ritualurile de magie şi spiritism…

— Crezi în aşa ceva?

— Am văzut lucruri care te-ar mira. Chiar dacă nu eram decât o copilă.

— Nu a pregătit-o pe mama ta ca să fie şi ea şaman?

— Mama şi-a dezvoltat alte calităţi. Bunica a ştiut mereu că ea era diferită. A instruit-o, dar într-un anume fel ştia că ea nu aparţinea lumii huicholilor. Când a apărut tata şi a luat-o…

— Nu a plecat niciodată de aici?

---

[47] Băutură de origine prehispanică (numele provine din nahuatl şi înseamnă „zeamă” în limbaj depreciativ) consumată în Mexic, Guatemala şi alte ţări centro-americane. Are la bază o fiertură dulce de făină albă de porumb (mai nou şi de orez sau grâu), păstoasă şi care se serveşte caldă. Se îndulceşte cu trestie de zahăr, miere sau zahăr şi se condimentează cu cacao, vanilie, scorţişoară, anason, flori sau frunze de portocal, suc sau pulpă de fructe. În prezent este aromatizată cu gust de căpşuni, vanilie, ciocolată, guayaba, ananas, zmeură, prune, mango, cocos, scorţişoară, nuci sau brânză.

— Nu.

— Şi dacă a murit şi nu ştiţi?

— Nu, asta nu e posibil. Ar fi luat legătura cu noi. Trăieşte singură, nu are pe nimeni, dar face parte dintr-o comunitate şi se ştie că are o familie în Spania.

— Nu mi-ai spus cum o cheamă.

— Cu numele mexican[48], Lucia. În nahuatl, Wayankawe, care înseamnă Femeia Întunecată.

— Mama ta avea şi ea un nume nahuatl?

— Se numea Kaewaka, Fiica Fulgerului. Mie îmi plăcea mult, dar întotdeauna îi spuneam pe numele ei obişnuit, Maria.

— Tu ai un nume nahuatl?

— Da – îşi întoarse privirea.

— Şi nu vrei să mi-l spui.

— Nu.

— Bine.

— Uite – Joa arătă cu degetul în faţă.

Erau primii huicholi pe care îi vedeau: bărbaţii cu *huerrukiş*-ii lor, un fel de pantaloni largi dintr-un material gros de lână, cusuţi la glezne cu desene simbolice cu model în cruce; *katuni, o* cămaşă largă deschisă pe laturi şi prinsă cu *juayane,* un brâu lat şi gros din lână sau stambă; iar ca accesorii, un *kacurri* pe umăr, o traistă ţesută sau brodată purtată în bandulieră, cu *tubarra,* un şal imens înnodat la gât şi un *rupurero,* pălăria de frunze de palmier şi ornamente de flori, scaieţi şi pene sau şiraguri de scoici. Femeile în schimb foloseau haine mai puţin arătoase, o *kutumi* sau o bluză scurtă până la mijloc; o *ihui,* fustă cu marginea de jos plină de broderii, ca şi bluza; şi un *ricuri* ca podoabă pentru cap, formată din două basmale de pânză albă, tot înflorate.

[48] În contextul etnic şi tribal în care se desfăşoară acţiunea romanului, termenul de „mexican” nu este cel mai potrivit pe care putea să-l folosească autorul: cuvântul *mexica,* derivat de la numele tribului dominant, este folosit de vorbitorii de nahuatl tocmai pentru a se autodesemna, fiind echivalentul cuvântului *aztec,* motiv pentru care a şi fost ales ca nume al Mexicului modern.

David îi privi cu gura căscată, până îi depăşi cu maşina.

Plecaseră cu maşina închiriată în aeroportul din Guadalajara, capitala din Jalisco, spre nord, intrând în statul Zacatecas prin Munţii Guajolotes. DN23 traversa puţine oraşe, García de la Cadena, Teúl de González Ortega[49], Tepechitlán, Tlaltenango de Sánchez Román[50] y Momax, înainte de a reveni în statul Jalisco prin nord, o zonă aparent ruptă de nucleul central al statului. Lăsară în urmă Totatiche, Temastián şi Villa Guerrero, ca să coboare spre sud în direcţia localităţii Bolaños, poarta de intrare în ţinutul huicholilor dinspre est. Ultima parte a drumului o parcurseră sub soarele blând al după-amiezii. Nici oboseala după cei două sute cincizeci de kilometri de drum, nici trezirea de dimineaţă ca să prindă primul zbor spre Mexico City de la Cancún nu aveau efect asupra lor în acele momente. Pentru Joa era o întoarcere; pentru David, un univers necunoscut. Fiecare era emoţionat în felul lui.

Până ajunseră la Bolaños, abia dacă mai scoaseră câteva vorbe, în timp ce urmau un drum abrupt către fundul canionului format de râul cu acelaşi nume. Traversară podul suspendat al Celor Două Lumi, numit astfel pentru că lega lumea hispanică de cea indigenă, iar Joa, pentru că ea conducea maşina pe segmentul final al drumului, se opri în inima oraşului, cu biserica neterminată a Sfântului Anton în faţă. Opri şi motorul.

Gestul îl surprinse pe David:

— Vrei să rămâi să dormi aici ca să putem continua

---

49 Este o regiune importantă pentru cultivarea agavei şi pentru prelucrarea ei, fie textilă, fie pentru obţinerea unor băuturi tradiţionale mexicane – tequila, mezcal, maguey –, toate de origine precolumbiană.

50 „Tlaltenango” înseamnă în graiul triburilor băştinaşe caxcana „ţara înconjurată de ziduri”, din cauza vecinătăţii munţilor pe toate laturile. A fost una dintre regiunile care au opus cea mai mare rezistenţă cuceririi spaniole. În această regiune s-a desfăşurat la mijlocul sec. al XVI-lea Războiul cicimecilor, în care mai multe populaţii şi triburi băştinaşe s-au aliat contra conchistadorilor, una din cauzele fundamentale fiind sângeroasa campanie de cucerire a lui Nuño de Guzmán.

mâine mai odihniţi spre munte?

— Nu.

— Atunci de ce ne-am oprit? Credeam că vrei să ajungem înainte de lăsarea întunericului.

— Tu cobori.

— Ce spui?

— Bunica mea nu se va simţi în largul ei dacă te vede cu mine. Îmi va pune întrebări. Şi nu va înţelege dacă îi voi spune că suntem prieteni, că mă protejezi sau mă însoţeşti. Drept urmare, trebuie să merg singură.

— Şi dacă…?

— Nimeni nu mă va găsi aici, nu-ţi face griji – îl linişti. Sunt cu rudele mamei. Nimeni nu vine în ţinutul huicholilor fără să se afle. Ba mai mult, eu pot să trec pentru că sunt fiica uneia de-a lor. Tu ai nevoie de un permis special. Nu e o zonă turistică cu acces liber. Este o comunitate indigenă protejată. Aşa că ai să rămâi aici. Bolaños este un vechi oraş minier. O să-ţi placă, deşi nu sunt prea multe de văzut, recunosc. Ai trei hoteluri: Familiar, Real de Bolaños şi Jalisco. Sunt simple, dar acceptabile. Iar pentru masă, tot la Real de Bolaños, sau la La Palapa de Enrique Pinedo. Dacă vrei senzaţii tari, poţi să faci *rafting* sau căţărări.

— Câte zile stai acolo?

— Nu ştiu. Două, trei, patru… Nu pot şti, David. E nevoie de ceva mai mult decât de o simplă conversaţie cu bunica.

— Anume de ce?

Nu-i răspunse, şi nici el nu insistă. Învăţa încet-încet să-i respecte tăcerile, micile ei taine. Şovăi încă o clipă înainte de a se da bătut şi de a coborî din maşină, înţelegându-i motivele. Îşi luă bagajul din spatele maşinii şi se întoarse lângă portiera ei.

— Ai grijă de tine, îi ceru cu ceva mai mult decât vehemenţă în voce.

— Iar tu distrează-te, glumi Joa.

— O să mă poţi suna pe mobil?

— Dacă am semnal, da. Nu ştiu.

Ultima emoţie.

— Te rog, să te întorci.
— O să mă întorc.
Nu ştiură ce să facă, dacă să-şi dea mâna, un sărut pe obraz, ceva, numai să se atingă.
Ea porni maşina şi atât.

24

Se întunecă prea repede. Începu să-i fie frică.

Ultima parte a drumului, de la Tuxpán de Bolaños, la treizeci şi şapte de kilometri de Bolaños, spre Mesa Ratontita şi Barranca del Tule, deja spre nord, i se păru cea mai dificilă. Acolo nu mai existau şosele. Muntele era un vânător aflat mereu la pândă. Întunericul se abătu asupra maşinii ca o lespede rece, şi ştia că, dacă se prăvălea pe unul dintre povârnişurile acelea, n-aveau s-o mai găsească niciodată.

Îi promisese lui David că se va întoarce.

Era impresionant să ştii că zona turistică Puerto Vallarta era atât de aproape, de cealaltă parte a Sierrei Madre în direcţia sud-est. Cât de surprinzătoare putea fi viaţa.

Începu să se teamă că se va rătăci.

Dar la fiecare prăpastie, la fiecare încrucişare de cărări milenare, în fiecare moment, instinctul ei îi spunea pe ce drum s-o apuce şi în ce direcţie. Furia din ziua trecută îl salvase pe David de la moarte, atunci când deviase pistolul din mâna lui Nicolás Mayoral. Acum, dimpotrivă, ceea ce o călăuzea era un fel de pace pe care o simţea din ce în ce mai puternic, însă teama nu se domoli. Când se liniştiseră amândoi, se simţise puternică. Teamă şi luciditate. Pace interioară şi solemnitate. Se întorcea acasă, singură, după mulţi ani. Dacă existau în viaţă momente de glorie şi de cădere cu o semnificaţie specială, acesta era unul dintre ele. Niciodată nu-şi imaginase că se va întoarce în asemenea circumstanţe.

Ba mai mult, atunci când dispăruse mama ei, credea că legătura cu rădăcinile ei din lumea huicholilor se pierduse pentru totdeauna.

Nu se mai gândise la reacţia pe care o avusese în ziua precedentă. Nici David nu o mai întrebase. Dar acum se întreba ea. Pentru a doua oară îşi reaminti cu intensitate

acele cuvinte ale judecătorului de când vorbiseră prima dată: „poate ai puteri, mentale sau fizice, pe care nici măcar nu le cunoşti”.

Le avea.

Şi nu i se părea de mirare.

O deranja să recunoască asta, să le accepte, dar nu era surprinsă, chiar dacă se certase cu David atunci când el făcuse observaţia.

Puteri necunoscute.

Dar care?

Oare mama nu fusese în ochii ei o femeie obişnuită?

Deodată întrebările o năpădiră.

De cât timp dispunea? Erau într-adevăr zilele de pe 21 până pe 23 decembrie cele decisive, coincideau cu sfârşitul celui de-al Cincilea Soare mayaş şi cu naşterea unei noi ere, şi din acest motiv totul se precipita? Sau era vorba de o întâmplare? Ce rol jucau fiicele furtunilor în toate acestea? Cine mai era în spatele a ceea ce se întâmpla şi cine îl răpise pe tatăl ei? – în ideea că fusese răpit de cineva, aşa cum părea. De ce simţea un fior ori de câte ori se uita la acele hârtii şi desene, de parcă ar fi fost aproape de ceva ce nu ştia să vadă?

De ce nu-l atinsese pe David?

Această ultimă întrebare o nelinişti, o făcu să zâmbească, să cadă pe gânduri.

Abia dacă îl cunoştea, începuse cu greu să aibă încredere în el, dar erau împreună. Cu o noapte înainte, la Cancun, vorbiseră ca o pereche obişnuită aflată într-o staţiune din Caraibe, chiar dacă discuţia lor nu avusese nicio notă romantică. Chelnerul care le servise cina îi luase drept iubiţi, sau proaspăt căsătoriţi, chiar dacă nu purtau verighete. Ea se înroşise.

Iar atunci când se despărţiseră în Bolaños, se purtaseră ca doi proşti, ezitanţi, timizi.

Ea îl cunoscuse de curând, dar el o urmărea de ani şi ani.

Toate acestea stabileau oare ceva mai mult decât o simplă legătură?

Nici măcar nu-şi dădu seama de faptul că ajunsese pe meleagurile ei, acasă, până ce farurile maşinii nu luminară indicatorul crăpat, de lemn, care anunţa intrarea în sat.

Suspină.

Parcurse ultima bucată de drum. Câteva persoane se iviră la uşile caselor, surprinse de prezenţa ei acolo. Nu erau lumini, probabil mulţi dormeau deja. Câte o lumânare, câte o lampă de petrol, şi cam atât. Clădirile erau foarte simple, de văiugă şi bolovani lipiţi cu lut, şi cu acoperişuri din paie. Nu-i fu greu să găsească drumul, pentru că acolo timpul se oprise. Totul era la fel. Niciun copil nu fugi după maşină, pentru că era noapte. Panta se accentuă deodată şi nu mai putu să continue. Sus, în faţa cerului punctat cu stele şi cu o frumoasă lună crescândă, se conturau cele trei case mai îndepărtate de centrul satului.

Una dintre ele era a sa.

— Bunico…

Nu-şi luă geanta de voiaj. Doar opri motorul şi stinse luminile. O luă la fugă, pe deal în sus, din ce în ce mai emoţionată cu fiecare pas. Îi venea să strige, şi să plângă, dar nu făcu nimic din toate astea. Când se năpusti în cort, simţi că se sfârşeşte.

— Bunico!

Bojdeuca era goală.

Ieşi afară şi se înfioră de frigul nopţii. Nu-l simţise până atunci. Văzu apropiindu-se printre umbre silueta firavă a unei femei, o bătrână cu părul alb. Ştia că nu era bunica, pentru că statura ei era mai mare decât a acelei siluete, dar oricum şovăi. După atâţia ani… Ce viaţă dusese? Pentru ea bunica era fără vârstă. Nici măcar nu-şi amintea câţi ani să fi avut.

Atunci când bătrâna se opri în faţa ei, îşi dădu seama.

Ridică o mână în direcţia chipului ei.

— Kaewaka… – şopti.

Joa o recunoscu pe bătrâna Tamari.

— Nu sunt Kaewaka – îi răspunse cu drag. Sunt fiica ei.

— *Tla huala chantli.*

— Tamari, n-am învăţat niciodată *nahuatl.*

— Te-ai întors acasă, îi repetă în spaniolă.

— Unde este bunica?

Bătrâna indică undeva în întuneric.

— Muntele Lunii – zise. De două nopţi e acolo afară.

— Când se întoarce?

Tamari îi mângâie obrajii. Îi apucă mâinile. Zâmbea cu expresia de bonomie a omului care primeşte un cadou neaşteptat.

— Odihneşte-te – o sfătui bătrâna. Azi e deja târziu. Fii binevenită.

Acolo timpul nu exista.

Chiar dacă ea îl purtase în spate până sus, simţind cum o grăbea.

Zece minute mai târziu, acoperită până la urechi ca să facă faţă frigului şi adăpostită sub pături, închise ochii şi adormi, pe salteaua tare de paie folosită dintotdeauna de bunica ei.

25

O noapte fără vise. Nici bune, nici rele. Fără vise.

Se trezi la revărsatul zorilor, din cauza liniştii. Liniştea putea fi uneori mai asurzitoare decât o explozie. Pe pământurile huicholilor tăcerea era grea, profundă, de parcă izolarea ar fi transformat-o în ceva primitiv, transferat din trecut în prezent. Se sculă, se îmbrăcă, îşi puse un pulover şi ieşi afară ca să admire casele risipite ale satului, de pe culmea dealului. Acum însă maşina de teren era înconjurată de băieţi şi fete care o priveau fermecaţi. Iar când apăru la intrarea *tipi*[51]-ului, privirile se îndreptară chiar spre ea. Nu se apropiară. Îi respectară singurătatea. Tot satul ştia că se află acolo, dar nimeni nu-i adresa nicio vorbă, pentru că încă nu vorbise cu bunica Wayankawe. Totul era la fel cum îşi amintea, o imagine oprită în timp.

Mâncă şi apoi plecă, pe jos, spre Muntele Lunii.

Nu era un drum foarte lung. După cincisprezece minute, în zare, profilată pe pânza de stâncă a unei falii, o văzu păşind pe drumul înapoi spre sat.

Bunica Lucía.

Wayankawe.

Când o recunoscu, începu să alerge. Bunica mergea cocoşată de greutatea sau simpla prezenţă a sacului din spinare, cu privirea ţintă în pământ. La mai puţin de zece metri Joa se opri, cu inima bubuindu-i în piept, respiraţia agitată şi pulsul accelerat. Aşteptă ca bătrâna să-i observe

---

[51] *Tipi* este la origine o construcţie portabilă confecţionată din piei de animale şi câţiva pari de susţinere. Reprezintă un model de construcţie caracteristic nu numai amerindienilor, ci şi populaţiilor nomade asiatice. Este funcţională, asigurând comoditate şi căldură iarna, răcoare vara, şi rămâne uscată în sezonul ploios. În cazul triburilor devenite sedentare, *tipi* este completată cu o infrastructură, aşa cum pare a fi cazul aici, depăşind nivelul de simplu cort.

prezenţa şi să-şi ridice privirea.

Când se întâmplă asta, privirile li se întâlniră.

În ochii nepoatei se citea emoţia.

Într-ai bătrânei seninătatea.

— Bunico…

Cuvintele ei o surprinseră.

— Te aşteptam, Akowa.

Nu-i răspunse. Nu o întrebă încă de ce. Poate totul era scris. Nu degeaba era şaman. Rămaseră una în faţa celeilalte până ce Joa o strânse în braţe cu putere şi femeia se lăsă în voia dorului, sufocată de acea dovadă de dragoste. Când îi dădu drumul, zâmbea, iar în pupilele ei străluceau o mie de lumini încărcate de iubire. La fel ca şi bătrâna Tamari, cu o seară înainte, bunica o mângâie pe faţă şi o binecuvântă cu atingerea ei.

Mirosea a pământ, a ploaie.

— Eşti leită maică-ta, când a plecat de aici.

Şi acum îi puse întrebarea:

— De ce ai spus că mă aşteptai?

— Mi-a spus-o vântul.

— Ţi-a spus că o să vin?

— L-am văzut pe taică-tu într-o barcă, zburând. Nu avea ochi.

— Unde l-ai văzut? În vis?

— Nu, atunci când am vorbit cu spiritele. El unde e?

— Nu ştiu, bunico. Poate e cu mama.

Femeia lăsă capul în jos. Şi puse rucsacul pe pământ. Joa descoperi că era plin de ierburi şi plante. Apoi căută o piatră şi se aşeză pe ea. Nepoata o imită. Rămaseră faţă în faţă, învăluindu-se cu privirea, în căutarea timpului pe care îl pierduseră. Pe fiecare rid de pe acel chip poate centenar se observa urma trecutului care trecuse, frumos şi implacabil în acelaşi timp. Joa o luă de mână, ca să nu cadă. Avea nevoie de contactul cu degetele acelea aspre. Bunica îşi purta capul descoperit, cu codiţele de argint lungi până la umeri, în ciuda panglicii care forma o coadă undeva la ceafa.

— El nu este cu ea – şopti îngândurată.

— De unde ştii?

— Nu le aparţine.

— Vorbeşti despre cei care au adus-o pe mama până la tine?

— Da.

— Cine sunt?

Bătrâna privi spre cer.

— Mi-au dăruit ceea ce îmi dorisem atâta – spuse tot gânditoare.

— Bunico, am venit până aici ca să-mi povesteşti totul.

— Totul?

— Trebuie să ştiu adevărul, originile mele, cum a ajuns mama până la tine, cum era ea!

Continua să privească cerul. Chipul ei radia lumină. Un univers întreg adunat pe acea suprafaţă brăzdată de mâna unui Dumnezeu răbdător.

— Timpul se sfârşeşte, Akowa.

— Care timp?

— Ele trebuie să se întoarcă.

Joa lăsă capul în jos. Nu-i venea întotdeauna uşor să vorbească cu bunica. Lucrurile nu păreau să se fi schimbat prea mult.

— Bunico, te rog… – ochii i se umplură de lacrimi.

— Şşşş…!

O îmbrăţişă şi, atunci când nepoata se cuibări în braţele ei, îngenunchiată pe pământ, îi mângâie creştetul şi o sărută.

Deodată se stârni o rafală uşoară de vânt.

O învălui într-un vârtej de praf.

Şi apoi se opri.

Acolo totul părea să fie magic. Nu era, dar părea.

Joa închise ochii, pentru ca lacrimile să nu o surprindă. Simţi cum primele două picături se rostogoleau pe obraji lăsând urme umede pe piele. Vocea bunicii ajunse până la ea învăluită în mantia unei litanii indescifrabile.

— *Aya e katlapaxe'a uahuac nihaya…*

Apoi, deodată, îşi aminti.

Cântecul de leagăn cu care obişnuia s-o liniştească

noaptea de fiecare dată când dormea lângă ea în *tipi.*

26

Îmbrăcată ca o huicholă, deveni, în acea dimineaţă, când reveni de pe munte, centrul atenţiei întregului sat.

De data asta veniră să o vadă, să-și amintească de ea, să-i arate afecţiunea lor şi să îi câştige respectul meritat. Joa purta o minunată *katumi* şi o *ihui* lungă până la pământ, amândouă cusute cu modele inspirate din mediul natural al huicholilor, acvile bicefale, veveriţe, cerbi, floarea de lotus cu opt petale, unul dintre simbolurile lor cele mai încărcate de mitic, şi bineînţeles şerpi, simbolul apei. Bunica îi dăduse şi nişte şiraguri de mărgele şi scoici, un pandantiv şi două brăţări. Bărbaţii o priveau cu admiraţie, mai ales tinerii. Femeile încuviințau din cap. Vorbeau nahuatl. Singurul lucru pe care îl dorea ea era să rămână singură cu bunica. Dar trebuiau îndeplinite ritualurile. Se întorcea nepoata, fiica fiicei ei, Kaewaka. Satul sărbătorea. Ceva rupea pentru câteva ore liniştea lui de zi cu zi.

Apoi veni ora mesei.

Joa se gândi la David, la prima lui zi singur în Bolaños. În mod neaşteptat îi era dor de el.

Era posibil să se simtă în siguranţă alături de el? Ea?

Abia după masă reuşiră în cele din urmă să rămână singure, lăsând în urmă serbarea populară. Atunci se aşezară la uşa *tipi*-ului.

Iar bunica deschise zăgazul nerăbdării ei.

— Ce vrei să ştii?

— Totul.

— Sunt întrebări care nu au răspunsuri, şi răspunsuri care nu-şi găsesc întrebarea potrivită.

— De ce nu-mi povesteşti de la început, cum a ajuns mama la tine?

— Marea Furtună mi-a adus-o – ridică din sprâncene admirativ. Era cea mai mare dorinţă a mea, singurul lucru

pe care zi de zi şi noapte de noapte îl ceream spiritelor, şi mai ales după moartea bunicului tău. În ziua când am găsit-o, plecasem să o găsesc.

— Plecaseşi s-o găseşti?

— I-am auzit vocea din depărtare. Furtuna a spart cerul şi a înnoroiat pământul. Nu a mai fost niciuna la fel înainte, şi nici de atunci încoace. Se auzeau urletele norilor, detunăturile fulgerelor, mugetul apelor care brăzdau munţii în drumul lor către poale. Viaţa toată pulsa nefiresc. Dar în ciuda acestui haos, eu o auzeam pe ea aşa cum te aud pe tine acum. Am plecat şi pur şi simplu i-am urmat ecoul. Când am ajuns lângă ea, mi-a zâmbit şi asta a fost tot.

— Mereu am crezut că fusese abandonată de cineva.

— Aşa ţi-au spus?

— Da.

— Am ţinut-o pe mama ta, pe ascuns, până ce a rămas a mea prin drepturile inimii. Nimeni nu mai putea să mi-o răpească. Noi avem multe obiceiuri. Suntem huicholi. Dar mama ta era o enigmă. S-a născut din furtună, nu în timpul furtunii. Am numit-o Fiica Fulgerului. Prezenţa ei a fost ca o lumină cerească, la fel ca cea pe care o lasă fulgerul atunci când brăzdează cerul, împrăştiind întunericul – îşi pogorî asupra ei dulceaţa blajină a ochilor şi adăugă: Nu, Akowa, nu a fost abandonată. Nimeni nu putea s-o abandoneze în munţi. Nimeni n-ar fi rezistat furiei acelei furtuni. A venit din cer.

A venit din cer.

— Ce s-a întâmplat când a mai crescut?

— Era diferită. Mereu a fost, încă din copilărie. Învăţa totul foarte repede. A început să vorbească şi să meargă mai devreme decât ceilalţi copii. A învăţat o mulţime de lucruri extraordinare. Vorbea cu animalele…

— Vorbea cu animalele?

— O înţelegeau. Odată, pe la şapte ani, o acvilă s-a aşezat lângă ea în timp ce dormea. Eu eram îngrozită. Am aruncat cu o piatră spre ea, dar m-a privit fix, nemişcată, şi n-am mai avut putere să mai arunc în ea. Probabil că a mai

trecut o oră, poate mai mult, până ce Kaewaka s-a trezit. Atunci a privit vulturul, fără teamă, i-a spus ceva ce n-am reuşit să aud, iar el s-a ridicat în zbor şi apoi s-a pierdut în înaltul cerului.

— Şi asta ce dovedeşte?

— Vii din altă lume, Akowa, clătină bătrâna din cap. Aparţii ambelor lumi, dar cea care te domină este aceasta.

— Vreau să ştiu cine sunt.

— Vei şti doar când va veni momentul.

— Nu pot să aştept! Trebuie să-l găsesc pe tata! O căuta pe mama!

— Ea se află aici – bunica îi atinse fruntea cu degetul.

— Nu – protestă ea supărată. Tu trăieşti cu duhurile, dar eu am nevoie de realitate.

— Există un punct unde toate se întâlnesc.

— Care e acela?

— Poţi merge în întâmpinarea lui.

— Vrei să spui, să... iau ceva...? – nu îndrăzni să pronunţe cuvântul „drog”.

— Pentru lumea voastră, drogurile sunt o perversiune – bunica ei le folosea. Pentru noi sunt cheia realităţii, conexiunea cu lumea subterană, ascunsă.

Nu putea să creadă, şi totuşi...

Conexiunea.

Oare nu asta era ceea ce căuta?

Închise ochii şi încercă să-şi pună ordine în idei.

— Mama avea vreo putere?

— Da.

— Ce fel de putere?

— Vindeca cu vocea, cu mâinile, cu privirea.

— Vindeca?

— Da – dădu ea din cap cu hotărâre.

— Acum două zile am deviat arma din mâna unui bărbat cu privirea, doar pentru că m-am simţit dominată de furie.

— Furia înseamnă dezordine. Tu poţi să faci la fel de bine aceleaşi lucruri fără furie, dacă reuşeşti să-ţi dirijezi energia. Mintea ta are haruri care provin din stele.

— Nu poate fi adevărat...

— Kaewaka vedea fără să privească, simţea fără să atingă, grăia fără să vorbească.

— Dar asta e înfricoşător!

— E un dar, iar pentru daruri se mulţumeşte, o corectă. Tu ai o inimă nobilă, aşa cum avea şi ea. Nu trebuie să-ţi fie teamă că eşti diferită. Frică ar trebui să le fie acelora cărora le lipseşte puterea de a-şi atinge propria esenţă dincolo de condiţia lor umană. Harurile sunt numai o parte din forţa aceasta şi sunt bune sau rele în funcţie de felul în care sunt folosite.

— Eu voiam să-i fac rău omului aceluia. Pe lângă faptul că i-am deviat arma, l-am azvârlit fără să-l ating. Poate chiar l-am omorât.

— El voia să-ţi facă vreun rău?

— Da.

— Mama ta a păşit odată prin aer.

— Nu se poate – i se tăie răsuflarea.

— Iubea toate formele de viaţă de pe pământ. S-a pomenit odată cu un şarpe, şi, cum ridicase deja piciorul, nu se mai putea opri, avea de ales ori să îl calce, ori să se lase muşcată. Totul a fost foarte rapid. Animalul cu gura deschisă şi veninul pe colţi. Mama ta în faţa morţii sale sau a şarpelui. Atunci s-a ridicat de la sol, a făcut trei paşi în aer şi apoi a coborât. A fost foarte frumos.

— Mama a levitat?

— Totul se află aici, Akowa – îi atinse iarăşi fruntea cu degetele mâinii drepte.

Se întrebă cât adevăr şi câtă fantezie erau în cuvintele bunicii ei.

Modul în care scăpase de ameninţarea lui Nicolás Mayoral o surprinsese enorm.

Şi nu fusese doar o fantezie.

— Ce purta mama când ai găsit-o? – întrebă ea deodată.

— Nimic, stătea goală pe pământ şi avea ceva în mână.

— Ce?

Bunica se ridică. Intră în *tipi* şi ieşi după cinci secunde. Îi dărui o mică piatră, mai degrabă un cristal, ovoidal, de culoare roşie. Nu părea să fie din niciun material cunoscut,

pentru că era uşor ca o pană.

— Ce e?

— N-am reuşit să aflu.

— Pot...?

— Da, o pofti să-l ia.

Îl strânse în palma mâinii drepte. Mai degrabă decât să îl simtă, i se părea că dispărea, se evapora la contactul cu palma ei. Trebui s-o redeschidă ca să vadă dacă mai era acolo.

Niciodată nu mai văzuse un roşu atât de pur.

Ar fi vrut să plângă.

Să se pulverizeze.

Dar n-o făcu, pentru că bunica îi spuse deodată:

— Acum spune-mi, Akowa, vrei să vorbeşti cu mama ta? Doar pentru asta ai venit, nu-i aşa?!

27

Dimineaţa următoare veni mai puţin luminoasă.

O pătură de nori cuprinsese plaiurile care acopereau munţii, proiectându-i parcă pe aceştia pe cer, învăluiţi de un covor de bumbac dens şi alb întins la picioarele lor. Nu aveau frunţile încununate de soare, ci de o ceaţă nu mai puţin albicioasă şi rece.

Când Joa o căută pe bunica ei, o găsi în spatele *tipi*-ului.

În transă.

Ajunse lângă ea şi, pentru o clipă, simţi că îi e frică. Femeia avea spatele drept, capul orientat spre soare şi ochii pur şi simplu daţi peste cap. Renunţă să o mai strige şi se mulţumi să verifice că mai respira. Liniştindu-se puţin, se aşeză la câţiva metri şi o privi îndelung.

Îşi amintea că o mai văzuse în transă şi cu alte ocazii, mai demult, dar niciodată într-una atât de profundă ca acum, stând turceşte, cu palmele unite ca pentru rugăciune, dar sprijinite în poală. Respira emoţie, legendă, mister. Parcă ar fi fost dovada vie că huicholii erau etnia cel mai bine conservată din tot Mexicul.

Îşi aminti ce vorbiseră cu o zi înainte, în acea seară decisivă, înţelese că bătrâna Wayankawe călătorea pe partea cealaltă pentru ea.

Şi îi era recunoscătoare pentru asta.

Dar se hotărâse.

Dacă David ar fi fost acolo, poate ar fi încercat s-o împiedice. S-ar fi certat. Existau oameni implicaţi într-o relaţie sau prieteni de ani şi ani fără nici cea mai mică legătură între ei. Iar lor le fuseseră de ajuns câteva zile sau ore ca să se simtă strâns legaţi unul de altul.

De ce îl visase cu o noapte înainte?

Pentru că acum era singură şi avea nevoie de cineva? Îşi duse mâna la ochi, neputând să scape de avalanşa de întrebări.

O asaltau la orice oră, în orice clipă, pe ascuns sau făţiş. Întrebări şi iar întrebări, dovezi ale îndoielilor şi ale temerilor sale.

De ce nu examina încă o dată hârtiile tatei?

Nu, nu aici. Lumea aceasta era diferită şi avea legi nescrise.

Aşteptă în continuare.

Norii se risipiră, văile se limpeziră, ceaţa se subţie şi se ivi soarele. Când primele raze o atinseră pe bunica ei, deschise ochii.

— Akowa – şopti.

— Bine ai revenit, îi zâmbi ea.

Femeia îşi umplu plămânii de aer.

— Spiritele nu ştiu nimic, zise.

— Ai vorbit cu ele?

— Da.

— Şi ce nu ştiu?

— E o zbatere îngrozitoare.

— Atunci înseamnă că eu trebuie să fac asta.

— Eşti hotărâtă?

— Da.

— E periculos.

— Nu mă interesează.

— Toată lumea ia droguri, dar din motive greşite şi egoiste. Nu caută adevărul, ci vor să scape de el. Noi nu luăm droguri, noi folosim darurile Pământului Mamă ca să fim mai buni, ca să ne purificăm, să înaintăm spre lumină. Să iei peyote[52], ciuperci, derivatele lor şi diferite

[52] Din limba nahuatl. *Peyotl, Lophophora williamsii,* este un mic cactus fără spini, endemic în regiunea dintre Noul Mexic şi Texas, până în centrul Mexicului. Creşte extrem de lent, atingând maturitatea în 30 de ani, iar cultivat, în 6-10 ani. Conţine numeroşi alcaloizi, precum mescalina, care îl transformă într-un puternic halucinogen, şi alţi compuşi cu aceleaşi efecte. Legendele huicholilor pretind că peyotele a apărut din petele de sânge pe care un zeu malign, dar muritor le-a lăsat în deşert atunci când a fugit de huicholii care voiau să-l omoare. Ca pedeapsă pentru acest act, a apărut un ritual anual cu scopul identificării iniţiaţilor, care constă în post şi meditaţie pe fondul consumului acestei substanţe.

amestecuri străvechi nu e o joacă, Akowa. Turiştii vin aici pentru aşa ceva şi sunt ridicoli. Acţionează cu falsitate. În schimb cei care îşi doresc să fie una cu spiritul lor găsesc calea.

— Nu vreau doar să-mi deschid mintea. Vreau să vorbesc cu mama, aşa cum am stabilit ieri. Sunt hotărâtă.

— Şi pregătită?

— De ce am nevoie?

— Crezi că eşti destul de puternică?

— Ştii că da.

— Este un drum fără cale de-ntoarcere. Durează trei zile. Vei fi singură, cu monştrii tăi, cu fantasmele tale, cu fricile şi temerile tale.

— Mama va fi şi ea acolo?

— Da, dacă asta vrei.

— Vreau.

— Şi dacă ceea ce vezi, ceea ce auzi, ceea ce afli nu-ţi place?

— Voi fi tare.

— Lumina orbeşte.

— Dar nu omoară – şi adăugă istovită: Te rog…

— Ajută-mă să mă ridic.

Veni lângă ea şi o luă de braţ. Bătrâna se ridică şi mişcă din cap dintr-o parte într-alta, ca să se dezmorţească. Să intre în transă în cazul ei nu însemna că trebuia să ia vreun halucinogen. Avea capacitatea, însuşirea de a putea pătrunde în sine însăşi. Când îi vorbise de trei zile de singurătate, se referea la durata maximă, la limita corpului uman, marea probă pe care puţini o îndeplineau, incapabili să suporte atâta durere.

Curăţarea sufletului, căutarea adevărului şi cu atât mai mult ce voia ea să facă erau chestiuni dureroase.

Cum să ajungi la porţile morţii fără să abandonezi ultima fărâmă de viaţă, să te apropii de lumea de dincolo şi să te întorci?

— Hai, trebuie să te pregăteşti, o apucă de braţ.

— Cum trebuie să procedez?

— În seara asta vei cina copios. Ultima ta masă pentru

trei zile. Eu voi pregăti amestecul. Acum trebuie să căutăm planta şi ciupercile. Trebuie să le tai tu, cu mâinile tale. Vino.

Merseră pe munte. Tot ceea ce ştia despre peyote era puţinul pe care îl studiase atunci când aflase despre originile mamei ei, anume că huicholii îl considerau parte din viaţa şi credinţele lor. Ei beau peyote aşa cum oriunde în restul lumii se bea cafea. Şi bunica vorbea despre un amestec cu alte plante, care să o poată duce mult mai departe decât la o simplă halucinaţie ritualică. Cele şase plante psihotropice mai cunoscute, în nahuatl, erau *tlápatl, ololiuhqui*[53], *mixtl, tzintzintlápatl, nanácatl*[54] şi *peyotl,* mai cunoscută sub numele de peyote. Unii o numeau sânpetrel, numele creştin al sfântului care păzea porţile cerului, deşi sânpetrelul[55] era un cactus columnar mult mai înalt. Numele huicholez pentru peyote era *hikuri.* Creştea în mici grupuri numite pete, la adăpostul altor arbuşti sau plante cu spini protectori, care îl apărau de prădători şi de îngheţuri. Era un cactus mic, de culoare verde-gri, ale cărui rădăcini de formă conică se cufundau adânc în pământ. Cu o creştere lentă, avea nevoie de mai bine de cincisprezece ani pentru a ajunge la maturitate, astfel

---

[53] *Rivea corinbosa,* specie de plantă agăţătoare endemică din America Centrală, până în Anzii peruvieni, care serveşte astăzi ca ornament şi sursă de miere. Seminţele ei erau şi sunt folosite în tradiţiile popoarelor din America Centrală în riturile de adulare, pentru găsirea obiectelor pierdute şi diagnosticarea bolilor. În trecut se utilizau în cadrul ritualurilor de sacrificii umane, pentru că produc o stare de euforie, depersonalizare şi mai apoi somn.

[54] *Psilocybe mexicana,* specie de ciupercă psilocibă folosită în ritualurile din America Centrală de mai bine de două mii de ani. Numele ei complet în nahuatl, limba aztecilor, era *teonanácatl, ceea* ce însemna „ciuperca zeului” sau „carnea zeului”.

[55] *Echinopsis pachanoi,* în limba spaniolă *cactus de San Pedro.* Confuzia nu este atât de gravă, pentru că sânpetrelul are, în regiunea andină, a fostei civilizaţii incaşe, acelaşi rol, utilizări şi funcţii ca şi peyotele în Mexic. Creşte până la 3-6 metri înălţime, cu o circumferinţă de 8-15 centimetri, acoperit de ace de până la 2 centimetri. Este un cactus halucinogen din care se prepară, în asociere cu alte plante enteogene, băutura numită „aguacoya” sau „cimora”.

încât era o chestiune foarte delicată să tai numai căpăţâna, ca să nu fie omorâtă întreaga plantă. Diametrul era de doi până la cincisprezece centimetri, şi fiecare plantă putea da între cinci şi treisprezece căpăţâni sau meristeme. Cele mai căutate erau plantele care aveau cinci căpăţâni. Li se spunea „stele”, pentru că aveau cele mai puternice proprietăţi. Numele lui latinesc era *Lophophora Wiliamsii,* însemnând „planta care face ochii să se minuneze”.

Găsiră unul cu şapte căpăţâni.

— Ia cuţitul meu – îi întinse o lamă veche de metal. Şi taie cum îţi spun.

Îi arătă cum să taie, în rasul pământului, ca să nu strice rădăcinile.

Joa tăie încet, impresionată de ce urma să facă, dar ştiind că nu mai era drum de întoarcere.

— Bine – bunica luă peyotele. Să mergem, mai avem destule plante de căutat.

Merseră mai departe pe munte în jos.

Ochii bătrânei cercetau pământul de la distanţă, în stare să vadă o furnică în mijlocul pustietăţii.

28

Pregătirea amestecului durǎ mai bine de două ore.

Joa se uită cum se taie plantele, cum se încălzesc, cum se măsoară şi cum se prepară poţiunile. Căpăţânile de peyote rămaseră deoparte. Ştia că pe acelea trebuia să le mănânce. Restul, acel terci cu un aspect din ce în ce mai concentrat, era doar catalizatorul care avea să întărească rezultatul.

Pentru o „călătorie" cu o doză scăzută erau suficiente o căpăţână sau două de peyote. Pentru o călătorie cu o doză medie erau necesare minim trei şi maxim şase. Pentru călătoria lungă era nevoie de şase căpăţâni, şi putea dura şi zece ore.

Dar pe masă erau şapte.

Bătrâna îi vorbise despre trei zile.

Poate un infern.

Atunci când amestecul fu gata, îl vărsă într-o strachină. Avea o culoare cenuşie, ca de pământ jilav. Joa simţi greaţă, dar nu spuse nimic. Mai rămânea partea ritualică a procesului: sacrificiul. Bunica ei ieşi din *tipi* şi aduse o găină. I-o puse în braţe fără să mai spună nimic.

Înţelese că trebuia s-o omoare.

Şi aşa făcu.

Îşi stăpâni din nou senzaţia de greaţă, mai ales atunci când văzu sângele picurând. Nu o surprinse urma de surâs de pe buzele bătrânei. Dar ea nu spuse nimic. Se limită să cureţe găina de fulgi şi apoi începu s-o gătească, împreună cu o mare varietate de plante, găluşte de porumb, fasole, orez şi apă. Multă apă.

Atunci când cina fu gata, se înnopta.

— Ne mai rămâne o oră de lumină, o anunţă.

— Va fi în noaptea asta?

— Da. E foarte important să alegi cu grijă ora. La sfârşitul serii sau când deja noaptea a înaintat, aşa e cel

mai potrivit.

Joa mâncă până la saţietate.

— Nu mai pot… – făcu un gest de refuz.

— Mănâncă.

— Bunico…

— Mănâncă – spuse ea, fără să accepte nici cea mai mică replică.

— Ca să-mi dea forţă?

— Vei vomita mâncarea asta – spuse bătrâna pe un ton solemn. Cu cât mănânci mai bine, cu atât te vei curăţa mai bine când vei vomita, pentru că îţi vei da afară demonii, te vei purifica. Atunci va trebui să iei peyotele şi ceea ce ţi-am pregătit ca să întăreşti efectul. Întotdeauna e mai bine să faci asta pe nemâncate. Şi nu e ceea ce în lumea voastră se numeşte „călătorie”. Este mult mai mult, Akowa. Este marea trecere.

— Tu unde vei fi?

— Aproape, dar nu lângă tine. Călătoria e individuală şi solitară.

— Trei zile?

— Probabil. Pentru că veni vorba, dacă nu te întorci singură din starea ta, te voi ajuta, nu-ţi face probleme.

— A murit cineva aşa?

— Nu.

— Atunci de ce este periculos?

— Nu-ţi poate fi teamă de ceva ce nu cunoşti. Când te vei întoarce, vei şti despre ce e vorba. Poate te va ajuta. Poate îţi va face rău. Te poate ilumina sau prăbuşi. De tine depinde, de ceea ce o să vezi, de ceea ce o să simţi, de cum vei interpreta.

Termină tot din farfurie. Mai avea puţin şi plesnea. Ba chiar se temu să nu vomite acea enormă cantitate de mâncare înainte de momentul potrivit. Când se ridică în picioare, bunica o pictă pe faţă cu dungi simbolice. Apoi dansă preţ de câteva minute în jurul ei folosind nişte *muwieris,* nişte beţişoare decorate cu pene. S-ar fi simţit ridicolă dacă n-ar fi fost descendenta huicholilor, nu de sânge, ci prin adopţie.

Atunci când crezi în ceva cu hotărâre, iar această credinţă provine din sutele şi miile de ani de dinainte, să râzi de aşa ceva e un sacrilegiu.

În cele din urmă o luă de mână.

— Hai, Akowa.

Luară castronul, peyotele, un ţol, o cergă, un ştergar şi o lumânare, şi ieşiră afară.

Nu o întrebă nimic. Ştia încotro se îndrepta. Pe Muntele Lunii se deschideau grotele care în alte timpuri le serviseră de refugiu strămoşilor. Nu erau adânci, dar erau unice, în piatră şlefuită, cu izvoare cu apă de băut, la adăpost de frig şi de căldură, ca şi cum ar fi conţinut un microclimat unic şi special. Un loc ideal să se retragă, singură.

Când ultima geană de lumină a zilei căzu, lăsând loc întunericului, intrară într-una dintre ele, aleasă intenţionat de bătrână. Nu avansară mult în interior, abia vreo zece metri. Nu era frig, nu era cald. Femeia aprinse lumânarea, întinse ţolul pe jos şi lăsă din mână castronul şi peyotele. Apoi puse alături cerga împăturită şi ştergarul şi se aşeză în genunchi. Joa făcu la fel. De pe buzele bunicii curse o litanie monotonă pe care o recită cu braţele întinse deasupra covorului, la jumătate de metru înălțime. Se aplecă până atinse covorul şi încheie ultimul ritual.

În continuare, după ce se ridicară, o conduse spre unul dintre micile izvoare care curgeau din pereţii peşterii.

— Dezbracă-te.

O ascultă. Nu mai era nevoie de alte întrebări. Îşi dădu jos hainele şi bunica o spălă, numai cu apă rece ca gheaţa, pe cap, piept, burtă, pulpe şi spinare… Tremură de frig, dar nu protestă. Bătrâna o şterse apoi cu ştergarul, încet, frecându-i pielea cu blândeţe, ca să se mai încălzească puţin. Pe chipul ei se citea o seninătate gravă. Joa se îmbrăcă din nou şi se întoarseră împreună pe covor.

Momentul adevărului.

— Aşază-te şi pregăteşte-te. Gândeşte-te la ceea ce vrei să vezi şi să afli. Gândeşte-te la mama ta. Adu-o în mintea ta, în inima ta, în suflet. Cu cât te vei simţi mai împăcată,

cu atât vei putea face faţă mai bine la ceea ce se va deschide în faţa ta. Mai înainte de trei ore vei vomita cina.

— Şi dacă nu vomit?

— O să vomiţi – păru deranjată de întrerupere –, iar după cele trei ore de când voi fi plecat eu, mestecă peyotele şi apoi bea conţinutul castronului. Tot. După aceea întinde-te aici deasupra şi închide ochii. Primul lucru pe care îl vei simţi va fi trecerea spre lumea cealaltă, un pas care constă în două etape. Prima este puntea către norii tunători; a doua, separarea de nori. Aşa vei ajunge sub pragul cosmic. Vei pătrunde în geografia minţii, părăsind pământul, vei călători spre trecut şi vei permite ca viaţa să curgă din trecut spre tine. Dobândeşte înţelepciunea. Nu lupta. Doar simte.

Termină de vorbit şi se priviră intens. Lumina slabă a lumânării risipea forme capricioase pe chipurile lor şi jur împrejur, proiectându-le pe pereţii peşterii.

Bătrâna o sărută pe frunte.

Se ridică şi plecă, fără să mai spună nimic.

29

Acele trei ore trecură foarte încet.

Nu-i era frică, dar simţea mult respect pentru ceea ce avea să facă. Niciodată nu luase droguri, nu credea în ele, niciodată nu şi-ar fi vătămat corpul cu substanţe periculoase. Ştia că asta era ceva diferit, dar oricum, încerca să rămână distantă, prudentă. Pentru prima dată nevoia era mai acută decât prevenţia.

Bunica ei era o huicholă, iar mama ei crescuse tot acolo. Drept urmare, şi ea era una de-a lor.

Trecu de prima oră încordată, în aşteptarea vărsăturilor.

Greţurile sosiră la începutul celei de-a doua ore, odată cu neliniştea. Apărură brusc, cu crampe stomacale, şi explodară sfâşiindu-i întreg trupul. Nu încercă să se stăpânească, dar nici nu se grăbi. Transpira. Din abundenţă, de parcă ar fi fost în plină luna august pe Costa Brava şi ar fi alergat un kilometru sub soarele amiezii. Deodată trebui să se arunce într-o parte, pentru că durerea îi urca prin corp precum lava aprinsă a unui vulcan care erupea pe nepusă masă.

Voma trecu liberă şi densă din gât, în gură.

Trebui să se aşeze în genunchi, să lase acel izvor cald şi păstos să stropească solul şi să-l umple cu picăturile gălbui. Nu-şi putu sprijini capul de nimic, şi asta era şi mai rău. Mai vomitase de câteva ori, nu multe, trei sau patru în toată viaţa ei, pentru că se ameţise sau îi picase prost mâncarea, dar niciodată ca de data aceasta. Când credea că dăduse afară totul, descoperi că nu era aşa, mai rămăsese încă materie organică acolo, înăuntru. Greaţa reveni şi un nou val de mâncare o asaltă şi o exasperă.

Vomită, iar şi iar.

În cele din urmă nu mai rămăsese decât fiere. Dar o elimină şi pe ea, toată, victimă a acelor zdruncinături brutale, până ce numai un firicel de salivă îi mai umezea

buzele; îşi dădu seama că primul pas fusese făcut.

Îşi curăţase corpul.

— Ce ai băgat... în mâncarea de la cină..., bunico?

Se lăsă din nou să cadă pe covor, cu faţa în sus, udă de transpiraţie şi tremurând, crezând că ar fi fost şi mai rău să adoarmă.

Nu adormi.

Neliniştea celei de-a doua ore făcu loc emoţiilor celei de-a treia, până ce o linişte senină puse stăpânire pe ea.

Se gândi la ceea ce voia să vadă şi să afle. Se gândi la mama ei. O aduse în mintea, în inimă şi în suflet. Nu atinse o pace deplină, dar pe măsură ce se apropia ora, emoţiile se domoliră, până dispărură de tot. Atunci când acul ceasului de mână se apropie de punctul crucial, îşi dădu seama că reuşise. Era una, cu sine însăşi şi cu tot ce o înconjura, una cu natura şi cu universul. O stare de puritate absolută.

Ultimul lucru care îi veni în minte, pentru câteva secunde, fu imaginea lui David.

Aceasta închise cercul păcii ei.

Luă prima căpăţână de peyote în mână, o rupse, o duse la buze şi începu să o mestece. Avea un iz de rânced şi consistenţa unui dop de plută moale, cu gust amar.

La a treia începu să-şi simtă gura amorţită.

Amăreala gustului făcu glandele salivare să producă mai mult lichid.

Greaţa apăru din nou la a cincea căpăţână. Când ajunse la a şaptea, ultima, abia dacă îşi mai putea stăpâni scârba, dar senzaţia se risipi pe măsură ce bău conţinutul străchinii, cel mai de speriat lucru pe care îl înghiţise vreodată; avea un gust greu de definit şi o consistenţă atât de ciudată, încât cel mai mult se chinui să-l înghită.

Nu lăsă nicio picătură.

Apoi se întinse pe ţol, cu faţa în sus, cu capul sprijinit pe pătură, şi închise ochii.

Transpira în continuare.

Dar greaţa dispăruse încet, încet.

Ascultă liniştea.

Se transformă într-o inimă plină de iubire.

Echilibru.

Cât avea să dureze până se declanşau efectele?

Mai trecuse o oră sau numai câteva minute?

Încercă să ridice mâna pe care purta ceasul, dar îi fu imposibil.

Acea lumină puternică şi strălucirea culorilor care o înconjurau erau parte din călătorie? Acea spirală în mişcare, proiectată deasupra abisului, era poarta percepţiilor ei? Plutea cu adevărat, prin aer, fără niciun contact cu solul, sau doar îşi imagina?

Joa zâmbi.

Niciodată nu mai fusese în infinit, şi era tare frumos.

30

Culorile erau pure, iar senzaţiile primitive, goale ca şi ea.

Corpul ei era frumos. Îl mângâie. Cheful acela de a cânta…

Nu mai pluti şi se aşeză pe pământ, iar când îl atinse se transformă în ceva solid, o grădină, o grădină plină de arbori încărcaţi de fructe care păreau nespus de gustoase. Era în Paradis, traversat de râuri de lapte şi miere care creau, în curgerea lor, muzică. Ba pe deasupra, şi animalele vorbeau.

O cunoşteau.

— Joa!

— Vino, Joa!

— Cântă-ne, Joa!

— Nu pot – le spuse –, trebuie să merg mai departe. O caut pe mama.

Când pronunţă cuvântul, grădina se făcu nevăzută.

În locul ei apăru un deşert, un teren pustiu strivit de un cer de culoare violacee care, puţin câte puţin, foarte încet, se arcui deasupra ei, până ce se transformă într-o mică planetă. Se simţi la fel ca Micul Prinţ.

Nu-i plăcea să fie acolo, aşa că se aruncă în gol dintr-un salt.

Nu zbură, dar nici nu căzu.

Continuă să plutească prin spaţiu, în timp ce alte lumi se iveau ici şi colo, şi într-un anume fel o chemau, aşa cum îl ademeneau sirenele pe Ulise în călătoria lui. Lumi foarte frumoase. Lumi unde să trăieşti şi să uiţi de toate.

— Joa!

Era David. Îi întindea mâna.

Îi surâse de la distanţă, apoi ajunse şi ea să-i întindă mâna şi se atinseră, dar asta fu tot.

— Nu acum, îi spuse.

Nu acum. Asta însemna că exista şi un „după”?

Izbucni în râs mai fericită decât fusese vreodată şi-şi continuă acel drum înaripat pe malurile unui spaţiu presărat cu stele. Simfonia cosmică forma o pentagramă unde planetele erau note, iar ea interpretul muzicii lor. Cântecul nu era al ei, ci al lor. Un catharsis sonor, învăluitor şi minunat.

Se uită înapoi, dar nu-l mai văzu pe David.

Era singură.

Sau poate nu.

Silueta navei spaţiale apăru în stânga ei. Întâi nu văzu mai mult de un punct, apoi o steluţă argintie, apoi o rachetă. Se opri în faţa ei şi deschise un hublou pe care ieşi un astronaut. Nu-i vedea faţa, pentru că gemuleţul căştii era opac. Vocea unui bărbat apăru în calculatorul minţii ei.

— Cine eşti?

— O caut pe mama.

— Nu o vei găsi aici – spuse astronautul.

— Atunci unde?

— Aici nu există timp, numai spaţiu. Trebuie să te întorci în locul unde strigătele tale pot fi auzite.

— Şi care e locul acela?

— Durerea.

— Dar…

Astronautul se întoarse în nava lui.

— Aşteaptă!

— E durerea ta, nu a mea – auzi ultimele lui cuvinte.

Înainte de a-şi da seama, nu mai era acolo.

Joa se simţi pierdută.

Continuă să plutească. O secundă. Un minut. O oră. O zi. Întunericul care o înconjura deveni mai dens, până ce în depărtare văzu o altă planetă, iar când se apropie de ea o recunoscu.

Pământul.

Căută America, Mexicul, vestul, Sierra Madre şi coborî pe plaiurile huicholilor, ca să se întoarcă acasă. Din aer îşi zări destinaţia, Muntele Lunii şi peşterile. Într-una dintre

ele se afla corpul ei, aşa că se duse spre el.

Când intră în peşteră se văzu pe sine însăşi.

Levita. La o palmă de sol, orizontal, cu faţa în sus.

Se apropie încet şi se contemplă în întuneric. Avea un chip plin de graţie. Se atinse cu un deget şi eul celălalt se mişcă. Repetă contactul şi mişcarea se transformă în zbatere. Atunci nu mai aşteptă, şi pătrunse în trup.

Durerea era acolo. Puternică, intensă, acută. O durere ce o făcu să plângă. Încercă să iasă din nou, dar nu mai putu. Corpul era ca o temniţă. Îl lovi din interior şi nu mai avu altă soluţie decât să se resemneze cu prezenţa lui, să-i permită să o acopere ca o mănuşă. Deschise ochii şi căzu la pământ, iar levitaţia se încheie brusc.

Se terminase efectul peyotelui şi al amestecului preparat de bunica?

Îşi privi mâinile.

Era tot goală.

Durerea o arse atunci pe dinăuntru, mai întâi capul, apoi inima, în cele din urmă tot corpul. Un icnet de greaţă care părea să vină din adâncul fiinţei ei îi smulse măruntaiele şi i le împinse în afară. Credea că va vomita iarăşi fiere, dar ceea ce îi ieşi pe gură erau copii, sute, mii de copii. Vomita copii mici, minusculi, şi-i vedea cum se sufocau între ei în timp ce luptau ca să supravieţuiască. Încercă să închidă gura, dar nu reuşi. Continuau să iasă tot mai mulţi copii, şi fete şi băieţi. Cele mai urâte erau privirile lor, de ură, de parcă vina ar fi fost a ei.

Nu voia să-i omoare.

Nici măcar nu ştia că îi purta înăuntru.

Atunci când se opriră, se ridică şi o rupse la fugă. Ieşi din peşteră.

După câţiva paşi picioarele i se cufundară în pământ şi începură să prindă rădăcini. Mâinile i se transformară în ramuri. Degetele în frunze. Nu o mai durea nimic. Se simţea iarăşi bine şi în bună pace. Din noua ei poziţie văzu cum timpul gonea. Zile, nopţi, zile, nopţi, succedându-se cu o viteză ameţitoare. Săptămâni, luni, ani. Şi ea era în continuare un arbore care creştea înalt şi frumos.

Fără grabă.

În ultima zi văzu norul.

Ştia că era un nor pentru că deja crescuse şi devenise un arbore în toată puterea.

Norul era întâi alb şi pufos. Apoi deveni gri şi palid. Şi, în cele din urmă, negru şi puternic. Izbucni, şi milioane de picături de apă izvorâră din interiorul lui cu absolută disciplină. O armată victorioasă. O ploaie răcoritoare. Faţa i se umplu de apă şi, atunci când fulgerul traversă cerul, era pregătită.

Fulgerul o smulse din rădăcini, despărţind-o de pământul unde crescuse.

O transformă iarăşi în femeie.

Lumina lui îi rămase în minte.

O lumină puternică, atât de puternică, încât atunci când se concretiză într-o figură umană îi fu greu s-o privească.

Până ce o recunoscu.

— Mamă… – oftă Joa.

31

— Bună, draga mea.

Vocea ei, atingerea ei, mirosul ei.

— Mamă!

— Cum te simţi, Joa?

— Bine, bine! O, mamă, a trecut atâta timp! Asta… – privi în jurul ei –, chestia asta e reală?

— Tu ce crezi?

— Că da.

— Atunci aşa e. Dacă ai dorit-o cu toată puterea, este real.

— Unde eşti?

— Aici. Niciodată nu am plecat.

— Te căutăm de atâţia ani.

— Nu căutaţi unde ar fi trebuit.

— Eşti moartă?

— Nu – zâmbi larg.

— De ce nu te întorci?

— Nu e momentul.

— Dar când va fi?

— În curând.

— Ce înseamnă în curând?

— Există o ordine cerească, un echilibru. Noi suntem parte din el. Suntem instrumente supuse avatarurilor schimbării.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Priveşte în tine.

— Asta fac, şi nu văd nimic – deodată îşi aduse aminte de tata. Tata te caută!

— Nu-ţi fie frică. Mă va găsi. Şi ne vom întoarce la tine.

— Te va găsi el?

— Da.

— De ce spui că vă veţi întoarce la mine?

— Lasă viitorul să vină la tine fără să fie nevoie să mergi

în căutarea lui, draga mea.

— Spune-mi, te rog, când.

— Când va sosi clipa.

Momentul de surpriză de la început trecuse. Dar mai avea atâtea întrebări în inimă, încât se strădui să şi le ordoneze.

— Ei spun că tu nu eşti de pe lumea asta.

Mama se aşeză în faţa ei. Era pe culmea celui mai înalt munte, sub soarele cald, iar pe cer străluceau nouă sori coloraţi.

— Facem parte dintr-o civilizaţie foarte îndepărtată, prea îndepărtată ca s-o poţi înţelege cu naturaleţea cu care înţelegi lucrurile simple. Oamenii măsoară distanţele cosmice în ani lumină. Noi, în nuclee de energie. Suntem vecini îndepărtaţi. O rasă care s-a dezvoltat cu mult înainte. Dar suntem de pe lumea asta, pentru că nu există decât una în realitate: infinitul. Cu toţii ne-am născut din Marea Explozie.

— Cum aţi ajuns aici?

— Acum mii de ani am populat pământul, discret, fără a lăsa urme evidente. A fost un prim contact, nu o cucerire. Era o planetă frumoasă şi nelocuită. Omenirea este fiica noastră. Din nefericire, şi noi comitem greşeli. Nu ne-am mai întors pentru că aveam şi noi probleme. Timpul nostru e diferit de al vostru. Dar când ne-am dat seama de asta, voi începuserăţi deja să evoluaţi pe un drum propriu. Nu cel mai bun, nici cel mai de dorit, dar al vostru. Nu voiam să fiţi un experiment, ci o prelungire a noastră. Din nefericire…

— Am făcut ceva rău…?

— Nu aţi depăşit faza primitivă, a urii, a brutalităţii, a războaielor, a autodistrugerii.

— Veţi distruge Pământul?

— Nu!

— O să-l schimbaţi?

— Nu suntem Dumnezeu, ci doar fiinţe energetice. Ne-au trimis, pe mine şi pe altele ca mine, să culegem informaţii.

— Asta spun şi paznicii.
— Ce sunt paznicii?
— Ne protejează. Ştiu că vă veţi întoarce şi vă aşteaptă.
— Bărbatul care a apărut în drumul tău e un paznic?
— Da – se încruntă auzind ultimele cuvinte. M-ai urmărit până aici?
— Da.
— De ce nu m-ai ajutat?
— Trebuia să ajungi pe cont propriu.
— Alţi oameni vor să vă facă rău, se numesc judecători. Vor să vă oprească, să evite întoarcerea voastră, poate să vă omoare.
— Orice acţiune provoacă o reacţie. E logic.
— Pot s-o facă?
— Totul este distructibil. Dar energia nu moare. Uită-te la tine.
— Ce-i cu mine?
— Eşti plină de energie, Joa – spuse mama cu mândrie.
— Şi ăsta e un lucru bun?
— E originea ta, nimic mai mult.
— Nu ştiu cine sunt, mamă.
— Eşti puntea între două lumi. De-asta trebuie să ai grijă.
— Cum să am grijă?
— Cu iubirea.
— Eu nu sunt îndrăgostită – se înroşi.
— Dragostea e un sentiment foarte puternic, dar şi cel mai imprevizibil – o mângâie cu o rază de lumină. Noi suntem energie, ne atragem. Dar aici, pe pământ, e diferit.
— Tu te-ai îndrăgostit de tata.
— Şi te-am avut pe tine, cu durere. A fost lucrul cel mai frumos şi incredibil. Acum tu eşti eu.
— Nu pot să iubesc?
— Trebuie să iubeşti!
— Şi riscul?
— Viaţa e un risc. Iubirea face parte din viaţă. Aţi evoluat într-un fel unic. Oamenii trăiesc, mor…
— Şi eu?

— Eşti ca noi, şi eşti şi om. Depinde de cum îţi trăieşti viaţa. Nu există termen de comparaţie. Ai două surori vitrege.

— Mamele lor şi cu tine aţi dispărut pentru că aţi născut?

— Da.

— Mamă…

— Să nu suferi. Aş face oricând din nou acelaşi lucru. Ai fost tot ce mi s-a întâmplat mai frumos în viaţă. Şi încă eşti. Uită-te la tine.

Se privi. Era tot goală.

— Ai renăscut, zise mama.

— De ce?

— Ca să-ţi ocupi locul în istorie.

— Nu înţeleg ce spui – îi venea să plângă.

A doua mângâiere de lumină îi pătrunse în suflet.

— Să ai încredere în tine, în fiecare clipă.

— Şi tata? Unde e?

— Nu ştiu, Joa – vocea i se întristă.

— Ce trebuie să fac?

— Urmează indiciile, semnele care se văd şi cele care nu se văd.

— Hârtiile tatei?

— Da.

— Am încercat deja şi nu…

— Le-ai văzut. Ştii că acolo e ceva. Nu trebuie decât să deschizi ochii.

— De ce nu-mi spui tu?

— Pentru că eu sunt un vis din mintea ta. Ştiu ce simţi, dar nu pot vedea nimic, dacă tu nu vezi.

Un vis.

Ar fi vrut să fie real.

Lumina slăbi.

— Nu pleca, te rog.

— Nu plec. Tu eşti cea care se întoarce.

— Când o să mă trezesc o să-mi amintesc de asta?

— Da, pentru că tu eşti cea care îţi răspunzi.

— Şi celelalte fiice ale furtunilor? Pot şi ele să răspundă?

— Da, chiar dacă încă nu ştiu.

— Atunci, dacă vorbesc cu vreuna…

— Fă-o.

— De ce?

— Ca să ajungi la mine.

— Dar cum?!

Mama ei începu să dispară.

— Mamă! – încercă să mai întârzie plecarea acelei apariţii căreia chiar ea îi dăduse naştere.

— Te iubesc, Joa.

— E atâta vreme de când…!

— Ştiu.

Vru s-o ia în braţe, dar nu reuşi decât să străbată lumina.

Nu putu să treacă în partea cealaltă. Cei nouă sori dispărură şi se văzu pe sine plutind din nou. Îşi desfăcu braţele în cruce şi-şi ridică faţa spre cer. O pală de vânt îi ciufuli părul.

Atunci începu călătoria înapoi. Ca într-un film derulat invers.

Se transformă iarăşi în copac, copiii pe care îi vomitase dansară în jurul ei prin peşteră, durerea dispăru, ieşi din corp, reveni în spaţiu, se întâlni cu astronautul, cu David şi mâna lui întinsă, merse pe mica planetă, care se transformă în deşert şi în grădină.

Ajunse la începutul drumului.

Avea burta umflată şi, înainte de a se trezi, se născu pe sine.

Renăscu.

Când deschise ochii, un urlet subuman izvorî din străfundurile fiinţei ei şi o făcu să izbucnească în plâns şi să se chircească, tremurând şi gemând speriată.

32

Îi era greu să se controleze, să conştientizeze că se terminase călătoria şi că acum se afla din nou în realitatea reală. Pulsul îi era încă rapid. Rămase pentru câteva secunde liniştită, în poziţie fetală, până ce se obişnui cu lumina care venea până la ea de la intrarea în peşteră. După nuanţă, întâi crezu că era dimineaţă. Dar când îşi îndreptă privirea spre gaura prin care intra lumina îşi dădu seama că se insera.

Era goală.

Avea trupul plin de băşici.

Se aşeză, înconjurându-şi picioarele cu braţele, cu bărbia sprijinită pe genunchi, şi-şi plimbă privirea de jur împrejur. Hainele erau acolo, împrăştiate, mototolite, aşa cum şi le dăduse jos noaptea, cine ştie cu cât timp înainte. O grămadă de ceară răcită indica locul unde strălucise lumânarea până când se stinsese.

Avea gura uscată.

Şi fruntea îi ardea.

Simţea că nu are forţă să facă nimic, deşi ştia că trebuie. Ideea de a-şi mai petrece o noapte acolo nu-i surâdea deloc, iar întunericul nu avea să întârzie să-şi facă simţită prezenţa. Se târî în patru labe, culegându-şi hainele una câte una, şi se îmbrăcă încet, suportând cu greu durerea provocată de băşici. Era buimacă. Încerca să înţeleagă ce se petrecuse. Purta încă în suflet imaginea mamei ei. Atât de reală, de parcă abia plecase, lăsând-o singură. Doar imaginea şi vocea ei. Un ecou unduitor în cap. Când isprăvi cu îmbrăcatul se aşeză în genunchi, şi apoi se ridică gâfâind. Mai întâi se apropie de una dintre infiltraţiile de apă care se prelingeau pe pereţii peşterii şi se spălă pe faţă. Apa era rece şi reuşi s-o trezească aproape complet. Când ieşi să vadă dacă era cineva prin preajmă, se simţi şi mai slăbită.

Ultimele raze de soare o salutară tăcute.

Trase aer în piept şi făcu primul pas spre casă.

Ştiu că după cincizeci de metri nu va mai putea merge. Se sprijini de primul arbore pe care îl întâlni în drum. Cât timp duraseră toate astea? Bunica îi vorbise despre trei zile, dar ştia că era imposibil să fie aşa. Trecuse cel mult o noapte. Amintirile ei din călătorie păreau să se înscrie în câteva ore. O zi era deja prea mult.

Deşi slăbiciunea aceea…

Mai făcu vreo zece-doisprezece paşi, apoi se aşeză pe un bolovan, ca să-şi tragă sufletul. Îşi duse o mână la frunte şi închise ochii. Băşicile de pe tot corpul o deranjau tare, iar febra era probabil din cauza lor. Îşi privi mâinile şi i se părură nişte gheare. Îi era foame, greaţă, avea un gust groaznic în gură, mai rău decât toate mahmurelile din lume.

Apusul soarelui era un regal.

Îl privi ca să mai prindă puteri.

Nu conta că soarele apunea în fiecare seară. De dimineaţă revenea, învăluit în revărsarea infinită a zorilor. Viaţa era formată dintr-o succesiune de apusuri şi răsărituri. Oamenii se mişcau în răstimpul dintre ele şi în asta consta întreaga existenţă.

Se ridică şi nu mai cedă în faţa oboselii.

Atunci o văzu, la prima răscruce, venind spre ea.

— Bunico! – gemu.

Îşi consumă ultimele resurse de forţă alergând în întâmpinarea ei şi se cufundară într-o îmbrăţişare reconfortantă. Bătrâna o strânse la piept şi o mângâie la fel ca atunci când era o fetiţă şi o vizita, învăluită în surpriza continuă a lumii ei. Nu vorbi. Lăsă ca mâinile acelea să îndepărteze duhurile rele care mai rămăseseră în fiinţa ei. Mâinile milenare în care încăpea întreaga înţelepciune a huicholilor.

— Bun venit, îi ură bătrâna după câteva lungi clipe de zăbavă.

— A fost… – dar nu găsi cuvintele potrivite.

— Ai văzut-o?

— Da.

Bunica se îndepărtă puţin, atât cât era nevoie ca s-o privească în ochi. Nu era nici urmă de surpriză în privirea ei, doar prudenţă înveşmântată în aşteptare.

— Aţi vorbit?

— Da – încuviinţă Joa, simţind cum îşi câştigă din nou siguranţa şi puterea.

— Ai aflat răspunsurile pe care le căutai?

— Unele, şovăi ea. Încă nu am avut timp să mă gândesc. Totul a fost atât de rapid…

— Rapid? – surâse femeia. Au trecut trei zile, aşa cum ţi-am spus.

Cu toate astea, nu-i venea să creadă.

— Chiar aşa?

— Haide, să mergem acasă, o încurajă.. Am să-ţi îngrijesc bubele astea şi trebuie să mănânci zdravăn. E foarte important atunci când te trezeşti dintr-o transă ca cea prin care ai trecut tu.

O ajută să meargă şi străbătură împreună cărarea, în linişte. O tânără puternică, dar obosită, sprijinită de o bătrână obosită, dar puternică. Distanţa i se părea mai mare ca niciodată, dar rezistă fără să cedeze, fără să ceară vreun răgaz, fără să se lase doborâtă de atâta slăbiciune. Când văzu în cele din urmă satul, coliba, îşi dădu seama că ajunsese la capătul puterilor şi gemu din toată fiinţa.

— Ai fost foarte puternică, îi zise bunica.

Îşi aminti de David. De cinci zile ea era acolo, departe de lume, iar el îşi rodea unghiile de nerăbdare, în Bolaños, fără să ştie nimic.

Trebuiau să mai reziste încă o noapte. Asta presupunând că în ziua următoare avea să se simtă bine, ceea ce în acele clipe i se părea imposibil.

Nici nu intră bine în colibă, că se şi prăbuşi pe salteaua de paie şi nu mai fu în stare să se mişte. Bunica o dezbrăcă cu răbdarea unei mame. O lăsă să-i aplice un unguent pe toate bubele şi pişcăturile, un soi de răşină obţinută ca toate produsele de acolo, din rădăcini şi frunze, plante, scoarţe, ciuperci şi flori. La început o ardea şi mai tare.

Apoi simţi cum pielea i se răcoreşte. Aproape imediat senzaţia de mâncărime dispăru. Pentru febră luă o băutură la fel de rea la gust ca şi cea pe care o înghiţise, cu trei zile înainte, alături de căpăţânile de peyote.

— Acum odihneşte-te până pregătesc cina.

— Bunico…

— Şşş! – îi puse un deget pe buze. Spiritele sunt foarte abile.

Nu reuşi să se stăpânească.

— Şi dacă tot ce am văzut şi auzit a fost doar fructul imaginaţiei mele, şi era de fapt ce credeam dinainte, sau ceea ce mi-aş fi dorit să aud… sau ceea ce ştiam, genetic, fără să-mi dau seama?

— Aproape întotdeauna răspunsurile sunt în noi înşine.

— Atunci…

— Mama ta e înăuntrul tău. Eşti fiica ei. Şi ai puterea de a chema energia, Akowa. Ai călătorit până în centrul propriei persoane şi ai vorbit cu ea, să nu ai nici cea mai mică îndoială. Ai vorbit prin intermediul a ceea ce creierul tău ştie, dar păstrează ascuns. Lasă seminţele să încolţească pentru câteva ore, câteva zile. Niciun copac nu creşte din pământ cât ai clipi din ochi. Şi în plus tu trebuie să uzi acel pământ cu răbdare.

— Şi dacă nu mai am timp?

— Întotdeauna mai e timp, draga mea.

Pentru prima dată nu era de acord cu ea.

Dar nu-i zise nimic.

33

A doua zi, când se trezi, cam târziu, pentru că acul ceasului trecuse dincolo de amiază, nu mai avea febră, dar se simţea foarte obosită. Poate că efectele peyotelui se resimţeau încă în organism. Ultimul vis fusese la fel sau poate mai real decât cel cu mama ei. Se făcea că Pakal ieşea din desenul pietrei funerare şi îi vorbea. Îi cerea ajutor ca să redevină ceea ce fusese.

— Ce fel de ajutor? – îl întrebase.

— Uită-te la mine şi vei şti, îi răspunsese el.

De ce erau visele mereu atât de capricioase?

Se spălă cu apa din lighean, nemaisimţind mâncărime, deşi băşicile abia începuseră să se vindece, se îmbrăcă şi apoi ieşi din coliba modestă. *Tipi*-ul bunicii nu era nici măcar de văiugă sau de paie, ca restul. Şi niciodată nu voise să-l schimbe, să se mute, să se bucure de răsfăţ sau de confort, să aibă mai multe lucruri. Întotdeauna le spusese că ea era fericită aşa, că nu avea nevoie de nimic mai mult, că bunurile şi avutul îngreuiau trecerea vieţii prin valea luminii.

Valea luminii.

Când îl zări, Joa fu neînchipuit de surprinsă.

David.

Aşezat pe vine, de parcă ar fi făcut de gardă la poalele cortului.

— Ce faci acolo? – se fâstâci ea, încă buimacă.

Speriat, se ridică brusc şi rămase în faţa ei, tremurând şi şovăind ca o trestie uşoară legănată de vânt. Nu mai era nevoie de altceva. Se priviră în ochi şi aflară totul, situaţia exactă a talgerelor balanţei în acel moment. Joa observă neliniştea acumulată în cele cinci zile care trecuseră. David zâmbi în faţa bucuriei ei nedisimulate.

Îmbrăţişarea, la jumătatea drumului dintre trupurile lor, topi ultimele urme de rezistenţă.

— Nu mai aveam răbdare – şoapta lui o învălui puternic.

— Cum ai ajuns aici?

— Pe jos.

— Din Bolaños?

— Nu e prea mult, deşi a fost cam greu să nu mă rătăcesc. Nu aveam cum altfel.

— Eşti nebun.

— Nu, tu eşti – se depărtă cât să o poată privi în ochi. Bunica ta mi-a povestit ce ai făcut.

— Ai văzut-o pe bunica? – Joa se uită în jur, dar nu o zări.

— Da, sigur.

— Şi?

— Simpatică – schiţă un zâmbet. Mi-a surâs şi mi-a pus mâna pe piept. Apoi a spus că sunt o persoană bună şi că pot rămâne.

— Vai, Doamne! – oftă ea, predându-se definitiv.

Până şi bunica…

— Cum te simţi?

— Puţin slăbită, dar bine – recunoscu. Oricum aveam de gând să plec azi, ca să nu înnebuneşti de atâta aşteptare.

— Nu eşti într-o stare prea bună ca să călătoreşti.

— Trebuie să…

— Mâine – tonul vocii lui fu hotărâtor. Mai ai nevoie de odihnă, trebuie să te relaxezi, să-ţi recuperezi forţele. Şi bunica ta merită să mai stai cu ea o zi. Am vorbit destul, de când am ajuns, în zori, şi e o femeie deosebită.

— Ştiu.

Rămaseră îmbrăţişaţi, Joa sprijinindu-şi mâinile la pieptul lui. Părură să-şi dea seama brusc de asta. Abia dacă se putea spune că aveau o viaţă împreună, erau doar crâmpeie fugare. Se îndepărtară, fulgeraţi de această descoperire, şi pentru o clipă nu mai ştiură ce să facă.

Îi salvă apariţia neaşteptată a stăpânei *tipi*-ului.

— Bună dimineaţa, Akowa.

Joa încercă să nu se mai uite la David.

— Akowa? – îl auzi întrebând.

Se duse în întâmpinarea ei şi o sărută pe obraz. Bătrâna

nu îl întrebă nimic. Îi fu de ajuns să o privească pe nepoata ei. O luă de mână şi o duse spre colibă. Iar la uşă nu îl lăsă pe David să se strecoare înăuntru cu ele.

— Aşteaptă, îi ceru.

Înăuntru, luă unguentul şi aşteptă ca fata să se dezbrace ca să-i aplice din nou tratamentul, cu răbdare, pe fiecare bubă în parte.

— Nu mă mai dor.

— Unii au fost veninoşi, de-aia aveai febră. Dar veninul de şarpe e şi mai puternic, poate să te vindece.

— Crema e făcută cu venin de şarpe?

— Între altele, încercă să o liniştească.

Nu prea reuşi. Deşi important era că funcţiona.

Se îmbrăcă la loc şi nu se ascunse de privirea bunicii, pe jumătate serioasă, pe jumătate ironică.

— Ce-i? – se impacientă.

— Numai cel care ascunde ceva se supără pe linişte.

— Eu nu ascund nimic.

— I-am văzut ochii.

— Şi ce spun?

— Acelaşi lucru ca şi trupul tău.

— Bunicooo… – i se aprinseră obrajii.

— Akowa – îi luă mâinile –, mă bucur că nu eşti singură în tot necazul ăsta. Nu-ţi cer decât să ai grijă.

— Am.

— Viitorul tău e nesigur, o taină pe care acum o împărţi cu cineva. Ceea ce mi-ai povestit aseară despre mama ta nu prea lămureşte lucrurile, şi nici faptul că tatăl tău a dispărut. Din ce mi-a spus mie băiatul ăsta, te cunoaşte de mulţi ani, şi îţi poartă de grijă. Tu l-ai cunoscut de curând. De aici tot misterul. Să nu te simţi vulnerabilă. Dacă te dăruieşti, fă-o pentru că vrei asta.

— Să mă dăruiesc?

— Ochii te-au trădat din prima zi, de când ai sosit.

— Nu se poate – abia îngăimă.

— Am văzut expresia asta şi la tatăl tău când a venit aici, şi la mama ta atunci când a simţit acelaşi lucru. Nu poţi să renunţi la aşa ceva, dar trebuie să fii cu băgare de seamă.

Cum se fie prudentă, cu tot ce i se întâmpla?

— Acum să ieşim – scurtă conversaţia bunica –, avem un oaspete şi trebuie să îl onorăm, nu-i aşa?

Nu rămase singură cu David tot restul zilei. Pregătiră cina şi mâncară. Se plimbară prin împrejurimi, iar bătrâna Wayankawe îi vorbi nou-venitului despre toate cele, despre huicholi, despre trecutul şi faima lor, despre indestructibila lor independenţă faţă de autohtoni. Spre seară se amestecară printre membrii comunităţii. Tinerele fete îl priveau pe David, surâdeau şi-şi ascundeau privirile, cochete şi ruşinate. Tinerii o priveau într-una pe ea, hipnotizaţi. Unii îndrăzniră să-i atingă părul roşcat, uimiţi de culoarea lui naturală. Seara se simţi din nou frântă, dar participă la o cină-petrecere în cinstea plecării ei. Un rug, dansuri, un ceremonial în toată regula.

Urmau să plece la ivirea zorilor.

— Unde mergem mâine? – se trezi el deodată.

— Trebuie să vorbesc cu una dintre fiicele furtunilor.

— De ce?

— Am întrebat-o pe mama dacă ele pot să-mi răspundă la întrebări, şi mi-a spus că da, dar că încă ele nu sunt conştiente de propriile puteri. Poate a sosit momentul.

— Şi dacă nu e aşa?

— Ne întoarcem la Palenque. Dezlegarea trebuie să fie acolo. Dacă are vreo legătură cu sfârşitul celui de-al Cincilea Soare mayaş, ne rămâne foarte puţin timp.

— Ce ţi-a mai spus mama ta despre fiicele furtunilor?

— Că va trebui să vorbesc cu una dintre ele ca să pot ajunge la ea.

— Atunci ne ducem la Medellín. În seara aceea, la hotelul Xibalba, înainte să fugi, ţi-am spus că era cea mai la îndemână şi că te-aş fi dus la ea dacă aşa îţi dicta intuiţia. Dacă ajungem la prânz sau la prima oră a după-amiezii la Guadalajara, poate reuşim să găsim un zbor spre Bogota, direct sau via Mexico City.

Apoi nu mai vorbiră despre acest subiect.

Se lăsară antrenaţi de petrecere, ştiind că poate acestea erau ultimele ore de linişte înainte să-i asalteze toate

celelalte probleme.

Noaptea era frumoasă.

Viaţa, oprindu-se pentru câteva ore, era şi ea frumoasă.

Şi de fiecare dată când ochii li se întâlneau, devenea şi mai frumoasă.

Mai ales dacă nu se gândeau la dimineaţa următoare.

Când se culcară, ele două în *tipi,* iar David în maşină, lui Joa îi sărise somnul.

Se răsuci de mii de ori pe salteaua de paie şi într-un sfârşit ieşi, găsindu-l treaz şi pe David, cu profilul desenat în noapte sub lumina lunii, ca o umbră.

Se opri lângă el, învăluită în tăcere. Ar fi putut să se foiască în culcuşul ei până la răsăritul soarelui.

— Te simţi bine? – rupse el liniştea.

— Acum da.

— Mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că mă laşi să văd toate astea şi să fac parte din ele – cuprinse cu privirea munţii din ţinutul sfânt al huicholilor.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Cine eşti?

Se gândi preţ de câteva clipe, cu privirea în pământ.

— Nu cu mult mai mult decât ceea ce vezi – ridică el din umeri. Cu excepţia faptului că am un vis, în care cred.

— Ei? – Joa privi cerul.

— Ei – oftă David.

Îi petrecu un braţ pe după umeri şi o trase către el. Joa nu se feri, dimpotrivă. Avea nevoie de acest contact, de atingerea lui. O aştepta. O dorea. Dar nu schiţă niciun gest ca să îi vină în întâmpinare sau să îi răspundă. Rămase liniştită. Ca doi prieteni uniţi de destin.

Pentru câteva clipe, David îi admiră chipul din profil.

O sărută pe frunte.

Doar atât.

Joa închise ochii. Poate dorea ceva mai mult, un altfel de sărut. Sau poate nu. Nu ştia. Nici nu voia să verifice. David

nu se mai mişcă timp de un minut, două, trei.

Apoi se urniră amândoi, dintr-odată. De parcă ar fi fost sfârşitul unui vis, sau o pauză în miezul lui.

— Noapte bună, îi ură paznicul.

— Noapte bună, surâse ea mulţumindu-i.

O mulţumire mai presus de cuvintele rostite şi care se referea exclusiv la ceea ce tocmai se întâmplase între ei, dar şi la ceea ce nu se întâmplase încă.

34

Când se lumină de ziuă, despărţirea fu plină de emoţie.

Joa se gândi întâi că poate era ultima dată când o mai vedea. Era atât de bătrână… În ciuda farmecelor ei, a şamanismului, a longevităţii specific indiană.

O îmbrăţişă şi o sărută, încercând să nu plângă.

— Mulţumesc.

— Tu ai venit, tu ai făcut drumul la marginea cerului, tu ai luptat pentru propriul destin.

— Fără tine nu aş fi reuşit.

— Caută înlăuntrul tău, Akowa – bătrâna îi luă faţa în palmele ei ca scoarţa de copac. Nu renunţa la nimic, acceptă tot, trăieşte tot. Harurile sunt daruri. Tu eşti fiica stelelor, şi asta te face unică, dar nu pentru a trăi cu spaimă, ci pentru a lupta cu mândrie.

Îi sărută din nou obrajii aceia brăzdaţi şi fruntea traversată de drumurile vremurilor.

Apoi, bunica se îndreptă spre David.

— Ea e mai puternică decât tine, îi spuse, dar încă nu ştie asta şi are nevoie de tine. Va trebui să-i dai din energia ta ca să şi-o completeze pe a ei, dacă va fi nevoie.

— Aşa o să fac, doamnă.

— Acum plecaţi în pace.

Se urcară în maşină. Joa îşi băgă mâna dreaptă în buzunarul pantalonilor şi strânse cu putere piatra de cristal roşu pe care o avea mama ei când fusese găsită. Un curent electric o umplu de energie.

Dacă era fiica stelelor, atunci acea bucată de cristal venea din locurile ei de baştină.

— Porneşte, te rog, îi ceru nemaifiind în stare să-şi stăpânească nodul din gât.

David demară. Şi maşina începu să coboare, zguduindu-se puţin din cauza denivelărilor terenului. Tot satul se trezise. Mulţi oameni îi salutară cu mâinile ridicate,

luându-şi „la revedere”. Câţiva copii alergară pe lângă maşină, ca să simtă că fac parte din ceva inedit ivit în traiul lor obişnuit, lipsit de evenimente deosebite. David schimbă viteza şi se îndepărtară din ce în ce mai mult.

Satul rămase în urmă în mijlocul unui nor de praf.

Coborâră pe panta muntelui şi a platoului într-o tăcere apăsătoare. Când soarele se ivi de după munţi, cu forţa şi dogoarea lui spectaculoase, la aproape cinci minute de când porniseră, Joa se trezi şi îi spuse:

— Opreşte.

Lumina le intra în ochi. Îi orbea.

Apăsarea dispăru.

Se simţiră din nou vii.

— Îmbrăţişează-mă, te rog – îi ceru.

David o ascultă. Se întoarse către ea şi o acoperi cu îmbrăţişarea pe care i-o ceruse. O îngropă sub corpul lui, înconjurând-o cu mâinile până ce reuşi s-o cuprindă într-o dezmierdare dulce, nu lipsită de forţă.

Îi întâlni buzele, deschise, şi privirea curată.

Sărutul veni ca un alint. O dăruire care îi însenină, dar le şi agită sufletele. Când se îndepărtară câţiva centimetri, simţiră că nimic nu mai era ca înainte. Exista un „înainte” şi exista un „după”, şi erau conştienţi de asta.

— Ştii în ce te bagi? – îi şopti ea.

— Da.

— Nu, nu ştii – schiţă un surâs de necaz, dar şi de drăgălăşenie. Crezi că da, dar nu.

— De acord, zise el, nu ştiu.

O sărută iarăşi, încet, cu o blândă delicateţe, simţind cum se lăsa pradă atingerii lui.

Respiraţia li se sincroniză.

— Nu spune nimic – oftă Joa.

— Nici nu e nevoie să mai spun ceva – murmură el.

— Atunci să mergem, ar fi minunat dacă am ajunge la Medellín astă seară, dar pentru asta avem nevoie de mult noroc.

Se furişă din îmbrăţişarea lui şi se lăsă pe spate în scaun. Închise ochii. David porni iar maşina.

Plaiurile huicholilor rămaseră definitiv în urmă.

PARTEA A TREIA

Cele 15.000 de zile

(de la 11 la 16 decembrie 2012)

35

Avură mult noroc.

Ajunseră la Guadalajara în şase ore, lăsară maşina închiriată la aeroportul Miguel Hidalgo şi reuşiră să prindă un zbor spre Mexico DF, urmând să găsească apoi un altul, de legătură, spre Bogota. Cincizeci de minute mai târziu schimbau avionul în fugă în aeroportul Juárez Internacional din capitala mexicană, iar după o oră şi un sfert decolau spre Columbia. Ultimul avion spre Medellín plecă de pe aeroportul El Dorado la 22:30 şi ajunse pe aeroportul José Maria Córdova din Río Negro la 23:15, la o oră distanţă de Medellín.

— Córdova[56] cu V? – mormăi Joa când se trezi din letargie, văzându-se pe pământ.

În avion nu vorbiseră prea mult. Erau încă sub impresia acelui sărut-surpriză. Se priveau ochi în ochi în tăcere, îşi atingeau mâinile timid şi aproape disimulând, apoi zâmbeau cu emoţia adolescentului surprins. Dar inimile lor băteau mai puternic în urma acestor priviri, atingeri şi zâmbete.

Încă nu ştiau cum să abordeze situaţia, mai ales ea.

Aproape nouăsprezece ani de singurătate. Şi deodată…

Cel mai rău era că tot nu aveau la dispoziţie câteva ore ca să se cufunde iarăşi în cercetarea hârtiilor tatălui ei şi să intre pe internet ca să mai afle lucruri despre mayaşi. Pe aeroportul din Guadalajara, înainte de a se urca în avion, reuşise să-şi mai cumpere câteva cărţi, una despre profeţia mayaşă, dar îi fusese imposibil să le citească în timpul zborurilor. Mahmureala după călătoria ei cu

---

[56] Autorul se referă la faptul că în spaniola actuală numele oraşului andaluz este Córdoba, deşi în Evul Mediu era Córdova. Această grafie s-a menţinut şi în numele generalului columbian José María Córdova Muñoz (1799-1829), unul dintre conducătorii armatei eliberatoare a lui Simon Bolivar.

peyotele, un pic de febră din cauza bubelor şi oboseala cauzată de cele trei zile fără mâncare, adâncită în acea extraordinară experienţă onirică, o menţineau la limita unei catatonii care o extenua şi o făcea să adoarmă instantaneu. În ultimul avion, cel de la Bogota la Medellín, se culcă cu capul în poala lui David şi închise ochii sfârşită, în timp ce el o mângâia pe obraz.

Când coborâră din avion îi izbi frigul înălţimilor. Medellín era oraşul veşnicei primăveri, dar Río Negro se afla la mai bine de două mii de metri înălţime. Joa îşi puse pe ea haina. Valul de oameni îi purtă prin terminalul întunecat, cu lambriuri de lemn, până la „Sosiri”.

— Sigur ne aşteaptă?

— Stai liniştită.

— Ar trebui să mai dorm încă zece ore.

Fiica furtunilor din Medellín se numea María Paula Hernández şi locuia în El Poblado, zona cea mai selectă a oraşului. Paznicul care o avea în custodie şi o supraveghea se numea Juan Pablo González. Avea un apartament în Laureles, unul dintre cartierele mai liniştite. David vorbise cu el la telefon de două ori în cursul zilei.

Totul era pregătit.

Întâlnirea era confirmată pentru ziua următoare.

María Paula Hernández era o cunoscută pictoriţă, care, pe drept cuvânt, se bucura de un mare prestigiu naţional şi pe punctul de a deveni şi internaţional. Asta era tot ce ştia despre viaţa ei. Apăruse odată cu marea furtună din Guatapé, la vreo trei ore distanţă de Medellín, în aceleaşi zile ca şi celelalte fete. O găsise o familie de ţărani, care o consideraseră şi ei un cadou de la zei. Când avea cincisprezece ani, cei din FARC[57] îi omorâseră tatăl. La şaptesprezece, forţele paramilitare puseseră capăt vieţii

[57] *Forţele Armate Revoluţionare din Columbia* sunt o formaţiune paramilitară de orientare marxistă; a fost pentru o lungă perioadă sprijinită de URSS, iar acum se presupune că beneficiază de simpatia Venezuelei, a Chinei şi a altor state latino-americane cu guverne de orientare socialist-populistă. Patronează o bună parte din traficul de stupefiante de pe continentele americane, de arme etc.

mamei ei, după ce o violaseră. María Paula ajunsese în cele din urmă pe străzile din Medellín, ca atâţia alţi oameni fără casă, ca atâţia alţi copii şi tineri orfani din cauza violenţei din familiile lor, cerşind, până ce talentul ei o scosese din mizerie şi o făcuse să urce din lumea aceea până în poziţia actuală. La fel ca şi fiicele furtunii care mai rămăseseră, nu era căsătorită. Din cele cincizeci şi două, numai cele trei dispărute se căsătoriseră sau avuseseră relaţii, dând naştere şi unor copii.

Mama ei, şi mamele fetelor din India şi Iordania.

Descoperiră că Juan Pablo González era un bărbat tânăr, de vreo treizeci de ani. Ştia că trebuie să sosească o pereche şi că ea avea părul roşcat, aşa încât, fericit, ridică mâna de îndată ce-i văzu. Cei doi paznici îşi strânseră mâinile. Apoi columbianul o îmbrăţişă cu o căldură extraordinară.

— E o onoare… proclamă cu toată sinceritatea.

Se uita la ea întrebător.

— Ce e? – se miră Joa.

— Asemănarea…

— Trebuie să ne odihnim – îl rugă David.

— O, bineînţeles, scuzaţi-mă, aţi făcut un drum lung – îşi ceru scuze.

— De ce ne vorbeşti cu „dumneavoastră”? – se miră ea.

— Aşa vorbim noi, inclusiv între părinţi şi copii… Uneori se amestecă „tu” cu „dumneata”[58]. O să vă obişnuiţi.

Juan Pablo González avea o maşină. Veche şi hârbuită, dar maşină. Era mecanic la o fundaţie. Suplimentul financiar pentru îndeplinirea sarcinii de supraveghere a Mariei Paula Hernández îl aducea chiar fundaţia care sprijinea perseverenţa gardienilor.

Începură drumul spre Medellín cu o viteză ameţitoare. David mergea în faţă, lângă el, iar Joa în spate. Trebuiră să se ţină bine, pentru că şoseaua era formată numai din

---

[58] În anumite regiuni din America Centrală şi de Sud se foloseşte pronumele *dumneata (usted)* în locul lui *tu,* chiar şi în familie sau în situaţii informale. Cazul este asemănător folosirii lui *matale* pentru *tu* în anumite regiuni din România.

serpentine, în coborâre constantă.

— Întotdeauna conduci aşa? – încruntă ea din sprâncene.

— Ba şi mai rău – începu să râdă. Pregătiţi-vă pentru oraş.

Discuţia nu mai continuă pe acest subiect, care îi preocupă numai până la barierele posturilor de control. Prezenţa armatei şi a poliţiei se făcu simţită de două ori, chiar pe şosea, dar nu-i opriră. David întrebă:

— Cum ai cunoscut-o pe María Paula Hernández?

Paznicul columbian o privi pe Joa pentru o clipă în oglinda retrovizoare.

— Acum câţiva ani. M-am lăsat văzut prea mult şi a crezut că sunt membru al FARC sau al ELN[59] şi că am de gând s-o sechestrez. M-a denunţat la poliţie, m-au urmărit, m-au reţinut şi a trebuit să le spun că sunt îndrăgostit, de arta ei şi de ea. Când mi-au dat drumul, m-am dus să o văd şi, cu permisiunea şefilor mei şi a circumstanţelor, i-am vorbit direct şi i-am povestit adevărul. În parte María Paula era deja conştientă că e diferită. Nu am surprins-o, deşi de atunci viaţa i s-a schimbat. Acum suntem prieteni, şi asta îmi uşurează munca.

— Dar nu ştie dacă o să se întâmple ceva, şi nici unde.

— Nu, Georgina. Asta nu.

— Spune-mi Joa, te rog.

O altă curbă strânsă, spre stânga, peste un strat de pietre şi pământ prăvălite de pe munte şi nivelate de roţile maşinilor. Deodată frigul se înmuie. Intrau într-o zonă[60] cu temperatură mult mai plăcută, chiar şi la ora aceea.

— N-am cunoscut niciodată o fiică a furtunilor, spuse David.

Nici Joa, nici Juan Pablo nu-i răspunseră.

---

[59] *Armata de eliberare naţională* este cealaltă organizaţie paramilitară din Columbia care luptă împotriva guvernului ţării. Pentru că se autodefinesc ca marxişti-creştini, beneficiază de sprijinul a numeroşi preoţi cu conştiinţă socială.

[60] Este vorba despre fenomenul de inversiune termică frecvent în zonele montane, datorită căruia temperaturile nu depind atât de altitudine, cât de curenţii ascendenţi sau descendenţi.

Pentru câtva timp, nu mai scoaseră nicio vorbă, până ce, după o curbă, luminile oraşului apărură ca un covor croit pe pământ, până dincolo de munţi.

— Doamne… – şopti Joa.

— Frumos, nu-i aşa?

— Minunat.

Era impresionant să survolezi Mexico City cu avionul, la fel şi Los Angeles-ul, Tokio sau Sao Paolo, oraşe imense care se întindeau ca nişte mantii peste pământ, dar acolo era ca şi cum ai fi coborât din cer şi ai fi ajuns într-o lume stropită cu mii de mici luminiţe gălbui, sclipind în toate direcţiile.

— Veţi dormi la mine acasă – Juan Pablo li se adresă tot formal. M-am gândit că e mai comod decât să dormiţi la hotel, şi mai la îndemână. Partea proastă e că nu am decât două camere, a mea şi încă una pentru invitaţi.

Joa întâlni privirea lui David.

— O să dorm pe canapea sau pe jos, nu-i nicio problemă.

— Putem dormi împreună, iar ea să doarmă comod în camera mare, se oferi columbianul.

— Nu am vrea să deranjăm…

— Să deranjaţi?! – Juan Pablo se prefăcu ofensat. E un privilegiu că vă aflaţi aici! María Paula vă aşteaptă cu nerăbdare. Atunci când i-am povestit despre asta, nu îi venea să creadă. Fata uneia dintre fiicele furtunilor! Vă daţi seama? E o minune. Adevărata conexiune cu ei!

De fiecare dată când auzea acest cuvânt, „ei”, cu referire la fiinţele din stele, Joa simţea că îngheaţă.

— Cum te simţi? – David se întoarse şi întinse mâna ca să-i atingă genunchiul.

— Bine – îl linişti –, nimic nu poate înlocui un somn bun. Îţi dau în scris că o să dorm buştean.

— Bubiţele?

— Aproape că nu a mai rămas niciuna. Încă puţin unguent şi sunt ca nouă.

Priveau în continuare întinderea Medellínului şi Valea Aburrá, în timp ce coborau de pe munte spre est. Peste numai câteva minute oraşul însuşi îi înghiţi. Traficul nu

mai era aşa de aglomerat, dată fiind ora. Juan Pablo o luă spre sud, şi peste mai puţin de cinci minute tot el exclamă:

— Laureles. Apartamentul meu este aproape de Unicentro[61] şi de Bolivariana[62], la primul peco.

— Peco?

— Benzinărie.

Apoi tăcură. Maşina se opri pe o stradă destul de largă şi cu case joase, cu un singur nivel, pentru o singură familie. Singura clădire înaltă, cu trei niveluri, era tocmai cea în care se afla apartamentul paznicului columbian.

---

[61] Cunoscut centru comercial de tip *mall* din capitala columbiană. Altele mai mici au apărut şi în localităţile de provincie.

[62] *Universidad Pontificia Bolivariana* - titulatura completă - este una dintre instituţiile de învăţământ private cele mai importante din Columbia. Aparţine Diocezei Romano-Catolice din Medellín. A fost fondată în 1936, ca bastion al catolicismului în Columbia şi ca omagiu adus eroului sud-american Simon Bolivar.

36

María Paula Hernández o lăsă fără cuvinte.

Cu excepţia unor mici detalii, inclusiv faptul că avea deja ceva mai mult de patruzeci de ani, iar mama ei dispăruse la puţin timp după ce împlinise treizeci, era ca şi cum ar fi fost în faţa unei surori aproape gemene a acesteia.

— Vai, Doamne…!

David o prinse în braţe. Se aştepta la asta, aşa că rămăsese foarte aproape de ea. O sprijini şi-i dădu putere cu atingerea lui. Nici pictoriţa nu-şi ascunse emoţia şi impresia puternică pe care prezenţa ei i-o provoca.

— Draga mea…

Se aplecă să o sărute, ca în Columbia, adică o singură atingere pe unul dintre obraji, dar Joa o sărută şi pe celălalt. Rămaseră îmbrăţişate şi se priviră îndelung.

Copia mamei ei dispărute.

Imaginea fiicei pe care nu o avusese niciodată.

Joa îşi dădu seama de încă ceva: era ca şi cum s-ar fi văzut în viitor.

Cum avea să arate la patruzeci şi unu de ani.

— Intraţi, vă rog – spuse María Paula în cele din urmă.

Locuinţa nu era un apartament, ci un studio mare care ocupa tot etajul, deschis, fără pereţi, spaţios. Într-un colţ, pe jumătate protejate de un paravan, se aflau patul şi nişte dulapuri fără uşi, pline cu haine. Restul, cu excepţia unui salonaş cu fotolii, în partea opusă, era destinat ustensilelor de pictură, tablourilor, unele de mari dimensiuni. Erau pastelate, curate, într-o linie asemănătoare celei a fiului preaiubit al Medellínului, Botero[63], dar fără femei grase

[63] Fernando Botero Angulo (n. 1931), pictor, sculptor şi desenator columbian de talie internaţională. A devenit celebru prin supradimensionarea volumelor, prin formele rotunjite şi exagerate, atât în sculptură, cât şi în pictură.

sau figuri rotunde. María Paula Hernández picta animale cu cap de oameni şi oameni cu cap de animale, peisaje pline de imaginaţie, oceane de culoare roşie şi ceruri verzi. Joa observă un grup aparte de portrete, sub forma unor insule, pictate tot în stilul ei caracteristic. Erau imagini ascuţite, cu trăsături vădit feline.

De la ferestre, în ciuda faptului că se aflau la parterul impresionantei clădiri cu douăzeci de etaje, asemănătoare cu majoritatea blocurilor împrăştiate ca nişte ace împungând cerul în cartierul Poblado, se vedea Medellínul, cu străzi coborând până la râu, îmbrăţişat de munţi dominaţi de toate felurile de nori, albi, negri şi cenuşii, luptându-se cu soarele pentru bucata lor de cer. Mai fusese şi în alte oraşe latino-americane, dar acesta i se păru special, unic. Toată acea legendă neagră cum că ar fi fost oraşul cu cea mai mare rată de violenţă din lume la începutul anilor nouăzeci ai secolului XX, moştenire a vremurilor când cartelul lui Pedro Escobar[64] domina viaţa urbei, se pierduse în uitare. Pe drumul dintre Laureles şi Poblado, diferenţa faţă de liniştea din noaptea precedentă fusese imensă. Juan Pablo simţise nevoia să le dea în fiecare clipă diverse explicaţii.

— Un vin? – le oferi pictoriţa.

— Adică o cafea[65], în limba dumneavoastră – le traduse paznicul columbian.

— Nu, mulţumim – răspunseră amândoi la unison.

---

[64] Pedro Emilio Pablo Escobar (1949-1993) a fost unul dintre cei mai celebri capi mafioţi sud-americani şi liderul mafiei columbiene. A făcut o avere imensă din traficul de droguri şi sechestrarea de persoane; se presupune că ar fi ucis, direct sau prin acoliţii săi, peste 4.000 de persoane. A debutat în viaţa publică în calitate de om politic, fiind ales chiar senator. Punctul maxim al actelor sale de violenţă s-a înregistrat în timpul campaniei electorale din 1989, când a ordonat doborârea unui avion de linie pentru a ucide unul dintre candidaţii la prezidenţiale. În 1991 ajunge în închisoare, dar evadează un an mai târziu. A fost ucis în urma unei operaţiuni complexe de urmărire.

[65] Joc de cuvinte cauzat de semnificațiile diferite ale cuvântului „tinto” (colorat, vopsit, închis la culoare) în Spania, unde înseamnă vin roșu, și Columbia, Venezuela, unde denumește cafeaua fără lapte. Iar „tinta” înseamnă vopsea.

Se aşezară pe fotoliile din salonaş, Joa cu faţa spre atelier, ca să se poată minuna în continuare de acele picturi atât de pline de imaginaţie. Nici măcar nu îşi închipuise că cineva ar putea picta aşa. Era o surpriză.

Poate aştepta indicii, legături cu… ei.

— Cred că Juan Pablo v-a povestit despre trecutul meu, zise Maria Paula.

— Da, se bucură Joa că a demarat în fine discuţia.

— Mi-a spus că v-aţi pierdut tatăl.

— Nu tocmai. A dispărut, cum a dispărut şi mama, cu ani în urmă. O căuta.

— Unde?

— În Mexic. A găsit ceva la Palenque, sau cel puţin asta credem.

— Palenque – repetă cu prudenţă.

— Ultima persoană care l-a văzut mi-a spus că pomenise ceva şi despre Chichén Itzá.

Chipul pictoriţei nu dezvăluia nicio urmă de mirare. Îşi menţinea eleganţa naturală, distincţia. Partea cea mai expresivă erau ochii ei, modul afectuos în care o privea, la fel şi mâinile, calde şi foarte mobile.

— Înţeleg că dumneavoastră aţi dorit să mă vedeţi ca să vă ajut, dacă se poate, nu-i aşa?

— Eraţi fiica furtunilor care locuiaţi cel mai aproape de locul unde ne aflam – se justifică David.

— Şi cum aş putea să vă ajut? – ridică din umeri şi întinse mâinile deschise.

— Asta vă spune ceva?

— Joa îi arătă mica piatră roşie cristalină.

Maria Paula îşi duse mâna dreaptă la gât. Trase de un lănţişor şi scoase de sub bluză pandantivul de aur în mijlocul căruia era montat acelaşi cristal.

— Vedeţi? Niciodată nu m-am despărţit de ea – zâmbi.

— Ştiţi ce semnificaţie are? – întrebă Joa.

— Nu.

— În ultimele zile nu aţi avut presimţiri, premoniţii…?

— Visez mult, şi mă simt agitată, într-adevăr. Dar credeam că este din cauza expoziţiei mele viitoare şi a

călătoriei prin Europa în care o să plec la începutul lui 2013.

— Aţi observat că aveţi vreo putere specială?

Femeia îşi plecă ochii, deşi întrebarea nu o surprinse.

— Vi s-a întâmplat, nu-i aşa? – se grăbi Joa.

— Nu – îşi sublinie răspunsul cu o mişcare a capului. Ştiu că aş putea, dar… mereu am vrut să trec neobservată. Prima dată când am simţit diferenţa a fost… traumatizant. Nu m-a impresionat deloc. M-a speriat.

— Ce s-a întâmplat?

— Odată, la o intersecţie, aproape de Parcul Berrío, venea o maşină direct spre mine. Nu am făcut decât să închid ochii şi să-mi doresc să se îndepărteze, să nu păţesc nimic. Mi-am dorit asta cu atâta forţă, încât… Am auzit un zgomot teribil, am deschis ochii şi am văzut cum maşina s-a înfipt într-un zid. Nimeni nu si-a dat seama din ce cauză derapase. Nici măcar şoferul. Zicea că fusese ca şi cum o mână invizibilă l-ar fi tras într-o parte. Dar eu am simţit că a fost voinţa mea. Am încercat să verific, iar când am fost sigură, nu am vrut deloc să fac pe eroina cu superputeri.

— Şi cum v-aţi convins?

— Puteam mişca obiecte.

— Telechinezia este considerată un fenomen paranormal.

— Este mai mult decât atât, draga mea. Ştiţi bine. Sunt adevărate puteri care, probabil, dacă le dezvoltăm şi le combinăm, ar putea deveni explozive, şi chiar periculoase. Dumneavoastră le-aţi moştenit?

— Cred că da, dar încă nu le cunosc amploarea.

— Nu le forţaţi.

— Dar dacă sunt spontane?

— Le putem controla, acesta e singurul lucru care contează – o fixă cu frumoşii ei ochi gri şi-i ceru: Uitaţi-vă fix la mine.

Joa acceptă.

Atunci îi auzi glasul.

Deşi nu-şi mişca buzele.

Era gândul ei.

— Suntem suflete dintr-o altă lume prizoniere aici, în aşteptarea întoarcerii, sau a ceva ce încă nu ne putem imagina – susurul acela îi răsună încet în minte.

— Ţi-e şi frică – se înfioră.

— Provenim dintr-un univers superior – vorbi din nou María Paula. Nu trebuie să reacţionăm prin frică, ci cu prudenţă.

— Eu aparţin pe jumătate lumii acesteia.

— Atunci va trebui să afli cine eşti.

— Ce ştiţi despre ei?

— Nimic.

— Mi-e greu să cred asta.

— Vă spun adevărul. Nimic. Am dus o viaţă normală, n-am avut niciodată vreun contact, vreo revelaţie. Şi nu mai sunt tânără, am patruzeci şi unu de ani. Asta înseamnă mult.

— Poate pentru ei nu.

— Eu sunt una dintre ei, la fel şi dumneavoastră, pe jumătate – zise femeia cu blândeţe. Oricum, atunci când va fi timpul să se întâmple ceva, vom afla. Nu ştiu cum – mângâie cristalul roşu – dar vom şti cu toatele. Poate şi dumneavoastră.

— Şi nu sunteţi curioasă să aflaţi?

María Paula începu să râdă.

— E un cuvânt frumos – îl repetă: Curiozitate! Apoi făcu un gest vag şi redeveni serioasă. Ceea ce am simţit mereu este pacea, draga mea. Atunci când am aflat cine sunt, ce reprezint, m-am neliniştit. Dar doar pentru puţin timp. După aceea m-am obişnuit cu ideea, nu fără o oarecare strădanie, şi mi-am spus că, spre binele sau spre răul meu, eu sunt o pământeancă trăind ca o pământeancă. Nu ştiu care îmi este originea, nici ce se va întâmpla cu mine în viitor. Îl voi accepta, asta e tot, la fel cum, oameni fiind, acceptăm moartea. Suntem parte din ceva extraordinar? Da, fără îndoială. Dar nu e la îndemâna noastră să ştim toate astea. Aşa că… – ridică din umeri – e minunat să fii viu, aici sau oriunde altundeva. Iar dacă am fost trimisă pe Pământ cu un scop, vom trăi şi vom vedea.

— Dumneavoastră aţi venit aici de când eraţi copii, receptacule goale pe care timpul a reuşit să le umple de cunoştinţe – spuse Joa.

— Aşa cred şi eu – încuviinţă pictoriţa.

David şi Juan Pablo nu mai scoseseră o vorbă de ceva vreme, încă dinainte de demonstraţia de telepatie. Asistau ca nişte martori absorbiţi de conversaţie. Parcă nici nu mai respirau, ca şi cum până şi aerul ar fi putut să le perturbe comunicarea.

— Aţi fost vreodată bolnavă? – întrebă Joa.

— Nu.

— Dacă suntem oameni, cu excepţia acestei genetici perfecte şi selecţionate, atunci ce ne diferenţiază de ei?

— Probabil că nimic – zise María Paula.

Joa rămase pentru moment fără întrebări.

Blocată dintr-odată.

Femeia observă asta.

— Cred că veţi pleca dezamăgită de la mine – spuse cu drag. Şi vă asigur că îmi pare rău. Aţi venit în căutarea unei identităţi, a trecutului, a unor răspunsuri la întrebări necunoscute, şi veţi pleca tot aşa.

— Să nu credeţi asta. Faptul că v-am cunoscut a fost…

Pictoriţa îi luă mâna dreaptă într-ale ei.

— Şi pentru mine, cu adevărat. Niciodată n-am crezut că voi trăi un moment atât de special.

— Aţi cunoscut şi alte fiice ale furtunilor?

— Nu.

— De ce?

— Teamă? Prudenţă? Reţinere? Nu ştiu. Poate pentru că am avut o viaţă grea. Şi aici suntem în Columbia – îşi deschise braţele într-un gest grăitor –, alte fiice ale furtunilor au apărut în locuri îndepărtate, în zone de conflict. Nu am avut ocazia, şi nici nu am căutat să fac asta cu tot dinadinsul.

— Şi de ce aţi acceptat ca eu să vă vizitez?

— Pentru că e altceva, şi ştiţi şi dumneavoastră – o privi ca pe fiica ei, nu a alteia.

De cealaltă parte a ferestrelor începu să plouă. Jumătate

de oraş era acoperit de un cer albastru agăţat de pereţii muntelui, iar cealaltă jumătate apărea cufundată într-o furtună iscată din senin, strivită sub greutatea unor nori ciudat de negri şi de compacţi. O adevărată perdea de apă.

— Nu vreţi să rămâneţi la masă? – schimbă subiectul stăpâna casei.

Poate mai erau destule de vorbit. Sau poate foarte puţine. Dar luară o pauză, depăşind emoţia iniţială. María Paula Hernández se ridică în picioare hotărâtă să fie o gazdă perfectă, mai presus de orice altceva.

— Chiar nu vreţi să gustaţi nimic? – insistă. Pentru că eu atunci când vorbesc mult simt nevoia să beau ceva, ca să nu mi se usuce gâtul.

37

Juan Pablo González opri maşina în faţa casei sale.

— Vă deranjează dacă vă las puţin singuri?

— Nu, nicio problemă. Avem multe de făcut – îi mulţumi Joa –, de atâta timp vreau să intru pe internet, să cercetez cât pot de bine hârtiile pe care le-am găsit în camera tatei din Palenque, să citesc cărţile pe care le-am cumpărat în aeroportul din Mexico City... Ai conexiune rapidă?

— Internet? Da, da, nicio problemă. Parola de acces e JPG. Aveţi mâncare în frigider, în caz că ajung târziu. Iar dacă vreţi să ieşiţi la plimbare, pe strada 70 sunt câteva restaurante. Cea mai bună fasole cu cârnaţi se face la El Aguacate, iar cel mai bun mondongo la Mondongo's. Toate sunt aproape, vizavi de Bolivariana, foarte la îndemână, iar noaptea e liniştit.

— Ce este mondongo[66]?

— Supă din carnea stomacului vacii. Foarte gustos. Ca şi sancocho[67]. A, şi bandeja paisa[68].

— Mulţumesc, Juan Pablo – spuse David fură să îndrăznească să-l mai întrebe şi alte lucruri.

— Chiar îmi pare rău că trebuie să vă las singuri.

— Hai, du-te, stai liniştit.

Columbianul dădu din cap, închise portiera şi se îndepărtă încet, în susul străzii. Rămaseră singuri, cu cheile de la casă în mână. David deschise uşa de la

---

[66] Ciorbă de burtă (de miel, porc sau vită) specifică Caraibilor şi Americii de Sud în care se adaugă verdeţuri şi bucăţi de porumb verde, cartofi, manioc (yuca), igname şi mazăre.

[67] Un fel de ciorbă specific regiunii din jurul Mării Caraibilor, cu carne de pasăre, porc, vită, peşte şi diferite tipuri de legume, rădăcinoase, plante şi verdeţuri.

[68] În traducere *platou ţărănesc,* este de fapt un tip de aperitiv oferit în restaurantele marilor oraşe columbiene, sintetizând bucătăria autohtonă şi cea spaniolă; este extrem de consistent, compus din carne şi legume, orez etc.

intrarea în clădire. Urcară pe scări şi nu-şi mai vorbiră până ce nu se simţiră siguri şi liniştiţi în apartamentul prietenului lor.

Pentru o clipă păru că el avea să o ia în braţe.

Pentru o clipă păru că ea avea să se lase luată în braţe.

Dar se priviră prudent.

Îi despărţi un surâs plăcut – ştiau amândoi că nu era mai mult decât o aşteptare.

— Nu te-am întrebat mai înainte pentru că era şi Juan Pablo: cum ţi s-a părut vizita?

— Sunt impresionată.

— Ai crezut-o?

Pe Joa o surprinse întrebarea.

— De ce să nu o cred?

— E foarte ciudat că spune că nu ştie nimic, dat fiind că este cine este. La fel şi faptul că nu presimte nimic.

— Oare celelalte fiice ale furtunilor sunt diferite?

— Nu, zise el.

— Atunci…

— Mă gândeam că o să observi ceva, sau că o să reuşeşti să vezi dincolo de ceea ce reuşim noi să vedem.

— Femeia asta e sinceră. Şi mi s-a părut minunată.

— Empatia.

— Poate. Ştiu că o văd în ea pe mama, şi mă văd pe mine peste câţiva ani. Dar am încredere în intuiţia mea. Mereu am avut.

Pusese deja pe masa din sufragerie mapa cu hârtiile tatălui ei. În timp ce vorbeau, le împrăştie pe toată suprafaţa ei.

— Nu vrei să te uiţi mai întâi pe internet?

— Mai încerc o dată să mă uit prin ele – le cuprinse cu privirea. Şi sper să mă ajuţi.

— Nu sunt expert.

— Ştii destule, chiar dacă nu despre mayaşi, asta da – Joa se trânti pe unul dintre scaune şi-l privi fix. Nu te miră faptul că judecătorii n-au mai dat niciun semn de viaţă?

— Sunt parşivi. Sunt pe aici pe undeva. Chiar aici – indică spre perete, şi, dincolo de el, oraşul, lumea

întreagă. După cele întâmplate la Chichén Itzá trebuie să fie în expectativă, şi probabil au pus la cale o strategie mai abilă, fără să se pripească, aşa cum au făcut atunci.

— De ce au vrut să mă răpească?

— Credeau că ştii ceva. A fost un risc pe care şi l-au asumat. Cred că omul ăsta…

— Nicolás Mayoral.

— Cum l-o chema. Cred că şi-a pierdut minţile şi nu mai judecă normal. Nu mă miră deloc că organizaţia l-a dat jos de la monitorizare.

— Chestia cu „organizaţia” sună… – se înfioră.

— Păi e o organizaţie – spuse el cu amărăciune. Centrala se numeşte Societatea Astrologică Albert Murdoch şi-şi are sediul în New York.

— Cine e tipul?

— Era. A fost un soi de Hitler din trecut. A prezis sosirea extratereştrilor în cartea lui *Viitorul e aici.*

— A nimerit-o, nu?

— Multă lume a prezis-o: dar el avea două lucruri pe care ceilalţi nu le aveau: bani şi ură. Şi ambele din abundenţă. Murdoch era un fundamentalist religios. Ceea ce a scris în cartea lui nu a fost doar o avertizare, ci o chemare la exterminare. Supremaţia rasei umane în cosmos. Pentru el noi suntem fiii lui Dumnezeu, iar restul posibilelor rase din univers sunt nişte diavoli sângeroşi hotărâţi să ne devoreze. Nu a lăsat loc la nimic, un dialog, o înţelegere, o pace, o fuziune. Pentru el nu exista decât războiul între noi şi ei. Exterminarea totală. Şi a făcut prozeliţi. Fiii simpatizanţilor lui sunt judecătorii. Societatea Astrologică Albert Murdoch are sucursale la Paris, Londra, Buenos Aires, Johannesburg, Tokio, Sydney… Pe lângă ei, puterea de care dispunem noi este foarte limitată.

— Atunci suntem prinşi într-un război.

— Total.

— Iar tata e prima victimă.

— Ce i s-a întâmplat tatălui tău e un mister. Dacă judecătorii te voiau pe tine, înseamnă că nu e la ei, iar în

acest caz…

— David, trebuie să-ţi spun ceva.

— Ce e?

— De când am plecat din Barcelona am avut impresia că sunt urmărită.

— Sigur: de mine.

— Nu. De încă cineva. Am avut senzaţia asta şi în ceea ce te priveşte, dar a continuat şi după ce ai apărut tu.

— Şi ai văzut ceva?

— M-am uitat mereu în jur, prin avioane, pe stradă… Şi nimic. Ăsta e lucrul cel mai de mirare: nimic. Eu nu am senzaţii false.

David o mângâie pe cap.

Era primul lor contact corporal de când reveniseră de pe tărâmul huicholilor.

— Eşti agitată.

— Nu, acum nu.

Erau amândoi numai un zâmbet. Mâna cobori pe obraz, îi atinse buzele, primi sărutul cald şi se retrase. Hârtiile întinse pe masă aşteptau.

— Joa…

— Ştiu.

Nu se mai întâmplă nimic în plus. Ea se aplecă asupra hârtiilor, dar reuşi cu greu să se concentreze.

38

În centru se afla desenul de pe piatra funerară a mormântului lui Pakal. De o parte şi de alta cele două hârtii cu şase glife numerotate de la 1 la 6. Restul formau o ramă în jurul lor. Le studiau de o jumătate de oră, şi chiar şi David era descurajat.

— Nu e decât o lucrare de teren – opină el. Dacă ceea ce lipseşte e notesul tatălui tău, e logic să ne gândim că acolo se aflau descoperirile lui.

— Tata a avut el un scop dacă a făcut desenele astea, sunt sigură – spuse ea ferm.

— E ca şi cum ne-am întoarce la teoriile lui Erich Von Daniken din anii şaptezeci ai secolului trecut, toate demontate drept absurde.

— Von Daniken spunea că Pakal era un astronaut, iar aceasta, reprezentarea capsulei lui – Joa indică spre desenul cu piatra funerară. Mai spunea şi că semnele de la Paracas, din Peru, care pot fi văzute doar din cer, erau semnale terestre pentru nave, sau că uimitoarea precizie matematică a piramidelor din Egipt se datora unei inteligenţe superioare. Nu a reuşit să demonstreze nimic, dar a devenit bogat pe baza acestor speculaţii. Noi plecăm de la ceva şi mai concret: realitatea fiicelor furtunilor şi a predicţiilor pe care mayaşii le-au făcut despre viitorul lor, toate extrem de precise. Dacă se cunosc aşa puţine despre ei e din cauză că încă nu am dezgropat decât foarte puţin din moştenirea pe care ne-au lăsat-o…

— Au fost şi mai multe, dar Diego de Landa[69] le-a

[69] Diego de Landa (1524-1579), călugăr franciscan implicat în evanghelizarea amerindienilor, a fost uns în 1572 episcop al Yucatanului. A încercat să găsească similitudini între sacrificiile rituale ale mayaşilor şi jertfa lui Hristos. Pentru că triburile mayaşe refuzau în masă convertirea, a arestat căpeteniile tribale şi a trecut la înfăptuirea celebrelor *autodafe*, prilej cu care, împreună cu idolii şi obiectele de

distrus.

Acesta era călugărul franciscan care călătorise în Yucatan şi, timp de trei decenii, trudise la evanghelizarea autohtonilor mayaşi. După ce fusese sfinţit episcop al peninsulei în 1572, distrusese, din zel religios, toate documentele culturii maya şi mulţi dintre idolii ei, năruind posibilitatea viitoare de a cunoaşte trecutul unei întregi civilizaţii. Actul lui de credinţă se transformase într-o exorcizare represivă, iar inchiziţia condusă de el nu avusese limite, deşi spre sfârşitul vieţii, simţindu-se vinovat de ticăloşia pe care o făcuse, a scris *Relatări despre Yucatan,* opera-cheie pentru înţelegerea lumii mayaşe în perioada Conchistei, cu prezentarea indienilor şi a istoriei lor şi cu o cronică detaliată a acelor vremuri. A alcătuit de asemenea şi primul alfabet cunoscut al limbii mayaşe.

Joa luă una dintre cărţile cumpărate din aeroport şi găsi copia respectivului alfabet. Dacă nu ar fi fost găsite codicele de la Madrid, Dresda şi Paris, numite astfel datorită locurilor unde se află în prezent, fără a uita de Biblia mayaşă, *Popol Vuh*[70]*,* istoria mayaşilor ar fi fost o mare necunoscută.

— Este aici şi un desen cu piatră funerară – o atenţionă David.

Deschise cartea şi puse imaginea lângă desenul făcut de tatăl ei.

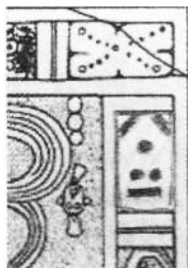
Iarăşi acel fior.

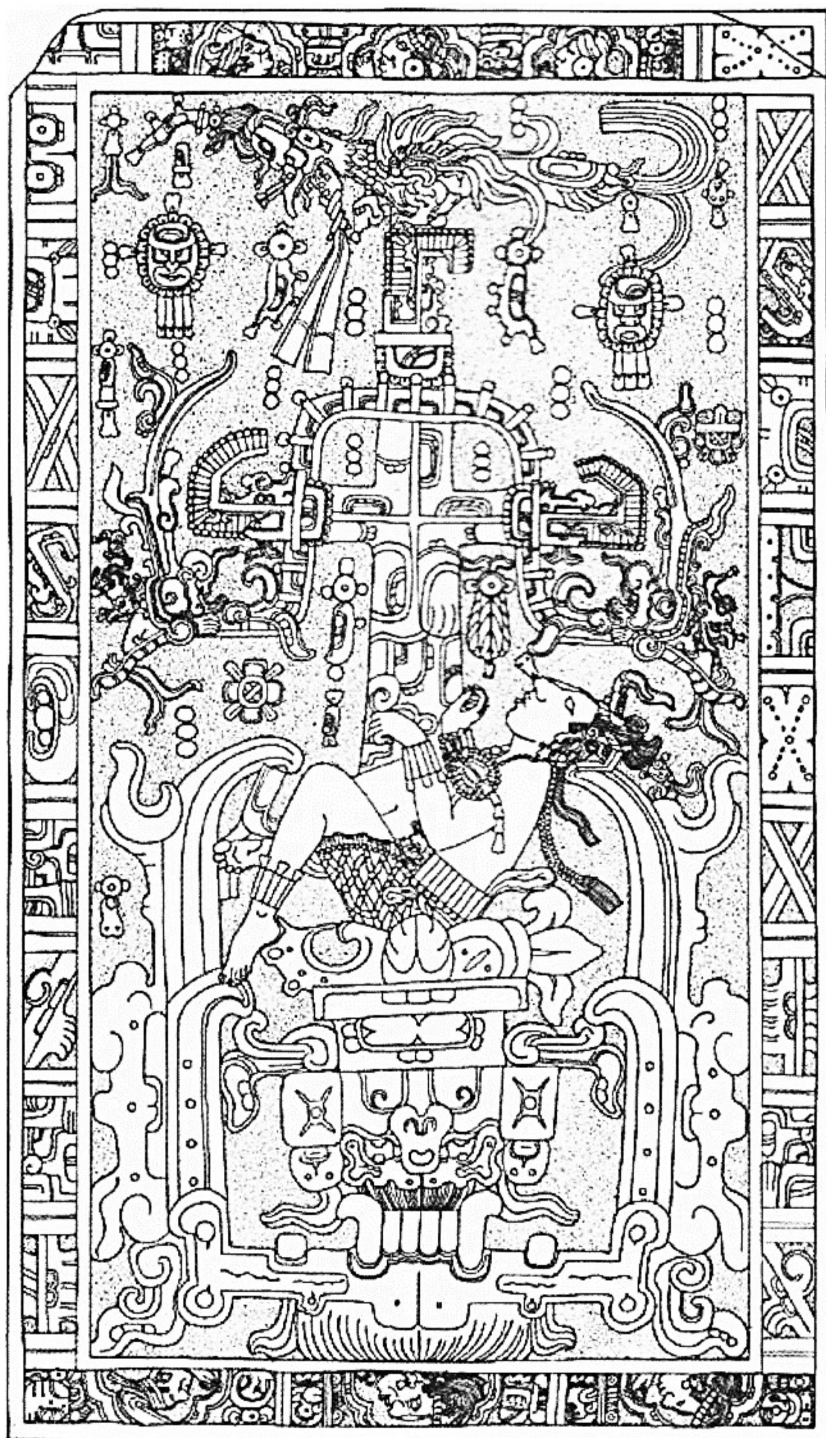
cult mayaşe, a fost arsă şi o cantitate apreciabilă de cărţi şi documente referitoare la ştiinţa, religia şi istoria mayaşilor. Aceste acţiuni i-au atras numeroase reproşuri, chiar ale regelui. Dându-şi seama de greşeală, a trecut ulterior la recuperarea puţinelor informaţii care mai rămăseseră nedistruse şi a scris, în preajma lui 1566, opera *Relatări despre Yucatan.*

[70] Cartea poveţelor sau Cartea comunităţii este o compilaţie de legende ale populaţiei chiceşilor din Guatemala de azi, aparţinând culturii maya. După forma de compilare, autorul pare să fi fost un european. Această culegere cuprinde patru părţi: Creaţia, Istoria lui Hunahpú şi Ixbalanqué, Crearea oamenilor porumbului şi Lista generaţiilor.

De ce? De ce? De ce?
— David…
— Ce e?
— Ia-mă de mână, te rog.
— Ce se întâmplă?
Îi întinse mâna. El i-o cuprinse într-a lui. Se simţi de parcă ar fi cuprins-o de fapt într-o îmbrăţişare.
Joa parcurse cu ochii ambele desene.
Sângele îi gonea năvalnic. Acum era un torent furios care îi inunda venele.
— Joa…
Nu răspunse. Simţi o ameţeală neobişnuită.
Şi atunci o văzu. Atât de clar, atât de simplu, atât de…
— O, Doamne! – oftă.
David era şi el la fel de palid ca ea.
— A fost aici în tot acest timp, şi eu… Proastă mai sunt!
Privi şi el desenul şi ilustraţia din carte. Două calcuri. Ca două picături de apă.
Dar nu era aşa.
— Uite! – Joa îi dădu drumul la mână şi îi arătă pătratul din dreapta sus al desenului tatălui ei.

— Da, ce…?
Nu mai fu nevoie să continue. David verifică gravura din carte. Acolo piatra arăta diferit. În locul acela din marginea dreaptă era alt desen, un soi de elice.
— Pe asta a modificat-o tatăl tău?

— Da!

— Nu cumva…? – căuta argumente, jucând rolul de avocat al diavolului.

— David, este indiciul pe care îl căuta, acesta e un număr mayaş!

— Care?

— Douăzeci şi şapte! – Joa făcu ochii mari. Mormântul douăzeci şi şapte din Palenque, cel care era analizat acum şi pe care nu îl putuse vedea!

— Aşteaptă, aşteaptă! – David o atenţionă că nu mai înţelegea nimic. Vrei să-mi povesteşti chestia asta cu douăzeci şi şapte?

— Mayaşii erau matematicieni extraordinari – încercă ea să explice, aşteptându-se să îi vină şi alte idei. Puteau calcula şi scrie cifrele a milioane de numere. Şi toate acestea datorită unei descoperiri esenţiale care a schimbat totul: zeroul. L-au inventat în secolul al III-lea, înaintea hinduşilor, care l-au popularizat în Europa atunci când au dezvoltat sistemul zecimal. Pentru a reprezenta o cantitate erau de ajuns trei semne: o cochilie de melc reprezentând zeroul, un punct reprezentând unu şi o linie orizontală reprezentând cinci-ul.

— De ce o cochilie de melc?

— Cochilia de melc este imaginea a ceva ce a avut cândva un conţinut pe care nu îl mai are, dar pe care l-ar putea redobândi.

— Asta e tot?

— Vrei să-ţi demonstrez? Spune-mi un număr.

— 99.

Joa luă o hârtie şi un pix. Desenă trei linii şi opt puncte, separate între ele. Îi arată triumfătoare desenul.

— Aici scrie 99? întrebă el.

— Uită-te atent: sunt două niveluri. Asta e cealaltă

caracteristică a numerotaţiei mayaşe. Jos avem trei linii, ori cinci, cincisprezece. Plus patru puncte, nouăsprezece.

— Plus cele patru de sus, douăzeci şi trei.

— Nu, de fiecare dată când urcăm un nivel, trebuie să înmulţim numărul dinainte cu douăzeci. Deci la al doilea nivel avem patru unităţi, ori douăzeci, optzeci. Optzeci plus nouăsprezece de jos…

— Nouăzeci şi nouă!

— Exactissim! – glumi satisfăcută.

— Aşa că putem să urcăm nivelurile până la infinit.

— Acum înţelegi? Uite.

Scrise iarăşi o serie de cifre pe hârtie, de jos în sus:

Nivelul 7 – 64.000.000 (adică 3.200.000 x 20)
Nivelul 6 – 3.200.000 (adică 160.000 x 20)
Nivelul 5 – 160.000 (adică 8.000 x 20)
Nivelul 4 – 8.000 (adică 400 x 20)
Nivelul 3 – 400 (adică 1 x 20 x 20)
Nivelul 2 – 20 (adică 1 x 20)
Nivelul 1 – 1 (unu)

— Aşa am putea ajunge la infinit. Uluitor, nu?

— Scrie 100 – îi ceru David, ca să reuşească să priceapă.

Joa îl scrise.

— Melcul jos, zero, iar pe al doilea etaj sau nivel, o linie de cinci. Cinci înmulţit cu douăzeci, o sută. Cu sistemul lor, nu puteau să scrie pe un singur nivel. Nu aveau loc. La primul nivel se poate ajunge maximum la nouăsprezece. Pentru douăzeci aveau deja nevoie de melcul de jos şi de un punct deasupra.

— Atunci trebuie să ne întoarcem la Palenque? – făcu David un pas înapoi.

— Trebuie să intru în mormântul douăzeci şi şapte, da, şi să încercăm să vedem ce a descoperit tata acolo.

— Şi cele şase glife?

— Cred că încep să-mi dau seama ce înseamnă.

— Ce înseamnă?

— Mai întâi le-am asociat cu calendarul, dar sunt reprezentări concrete de date mayaşe. Ce proastă sunt! Uitasem, deşi am o memorie bună.

— Spui asta din cauza liniilor şi punctelor situate la stânga unora dintre glifele mici?

— Da – îşi muşcă Joa buza inferioară. Dar o chestie e să ştii numerotarea şi alta calcularea timpului conform sistemului lor. Ştiu câteva lucruri vagi, dar nu ne sunt de folos dacă nu aprofundăm puţin. De exemplu îmi amintesc că folosesc trei sisteme circulare şi că de intersecţia lor depinde ziua în care ne aflăm. Sunt roata-calendar, *haab* şi *tzolkin.* Astfel, zilele mayaşe se repetă la fiecare interval de cincizeci şi doi de ani, pentru că atunci cele trei roţi revin în aceeaşi poziţie.

— Ce facem?

— Intrăm pe internet, desigur! – se ridică de pe scaun, ca să se ducă în camera lui Juan Pablo, unde se afla calculatorul, sau computerul[71], cum îi spuneau în Columbia.

[71] Este vorba despre cuvintele spaniole *ordenador* (de la *ordenar* - a ordona, a sistematiza, folosit în Spania pentru a desemna computerul) şi *computador* (de la *computar* - a socoti, a calcula, folosit în Hispano-America). În Spania *computador* se referă la calculatorul de buzunar; pentru sud-americani, este de fapt un calc de la *computer* din limba engleză.

39

Joa se aşeză la calculator şi introduse parola personală a proprietarului.

— Auzi – vocea lui David era plină de amărăciune –, îţi dai seama că ăia care l-au răpit pe tatăl tău ştiu deja toate astea?

— Nu-l cunoşti pe tata.

— Dar dacă au făcut ceva mai mult decât să-l interogheze?

Joa îl privi în ochi.

— Vrei să taci? Îţi repet că nu-l cunoşti pe tata.

— Nu ştim cu cine avem de-a face, şi asta e foarte grav. Pentru unii ca judecătorii, şi poate şi pentru alţii, este vorba despre viitorul Omenirii. Cretinii ăştia cred că fiicele furtunilor sunt avangarda unei invazii în toată regula, şi cheia a ceea ce se va întâmpla mai devreme sau mai târziu.

— Ceea ce se află în acel mormânt din Palenque o să rămână acolo, şi trebuie să descoperim ce e. Tata e suficient de inteligent ca să-i deruteze.

— Şi dacă e la ei? – ridică un deget spre cer.

— Asta înseamnă că mama e acolo, iar el este cu ea.

— Şi?

— Păi atât, că tata a întâlnit-o şi e fericit.

— Joa…

— Tu nu ştii cât de mult o iubea – îi sclipiră ochii. De când a dispărut mama, e un bărbat mort. Un tată bun, un mare arheolog, dar un bărbat mort. Avea nevoie de ea, pricepi? Dacă e cu ea, eu mă declar fericită.

— Poate să fie cu ea în multe feluri, inclusiv mort.

— Nu a murit, şi nici mama.

— De unde ştii?

— Ştiu eu.

— Intuiţia ta?

Îi înfruntă privirea.

— Da.

David se predă. Nu voia să o contrazică. Nu acum, când găsiseră ceva pentru care să lupte.

Începutul a ceva luminos.

— Bine, să vedem ce caut – se întoarse cu faţa la ecranul computerului, duse cursorul la motorul de căutare şi tastă câteva cuvinte: „mayaş”, „timp”, „calendar” şi altele.

Apăru o listă cu posibile pagini utile.

O deschise pe prima.

Timp de câteva secunde ea şi David nu-şi vorbiră, citiră fiecare pentru el textul afişat pe ecran. Apoi, pentru orice eventualitate, creă un dosar în care copie diverse lucruri, inclusiv desene.

— Vezi? Pentru mayaşi timpul nu era o linie dreaptă care vine din trecut şi continuă în viitor, ci curgea prin eternitate într-un mod ciclic – fu primul pasaj pe care îl citi cu voce tare, pentru că îi confirma explicaţia de dinainte. Să vedem ce spune aici despre *haab, tzolkin* şi roata calendaristică.

Începu să-şi mişte mâinile mai repede. David nu avea nici măcar timp să citească sau să observe în detaliu ceea ce vedea pe ecran. Joa copia texte şi gravuri, desene, mai ales glife, şi le muta în dosarul deschis pentru adunarea informaţiei. De fiecare dată gesturile îi erau mai precise şi mai rapide.

— Gata, ştii despre ce e vorba? – încruntă el din sprâncene.

— Da, pe măsură ce le văd îmi amintesc chestii pe care le ştiam cât de cât. Îţi povestesc eu totul imediat. E cam mult şi destul de complicat, mai ales dacă nu ai habar de temă.

— Bine, mulţumesc.

— Nu te-am făcut prost – părea înveselită. În sfârşit prinsese şpilul cercetării. Îi zâmbi cu căldură. – Îmi foloseşte şi mie, ca să mai rumeg un pic subiectul. O să mă ajute să vorbesc cu voce tare, ca să-mi dau seama cum se leagă toate astea, să le văd în ansamblu.

David nu mai suflă o vorbă. O lăsă să lucreze. Ba chiar

se duse la baie şi-şi văzu de treaba lui. Când se întoarse, Joa încă accesa şi închidea pagini, obsedant de repede. Ba îşi lua şi notiţe pe o hârtie. Părea să absoarbă toate informaţiile pe care le găsea cu o uşurinţă deosebită.

Peste aproape încă un sfert de oră îşi încheie prima sesiune de explorare.

— Vino, îl chemă ea.

— Cu ce începem?

— Cu lucrurile elementare – îi arătă ecranul, unde apăreau mai multe dosare. Pentru început trebuie să ştii că mayaşii foloseau mai multe calendare pentru măsurarea timpului, dar cele mai importante erau *tzolkin* şi *haab,* plus roata calendaristică, reuniunea celor două. *Tzolkin, tzol* însemnând ordine, iar *kin,* zi, este cunoscut şi ca războiul de ţesut al mayaşilor sau modulul armonic al mayaşilor, reprezentând calendarul sfânt, de două sute şaizeci de zile, cel mai important pentru ei.

— Multiplu de treisprezece.

— Exact – Joa îşi continuă explicaţia. *Tzolkin* era format din treisprezece numere şi douăzeci de zile care se combinau succesiv: treisprezece pentru articulaţiile corpului şi douăzeci pentru degetele de la mâini şi de la picioare. Atât numerele, cât şi zilele erau relaţionate cu zeii lor, care determinau fericirea sau năpasta fiecărei zile. Simbolurile celor douăzeci de zile erau reprezentate astfel.

Şi i le arătă.

— Aşa cum îţi spuneam, fiecare simbol avea propria lui semnificaţie, deşi pentru unele concepte sau realităţi importante pentru ei, precum apa şi porumbul, aveau mai mulţi zei. Imix era zeul pământului, rădăcina din care provenea tot ceea ce era în pământ; Ik era zeul aerului în mişcare, al vântului şi al vieţii, premergător al zeului ploii; Akbal era zeul lumii subpământene şi al umbrelor, un soare nocturn care parcurgea lumea de dincolo; Kan era tânărul zeu al porumbului şi aducea abundenţa; Chicchan era zeul-şarpe din ceruri, care făcea să cadă ploaia; Cimi, zeul morţii; Manik era reprezentat printr-o mână şi era zeul vânătorii; Lamat, zeul cerului, era Venus, planeta cea

mare; Muluc era zeul legat de zeităţile ploii şi era reprezentat prin jad şi apă; Oc era o călăuză pentru a străbate regiunile întunecate ale lumii de dedesubt şi era reprezentat printr-un cap de câine; Chuen era un mare artist, protector al artelor şi al cunoaşterii; Eb era zeul care împreună cu Cauac abătea ploile care distrugeau recoltele; Ben era zeul care ajuta creşterea porumbului şi recoltele prospere; Ix, zeul-jaguar, legat de pământ şi lumea de dincolo; Men era zeiţa Lunii, cu chip de bătrână; Cib, un zeu protector al agricultorilor; Cabán, o tânără zeiţă a pământului, a porumbului şi a ultimului pătrar al Lunii; Etz'nab era zeul sacrificiilor; Cauac, dragonul din cer, o însumare a zeilor ploii şi furtunilor; şi Ahau, zeul solar, care atunci când închide ciclul timpurilor se înalţă ca rădăcină şi origine a toate câte există. Aceste douăzeci de zeităţi erau diferite de principalii zei mayaşi: Itzama, Chaac, Ah Puch, Ixchel, Ixtab, Yum Kaax, Ek Chuah…

— Şi zeii numerelor?

— Văd că te interesează subiectul.

— Sunt fermecat – glumi David.

— Nu fi prostuţ!

— Serios îţi spun. Continuă.

— Cele treisprezece numere erau, în ordinea asta: Hun, asociat cu zeiţa Lunii; Ca, asociat cu zeul sacrificiilor; Ox, zeul ploii şi al vântului; Can, soarele vechi; Ho, zeul bătrân al interiorului pământului; Uac, zeul ploilor şi al furtunilor – după cum vezi unele atribute se repetă în numele mai multor zeităţi; Uuc, zeul-jaguar, simbol al nopţii şi al lumii subterane; Naxac, zeul tânăr al porumbului; Chicchan, din nou, zeul-şarpe aducător de ploaie; Lahauu, zeul morţii şi cu acelaşi chip ca al lui Cimi; Buluc, asociat cu Cabán, zeiţa pământului; Laca, zeul tânăr asociat cu Venus; şi Oxlahnu, zeul apei, asemănător lui Muluc. Fiecare avea propria imagine, desigur.

— Treisprezece numere şi douăzeci de zile, aşa, sunt atent.

— Acum uită-te la cele două sute şaizeci de zile care rezultă din această combinaţie – îi arătă Joa încă un tabel.

Imix	1	8	2	9	3	10	4	11	5	12	6	13	7
Ik	2	9	3	10	4	11	5	12	6	13	7	1	8
Akbal	3	10	4	11	5	12	6	13	7	1	8	2	9
Kan	4	11	5	12	6	13	7	1	8	2	9	3	10
Chicchan	5	12	6	13	7	1	8	2	9	3	10	4	11
Cimi	6	13	7	1	8	2	9	3	10	4	11	5	12
Manik	7	1	8	2	9	3	10	4	11	5	12	6	13
Lamat	8	2	9	3	10	4	11	5	12	6	13	7	1
Muluc	9	3	10	4	11	5	12	6	13	7	1	8	2
Oc	10	4	11	5	12	6	13	7	1	8	2	9	3
Chuen	11	5	12	6	13	7	1	8	2	9	3	10	4
Eb	12	6	13	7	1	8	2	9	3	10	4	11	5
Ben	13	7	1	8	2	9	3	10	4	11	5	12	6
Ix	1	8	2	9	3	10	4	11	5	12	6	13	7
Men	2	9	3	10	4	11	5	12	6	13	7	1	8
Cib	3	10	4	11	5	12	6	13	7	1	8	2	9
Cabán	4	11	5	12	6	13	7	1	8	2	9	3	10
Etz'nab	5	12	6	13	7	1	8	2	9	3	10	4	11
Cauac	6	13	7	1	8	2	9	3	10	4	11	5	12
Ahau	7	1	8	2	9	3	10	4	11	5	12	6	13

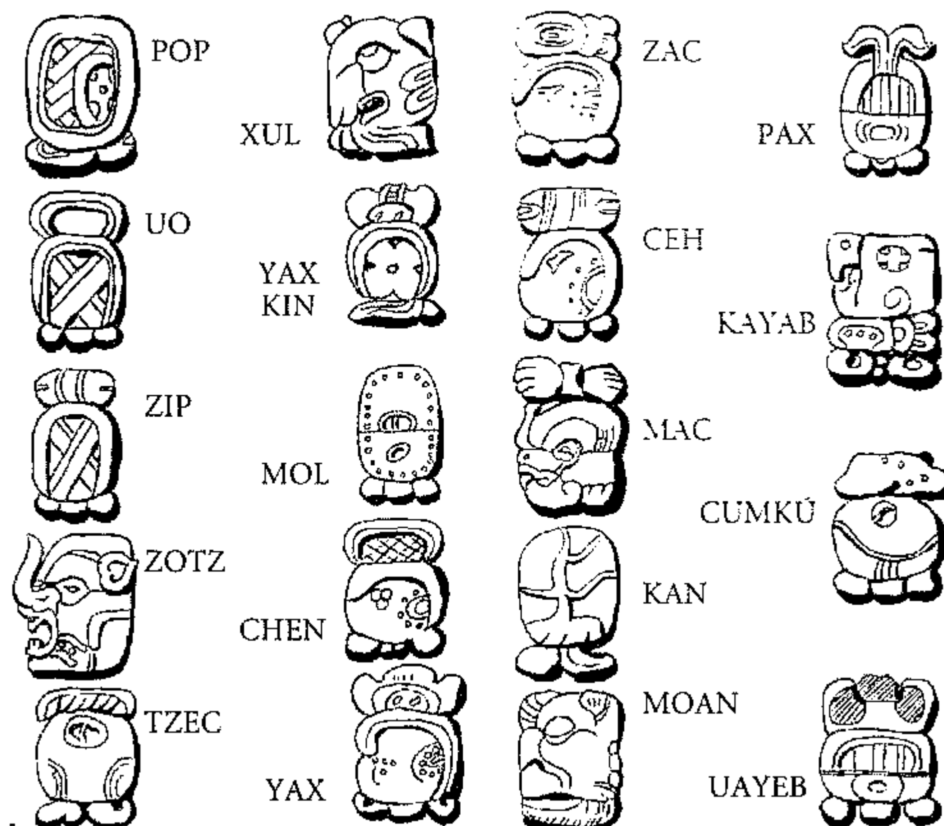
— Ajungeau la numărul 13 şi săreau iar la 1, aşa că periodic exista un 1 Imix şi apoi un 1 Ik, un 1 Akbal şi aşa mai departe… Toate semnele treceau prin 1, 2, 3, până la 13, şi toate numerele apăreau în dreptul fiecăruia din cele douăzeci de semne.

— Acesta era *tzolkin*-ul – afirmă Joa. Dar, desigur, atunci când măsurau un an terestru, rezulta o a doua socoteală, de trei sute şaizeci şi cinci de zile. Iar pe aceasta au numit-o *haab,* care ar fi echivalentul calendarului civil. Totuşi, în

loc să-l împartă în douăsprezece luni, ca noi, l-au împărţit în optsprezece luni de câte douăzeci de zile fiecare, chiar dacă ei numeau luna *uinal,* iar ziua *kin.*

— Dar optsprezece ori douăzeci face trei sute şaizeci. Mai lipsesc cinci zile.

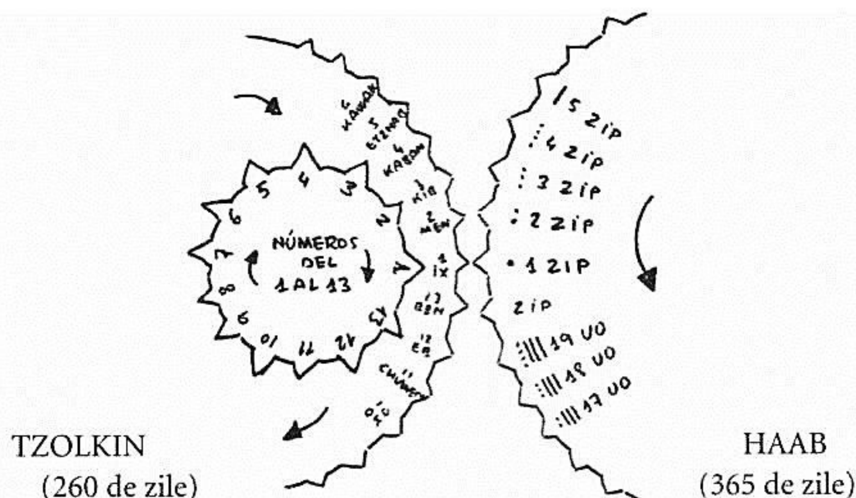
— Cele cinci zile în plus au fost numite *uayeb,* şi erau zile blestemate, cele mai rele. Le consacrau penitenţei şi postului. Acestea sunt simbolurile.

— Iar roata calendaristică era suma celor două, a *tzolkin*-ului şi a *haab*-ului?

— Exact. Ţi-am desenat-o aici, ca să o vezi.

Îi arătă o reproducere desenată de mână, fără o scară de proporţii, doar cu nişte fragmente din cercuri şi intersecţia lor, drept exemplu:

— Complicaţi mayaşii, nu? – se scarpină David în cap.

— E un sistem la fel de bun ca oricare altul, chiar dacă nouă ni se pare complicat.

— Şi la un moment dat, roţile se întâlneau în aceeaşi poziţie.

— Asta se întâmpla la fiecare cincizeci şi doi de ani, de patru ori treisprezece: 18.980 de combinaţii diferite. Şi pentru că se întâlneau din nou în aceeaşi poziţie – să zicem, de exemplu, 1 Zip cu 1 Ix şi cu numărul 1, după 18.980 de zile –, ca să diferenţieze datele unele de altele şi să aibă o evidenţă a timpului ireversibil, au creat până la urmă socoteala pe termen lung: calendarul pe care mayaşii îl reprezentau ca o serie de cinci numere combinate cu hieroglife pentru perioadele lungi de timp.

— Adică glifele desenate de tatăl tău.

— Exact. Sunt şase date speciale. Cel mai important ar fi să descoperim care anume, şi nu e uşor.

— Descoperind semnificaţia glifelor mici care compun ansamblul…

— Nu e atât de simplu. Socoteala pe termen lung actuală a început pe 11 august 3113, deşi depinde de corelaţia temporală, pentru că pe unele site-uri am găsit ziua de 13. De aceea există îndoieli dacă sfârşitul actualei ere va fi în data de 21, 22 sau 23 decembrie. Şi la fel se întâmplă şi cu

anul.

— Ce-i chestia asta cu corelaţia temporală?

— O să-ţi explic mai încolo – insistă, făcându-i semn să aştepte –, mai întâi să terminăm cu socoteala pe termen lung. Mai simplu: este numărătoarea zilelor începând de la ultima creaţie sau eră. Vorbim de 5.125 de ani. Priveşte:

— Uf. Dacă nu-mi explici... – se plânse David.

— Un ciclu complet de timp, o eră, poate fi măsurat cu 13 *baktún,* sau cu 260 *katún,* sau cu 6.240 *tun,* sau cu 93.000 *uinal,* sau, acelaşi lucru, cu 1.872.000 *kin,* adică zile.

— Şi ce sunt *baktún, katún, tun*...? Mi-ai spus deja că *uinal* era o lună mayaşă, iar *kin* era o zi.

— Un *baktún* este echivalentul a 144.000 de zile. Un *katún,* echivalentul a 7.200 de zile. Un *tun*... Vezi? – arătă cu degetul fiecare figură.

— Şi cu toate elementele astea poţi să calculezi datele exacte ale glifelor pe care le-a desenat tatăl tău?

— Cred că da. Dar voi avea nevoie de puţin timp şi de singurătate. Sunt o mulţime de imagini pe care le reprezintă şi am mult de calculat. Aici toate au propria simbolistică, o poziţie şi o echivalenţă. Nu ţi-am vorbit despre restul tabelelor – i le arătă pe două dintre ele, formate din numeroase glife în formă de cap, în acelaşi dosar de pe ecranul calculatorului.

David era palid.

— E ca un puzzle de-a-ndoaselea. Fiecare lucru este echivalentul altuia, reprezintă ceva şi are un număr

concret exprimat în *baktúne, katúne, tune, uinale* şi *kine.* Iar totalul, sau rezultanta, cum vrei să-i spui, este o zi exactă din calendarul nostru gregorian.

— Spune-mi cel puţin ce reprezintă fiecare mică glifă din total într-unul dintre desenele tatălui tău.

Joa luă una dintre foile cu glifele numerotate şi i-o arătă pe prima, cea marcată cu numărul 1.

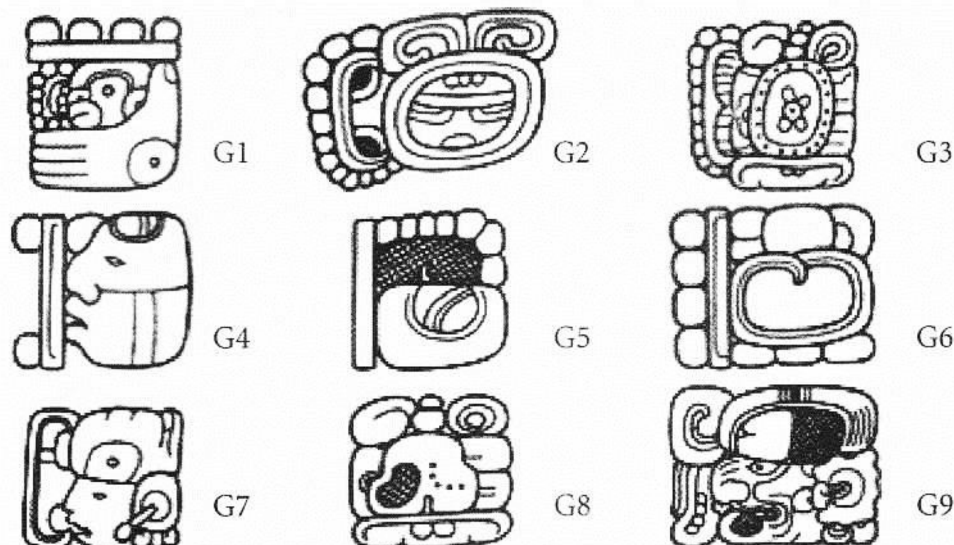
Mayaşa clasică	Notaţia poziţională	Variante în formă de cap	Nr: Mayaşa clasică	Notaţia poziţională	Variante în formă de cap
mih			laju'n		
ju'n			b'uluk		
cha'			lahcha'		
ux			uxlaju'n		
chan			chanlaju'n		
ho'			ho'laju'n		
wak			waklaju'n		
huk			huklaju'n		
waxak			waxaklaju'n		
b'olon			b'olonlaju'n		

Ortografia veche	Durata intervalului	Realizarea grafică a diferitelor variante ale semnelor: variante în formă de capete şi de semne geometrice	
kin	1 zi		
uinal	20 de zile		
tun	360 de zile		
katún	7.200 de zile		
baktún	144.000 de zile		

— Figura de deasupra este patronul respectivei zile, dar nu el e cel mai important. Ceea ce contează mai mult sunt glifele mici aşezate două câte două. Cele două de sus, de la stânga la dreapta, sunt *baktún* şi *katún*; următoarele două, *tun* şi *uinal,* celelalte două, *kin* şi 1-ul din roata calendaristică; ultimele două sunt reprezentările stăpânilor nopţii şi numărului patronului, 2-ul din roata calendaristică.

— Stăpânii nopţii? – făcu David o mutră extenuată.

— Formau cicluri de câte nouă zile şi stăpâneau peste câte o zi, ca un complement. Sunt cei pe care îi vezi aici pe ecran, desenaţi mai mult sau mai puţin exact, pentru că uneori pentru aceeaşi idee există o serie de schimbări sau versiuni diferite, în funcţie de gustul artistului.

— În concluzie… – încercă să-şi pună puţin ideile în ordine.

— Trebuie să aflu socoteala pe termen lung, formată din cinci numere corespunzând primelor cinci glife care se aflau sub reprezentarea patronului, roata calendaristică rezultantă din glifele 6 şi 8, şi să o completez cu numărul patronului, care este glifa numărul 7. Vezi? – îi arătă cu degetul desenul din glifa şapte a figurii numărul 1, iar apoi indică a doua figură din tabelul stăpânilor nopţii – G2.

— Uluitor – se lăsă pe spate David.

— Te înşeli dacă îţi închipui cumva că sunt singurele calendare pe care le aveau. Alte calendare de mai mică importanţă erau cel al hărţii cereşti, de 819 zile, adică de 63 de ori 13, numit şi ciclul lui Venus, sau fazele Lunii, mişcările lui Marte şi Jupiter etc. În plus, după cum vezi, dădeau nume tuturor lucrurilor, perioada de 20 de *tune*

dintr-un *katún,* cele 13 *katúne* de pe o roată, şi făceau tabele, precum cel cu treisprezece clase de *tune…* Supercomplicat. Viaţa mayaşilor depindea de mersul cerului şi al timpului. Suma tuturor factorilor – lungi ea primul „u” din „tuturor” – hotăra dacă zilele erau bune, rele sau şi rele, şi bune… La naştere, un mayaş avea la dispoziţie cel mai bun dintre horoscoapele imaginabile, nici vorbă de Leu sau Taur, chestii de-astea simple.

— Şi nu crezi că fiind atât de legaţi de spaţiu, ei chiar aşteptau ceva?

— Întoarcerea părinţilor creatori? A zeilor?

— Păi, cum călugărul acela a distrus tot ce a găsit, istoria adevărată… Şi cât de mult mai e de excavat şi de descoperit… În fond, mayaşii sunt în continuare un mister.

Joa se gândi la mormântul douăzeci şi şapte din Palenque.

— Bine – oftă, încheind conversaţia. Am terminat cu ora de retorică. Ce ai zice dacă acum m-ai lăsa să trec la practică?

— Nu am cum să te ajut?

— Nu.

Deodată erau mai bine dispuşi, ca şi cum s-ar fi aflat deja pe drumul cel bun.

David se ridică, dar nu plecă. Stătu liniştit o clipă şi deodată… se apropie de ea.

Şovăi.

Apoi se apropiară amândoi unul de celălalt şi se sărutară.

Un simplu sărut, nimic mai mult, prudent, deşi delicat şi intens.

Joa zâmbi.

La despărţire, îi mai oferi şi ea o ultimă mângâiere, pe obraz.

40

Începu să lucreze greu şi confuz. Era aproape sigură că se înşela, că marja de eroare era prea mare. Era vorba de a calcula o dată pornind de la anul 3113 înainte de Hristos. Sau 3114, dacă se lua după alte date de corelare temporală, după cum îi explicase şi lui David. Totuşi mai încercă, numai ca să poată elimina în cele din urmă unul dintre sisteme. Învăţase asta de la tatăl ei. E mai bine să elimini de la început ce nu e folositor şi să rămâi cu sistemul cel bun, decât să rămâi cu îndoiala în ceea ce priveşte celelalte sisteme, ca să vezi dacă reuşeşti să obţii două rezultate identice prin metode diferite.

Notă datele celor şase figuri cu glife, pe măsură ce le calcula cu ajutorul tuturor tabelelor şi imaginilor descărcate de pe internet – cele adunate deja şi altele noi –, patronul de sus şi semnificaţia glifelor.

1: Patronul Ceh. Socoteala pe termen lung 12-17-18-5-19. Roata calendaristică 5 Cauac 7 Ceh. Stăpânul nopţii, G2.

2: Patronul Ceh. Socoteala pe termen lung 12-17-18-6-0. Roata calendaristică 6 Ahau 8 Ceh. Stăpânul nopţii, G3.

3: Patronul Ceh. Socoteala pe termen lung 12-17-18-6-1. Roata calendaristică 7 Imix 9 Ceh. Stăpânul nopţii, G4.

4: Patronul Kankin. Socoteala pe termen lung 12-19-19-17-18. Roata calendaristică 2 Etz’nab 1 Kankin. Stăpânul nopţii, G7.

5: Patronul Kankin. Socoteala pe termen lung 12-19-19-17-19. Roata calendaristică 3 Cauac 2 Kankin. Stăpânul nopţii, G8.

6: Patronul Kankin. Socoteala pe termen lung 13-0-0-0-0. Roata calendaristică 4 Ahau 3 Kankin. Stăpânul nopţii, G9.

Îşi dădu imediat seama că pe ea nu o ajutau cu nimic nici roata calendaristică, nici stăpânii nopţii. Acestea le erau folositoare numai mayaşilor, dar pentru ceea ce căuta

ea, nu. Roata calendaristică localiza o anumită dată pe *tzolkin* şi pe *haab,* dar ce căuta ea nu avea nicio legătură cu aşa ceva.

Atunci calculă numărul de zile care rezulta din adunarea primelor cinci glife din fiecare figură. Doar atât. Odată găsite aceste cifre, căută modalitatea de a le transforma în date calendaristice gregoriene. Situarea precisă a socotelii pe termen lung, astfel încât să poată afla o dată concretă, îi dădu multă bătaie de cap… În cele din urmă îşi dădu seama că majoritatea tabelelor pe care le copiase nu-i foloseau la nimic, şi că într-adevăr singura chestiune importantă de acolo era suma zilelor indicate în primele cinci glife din figuri. Dar aşa, cum să nimerească exact data indicată în fiecare dintre ele?

Deschise iarăşi internetul. David băgă capul pe uşă de două ori, fără să spună nimic. Joa era foarte concentrată, prinsă în febra cercetării. Tabele, sisteme… Găsi în cele din urmă un ghid rapid pentru transformarea socotelii pe termen lung în calendarul gregorian. Partea proastă era că nu era util decât pentru determinarea anului, nu şi a zilei şi a lunii.

— Hai, hai – deschidea alte şi alte pagini.

David apăru pentru a treia oară după o oră.

— Aproape am aflat – îl anunţă Joa când îl zări cu coada ochiului.

— Citesc chestia cu profeţiile mayaşe – îi spuse el. Îţi povestesc mai încolo.

— Bine.

Continuă să caute acul în ditamai carul cu fân de pe internet. Până ce…

Rămase blocată.

Nu-i veni să creadă.

— Bingo! – strigă atunci când găsi o minunată metodă de transformare.

Deodată, totul deveni extrem de simplu.

Simple înmulţiri, adunări şi scăderi.

Toate erau la îndemână.

Primele trei figuri, cele numerotate de la 1 la 3, erau

asemănătoare, la fel şi cele de pe a doua foaie, de la 4 la 6. Se gândea de ceva timp că era vorba despre date legate între ele, astfel încât, dacă ar fi descoperit doar una dintre datele gregoriene, cea din prima figură, restul ar fi fost mai uşor. La fel şi pentru figurile 4-6.

Începu calculele şi ajustările. Socoteala pe termen lung a figurii 1 îi dădea următoarea relaţie numerică: 12-17-18-5-19.

— Bun – oftă. La naiba cu Patronul Ceh, stăpânul nopţii G2, 5 Acauac şi 8 Ceh. Am găsit eu şmecheria, astea nu-mi foloseau la nimic MIE!

— Vorbeai cu mine? – auzi vocea lui David.

— Nu, vorbeam singură – îi răspunse strigând.

— Simptome de nebunie?

— Dovadă că sunt un geniu! – glumi ea. Vrei să taci şi să mă laşi să lucrez? Citeşte profeţiile!

Nu folosea niciun calculator. Înmulţea, aduna şi scădea pe degete, foarte rapid. Avea impresia că era aproape. Poate nici asta nu reprezenta nimic, dar era tot ce avea, iar dacă tatăl ei făcuse aşa ceva, avusese cu siguranţă un motiv.

Termină.

Efectuând ultimele operaţii, înţelese totul.

Iar descoperind asta, se albi dintr-odată la faţă. Din ce în ce mai tare pe măsură ce îşi dădea seama că nu se înşela.

O ameţeală teribilă îi acceleră tensiunea sângelui în tot corpul. Simţi presiunea în tâmple, iar inima îi pompa bubuind ca o maşină. Glifele se transformară în arătări, schije care săreau din hârtie ca să-i împungă creierul.

— Doamne Dumnezeule…, tată… – oftă.

Parcurse calculul încă o dată, adunând zilele, verificând fiecare dată.

Rezultatul era acelaşi.

Data gregoriană corespundea zilei de 28 noiembrie 1971.

Prima dintre cele trei date în care era posibil să se fi născut mama ei.

Îşi stăpâni emoţia, dorinţa de a-l chema repede pe

David. Trecu la figura numărul 2. Era la fel cu prima, cu excepţia ultimelor patru glife. Socoteala pe termen lung totaliza: 12-17-18-6-0.

Luni, 29 noiembrie 1971.

A treia figură nici nu mai trebui calculată. Era marţi, 30 noiembrie 1971.

Tatăl ei scrisese în mayaşă cele trei zile de naştere ale mamei sale... şi ale fiicelor furtunilor.

Joa privi figurile 4, 5 şi 6.

Socoteala pe termen lung a celei dintâi era: 12-19-19-17-18. Socoteala celei de-a doua, numărul 5, era: 12-19-19-17-19. Iar cea a glifei numărul 6 era: 13-0-0-0-0.

Rămase stupefiată în faţa ultimei figuri, cu socoteala pe termen lung începând cu numărul 13, referitor la *baktún,* urmat de cei patru de zero.

Un număr foarte rotund.

Sfârşitul şi începutul timpului.

Când localiză echivalentul din calendarul gregorian, nu mai fu surprinsă. Ba chiar se aştepta.

Era duminică 23 decembrie 2012.

Peste nouă zile.

Figura numărul 4 corespundea zilei de 21 decembrie, iar cea cu numărul 5, zilei de sâmbătă 22 decembrie 2012.

23 decembrie era data limită până la care mayaşii preziseseră schimbarea.

Sfârşitul celui de-al Cincilea Soare.

Sfârşitul omenirii.

Noul început.

Tatăl ei îi lăsase un indiciu, mormântul numărul

douăzeci şi şapte din Palenque, şi şase imagini cu şase date concrete.

— De ce?

— De ce, ce? – de data aceasta vocea lui David o sperie.

— Vino, îi făcu semn să se aşeze lângă ea.

O ascultă fără să spună nimic, surprins să vadă că nu-l alungă. În ciuda tensiunii situaţiei, îi era greu să se concentreze la ceea ce-i explica fără să o privească. Paliditatea o înconjura într-o lumină specială, într-o aureolă de puritate infinită.

— Primele trei figuri ale acelei file corespund zilelor de 28, 29 şi 30 noiembrie 1971, posibile date de naştere şi de apariţie ale mamei. Cele trei de pe a doua filă corespund zilelor de 21, 22 şi 23 decembrie din acest an.

Nu trebui să-i mai explice nimic altceva.

Nu ştia ce însemnau toate astea, dar îşi dădu seama că depindeau de apropierea sfârşitului celui de-al Cincilea Soare.

— Tatăl tău ţi-a lăsat asta…?

— Da.

— De ce?

— Nu ştiu. Dar e clar că leagă sosirea fiicelor furtunilor de profeţia mayaşă privitoare la ceea ce ar putea să se întâmple peste o săptămână sau mai mult, între 21 şi 23 decembrie.

— Crezi că o rază venită din cer va distruge Pământul? – vru el să glumească, cam fără chef.

— Nu.

— Dar dacă Terra îşi schimbă axa magnetică? – încercă o a doua teorie, nu lipsită de logică –, asta ar da peste cap tot echilibrul actual, s-ar topi Polii… Profeţiile vestesc apariţia unei comete, la fel cum se spune şi în Apocalipsa Sfântului Ioan, ca semn al sfârşitului vremurilor.

— Cometa care va trece aproape de Pământ, Apophis, va trece prima dată în 2029, apoi, mai periculoasă, în 2036, îţi aminteşti? Nu e ceva tocmai apropiat în timp. Ai terminat de citit profeţiile mayaşe?

— Da.

— Ce spun?

— Aşteaptă – încercă să-şi pună în ordine gândurile. Întâi spune-mi de ce nu există o dată concretă în ceea ce priveşte schimbarea lumii mayaşe, de ce unii spun că va fi pe 21 decembrie, iar alţii că pe 23. De ce se întâmplă asta? Nu erau ei extrem de precişi?

— Din cauza teoriei corelaţiei, ţi-am mai spus. Să văd dacă reuşesc să-ţi explic mai bine – arătă din nou spre ecranul computerului. E o chestie destul de încurcată şi complexă, pentru că timpul nu se măsura la fel în Antichitate. De exemplu, anul 3113 înainte de Hristos, care apare pe toate site-urile despre mayaşi, este de fapt anul 3114 conform acestei teorii, sau invers. Şi toate astea pentru că la începutul erei creştine, când a fost hotărâtă data ei de început, nu a fost lăsat loc pentru anul zero. De aceea în loc de 3113 trebuie să ne referim la 3114. Din acelaşi motiv, calculul timpului nu se face la fel şi depinde de fiecare epocă, pentru că vorbim de mai bine de cinci mii de ani de istorie în ceea ce priveşte acest al Cincilea Soare mayaş. Aflarea datei de început, 11 sau 13 august din anul 3113 sau 3114, este cheia pentru a calcula când se va termina. După cum am văzut, este luată în considerare şi data de 21 decembrie, dar şi cea de 23, ba chiar şi 22. Este problema cea mai importantă din studiul culturii mayaşe, asupra căreia cercetătorii nu s-au pus încă de acord. Sunt tot felul de teorii. De exemplu: începutul zilelor după calendarul iulian ar fi la 1 ianuarie al anului 4713 înainte de Hristos, deci cu 1.599 de ani înainte de începutul actualei ere mayaşe. Folosirea numărului de corelare este esenţială. După cum spunea un tip pe nume Smiley, acesta era 482.699. După GMT, 584.285. Dar diferenţa dintre ele este, cum vezi, cam mare. Am să-ţi dau un exemplu pe care l-am copiat de pe un site.

Scrise pe o hârtie o socoteală mayaşă pe termen lung: 9-16-4-10-8. Apoi numărul 1.412.848. Pe acesta îl adună cu numărul de corelaţie 482.699 al lui Smiley, şi obţinu 1.895.547.

— Priveşte: socoteala pe termen lung ne spune că de la

0-0-0-0-0, data începutului acesteia şi a oricărei alte ere anterioare, au trecut 1.412.848 de zile. Adunând factorul de corelare al lui Smiley, de exemplu, ne ies 1.895.547 de zile, iar asta ar însemna în calendarul iulian data de 22 septembrie 477, în timp ce în cel gregorian înseamnă 23 septembrie al aceluiaşi an.

— Adică data posibilului început al lumii este tot un mister, o alternativă între 21 şi 23 decembrie.

— Acum nu-i vorba despre asta. Ţi-am dat un exemplu pe care nu l-am folosit. Vorbesc despre sistemul cu care am reuşit să transform cele şase figuri într-o dată din calendarul nostru actual, cel gregorian. Vrei să ştii?

— Am încredere în tine.

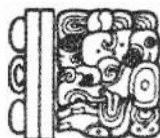
— Ai să-mi furi acest moment de glorie? – Joa părea înveselită de mica ei reuşită.

— Dă-i drumul – o pofti el.

— Nu, nu, dacă domnul nu e interesat…

— Bine, hai – o făcu să zâmbească.

— De acord, să vedem. Am să-ţi explic cum am reuşit să deduc data figurii numărul 1 – luă o foaie nouă şi un pix, ca să repete operaţiile pe care le făcuse cu câteva minute în urmă, ca un cadou pentru publicul său exclusiv. Pentru că mă interesează ziua, luna şi anul exacte, voi folosi GMT- ul – îl privi şi adăugă: nu mă întreba ce este GMT, bine? – apoi continuă. Pentru început vom calcula zilele totale, care constituie suma celor cinci glife, şi care ne vor da zilele scurse de la ziua 0 a actualei ere mayaşe. Prima glifa, *baktún* 12, adică 144.000 de zile ori 12, 1.728.000 de zile:

— A doua glifa, *katún* 17, 7.200 de zile ori 17, 122.400 de zile:

— A treia glifa, *tun* 18, 360 de zile ori 18, 6.480 de zile:

— A patra glifa, *uinal* 5, 20 de zile ori 5, 100 de zile:

— A cincea glifa, *kin* 19, adică 19 zile:

— Glifele a şasea, a şaptea şi a opta nu le folosesc, pentru că ele doar localizează data mayaşă în cadrul *tzolkin* şi *haab,* înţelegi?

— Tu continuă.

— Să adunăm deci.

Îi scrise totul sub formă de tabel:

Baktún 12	– 12 ori 144.000	= 1.728.000
Katún 17	– 17 ori 7.200	= 122.400
Tun 18	– 18 ori 360	= 6.480
Uinal 5	– 5 ori 20	= 100
Kin 19	– 19 ori 1	= 19

Total zile 1.856.999

— Avem aşa numita socoteală pe termen lung zecimală. Iar la rezultatul obţinut adunăm constanta corelaţiei, adică GMT modificat – îl privi iarăşi ca să evite o eventuală întrebare.

Apoi făcu adunarea:

Total zile	1.856.999
GMT	584.285
Total	2.441.284

— Partea complicată abia acum vine. Acest număr care rezultă, 2.441.284, este data conform calendarului iulian. Trebuie să o transferăm în cel gregorian, folosit de noi. Pentru aceasta vom folosi următorul tabel:

An	Data conform calendarului iulian	An	Data conform calendarului gregorian
1	1.721.060	1100	2.122.827
100	1.757.585	1200	2.159.351
200	1.794.109	1300	2.195.876
300	1.830.633	1400	2.232.400
400	1.867.157	1500	2.268.924
500	1.903.682	1600	2.305.448
600	1.940.206	1700	2.341.973
700	1.976.730	1800	2.378.497
800	2.013.254	1900	2.415.021
900	2.049.779	2000	2.451.545
1000	2.086.303	2100	2.488.069

— La ce foloseşte tabelul ăsta? – nu mai putu să se abţină David, care nu voia să lase să se vadă că era total

pierdut.

— Pentru că din data pe stil vechi pe care am obţinut-o, adică 2.441.284, trebuie să scădem numărul secolului a cărui cifră este imediat inferioară, adică… Cea a lui 1900! 2.415.021!

Joa făcu scăderea:

2.441.284
2.415.021
26.263

— Şi asta ce e? – se pierdu el din nou.

— E tot un număr de zile. Vom împărţi 26.263 la cele 365 de zile pe care le are un an. Rezultatul e de 71 de ani… şi ceva. Trebuie să aflăm zilele care sunt în plus, pentru că surplusul nu e echivalentul unor zile. Acum înmulţim 71 cu 365 şi avem 25.915 de zile. Drept urmare, aceste 25.915 de zile trebuie scăzute din prima cantitate, 26.263, şi obţinem o diferenţă de 348 de zile.

— Şi cu asta basta! – sări David. Ba anul 1900, ba 71 de ani, ba ciubucul acesta de 348 de zile.

— Lipseşte un mic detaliu – îşi amână Joa surpriza deducerii datei. Din aceste 348 de zile trebuie să scădem toate zilele în plus din anii bisecţi, din 1900 până în 1971.

— De ce aşa? Nu ar trebui să le adunăm?

— Nu, să scădem!

David trebui să noteze pe hârtie, în timp ce număra pe degete:

— 1900, 1904, 1908, 1912… – în cele din urmă tăcu şi numără în gând. Sunt optsprezece!

— Anul 1900 este ultimul din secolul trecut, şi nu primul din secolul XX – îl corectă ea, ca şi cum ar fi depistat o greşeală. Aşadar vor fi 17.

— Atunci gata: 348 de zile minus 17 egal 331 de zile. Adică 1971 plus 331 de zile, deci… – se poticni în faţa acestui ultim calcul, şi în loc să-l facă din ianuarie, calculă pe dos: anul 1971 avea 365 de zile, fără 31 din decembrie rămân 334, drept urmare până la 331… trebuie să eliminăm ultimele trei zile din noiembrie… deci 28 noiembrie 1971!

El o privi cu admiraţie.

— Nu te uita aşa la mine. Recunosc că n-am folosit ca surse decât datele de pe internet – făcu Joa pe modesta. Unicul meu merit a fost că m-am prins de şmecherie.

— Fir-ar să...! – îşi manifestă el din nou, uluit, admiraţia.

— Mai erau şi alte metode de calcul, dar mi-ar fi luat prea mult timp, inclusiv cel folosind roata calendaristică. De exemplu, ca o curiozitate şi cireaşă de pe tort, există o dată de pornire certificată, în anul 1500, începând de la care se pot calcula datele mayaşe şi echivalentele lor gregoriene, din trecut sau din viitor.

— Ce s-a întâmplat la acea dată?

— S-a găsit o inscripţie mayaşă care spunea: „Katún doiu ahau. Cându curgea vrĕmea în tun numĕrulu 13 fu întâiaşi dată cându au fost trĕcutu veneticii spanioli prin ţeara nòstră”. Spaniolii au situat această dată în mod concret în 1513. Dat fiind că inscripţia vorbea de tun numărul 13, data care a fost luată drept punct de plecare a fost cea de cu 13 ani mai devreme, 6 iunie 1500. „Katún 2 ahau tun 13” a fost cheia. Au putut fi ordonate restul katúnelor, având în vedere că roata cuprinde 256 de ani calendaristici plus 98 de zile – întinse mâna şi luă o altă foaie descărcată de pe internet. După cum ţi-am spus, e destul de încâlcit. Ai aici notiţele, dacă cumva vrei să încerci.

David începu să vadă stele verzi când se pomeni cu foaia în faţă.

KATUN	PRIMA ROATĂ	A DOUA ROATĂ
2 ahau	6 iunie 1500	13 septembrie 1756
	21 februarie 1520	30 mai 1776
13 ahau	22 februarie 1520	31 mai 1776
	7 noiembrie 1539	16 februarie 1796
11 ahau	8 noiembrie 1539	17 februarie 1796
	26 iulie 1559	2 noiembrie 1815
9 ahau	27 iulie 1559	3 noiembrie 1815

	11 aprilie 1579	21 iulie 1835
7 ahau	12 aprilie 1579	22 iulie 1835
	27 decembrie 1598	7 aprilie 1855
5 ahau	28 decembrie 1598	8 aprilie 1855
	14 septembrie 1618	23 decembrie 1874
3 ahau	15 septembrie 1618	24 decembrie 1874
	1 iunie 1638	10 septembrie 1894
1 ahau	2 iunie 1638	11 septembrie 1894
	17 februarie 1658	29 mai 1914
12 ahau	18 februarie 1658	30 mai 1914
	4 noiembrie 1677	13 februarie 1934
10 ahau	5 noiembrie 1677	14 februarie 1934
	23 iulie 1697	1 noiembrie 1953
8 ahau	24 iulie 1697	2 noiembrie 1953
	9 aprilie 1717	19 iulie 1973
6 ahau	10 aprilie 1717	20 iulie 1973
	26 decembrie 1736	6 aprilie 1993
4 ahau	27 decembrie 1736	7 aprilie 1993
	12 septembrie 1756	22 decembrie 2012

— De ce *ahau* aveau această corelaţie numerică atât de curioasă, impari şi pari în sens descendent…? Ba nu, stai, e acelaşi lucru – dădu din mâini ca şi cum ar fi şters ultima întrebare. Nu-mi mai povesti, pentru azi e suficient. Mă predau.

— Acum e rândul tău – îşi încrucişă Joa braţele. Povesteşte-mi despre profeţiile mayaşe.

41

David frunzări cartea, ca să înceapă cu începutul.

— Primul lucru care m-a surprins a fost exactitatea predicţiilor, aceleaşi lucruri pe care ţi le-am povestit când eram în Yucatan, despre trecutul mamei tale. De exemplu, acei *chilamob,* profeţii, au prevăzut sosirea conchistadorilor spanioli cu multe secole înainte. Tare, nu? *Cartea cărţilor lui Chilam Balam* ar trebui studiată la şcoală.

— Doar nu te transformi într-un fan al mayaşilor acum; te rog.

— Eşti moartă de oboseală, aşa-i?

— Da – recunoscu ea.

— Bine – David sintetiză tot ceea ce citise. Prima profeţie mayaşă vorbea despre întoarcerea lui Quetzalcóatl, Kukulkán. El a fost pe pământ de patru ori. Începând din 1993, este cunoscut sub numele de a Cincea Floare, a cincea trecere. 1993 vine de la 4 *ahau* 1993–2012, care pare să fie un fel de dată – făcu un gest în semn că nu mai erau prea multe de povestit. Textul spune: „A patra dată când vorbeşte *katún,* a patra oară când ajunge la Itzá, Vrăjitorul Apei, Chichén Itzá, Malul cu Puţul Vrăjitorului Apei este locul său”, adică Chichén Itzá ar fi în sens spiritual locul întoarcerii lui în lume. Conform celor care tălmăcesc profeţiile astea, pe 6 iunie 2012, anul acesta, a avut loc conjuncţia inferioară a lui Venus cu Soarele în împrejurări care se repetă la fiecare o sută patru ani, adică de două ori în timpul veacului mezo-american compus din cincizeci şi doi de ani, şi aşa a şi fost. Partea mai interesantă e că astronomii calculaseră mai înainte că traiectoria soarelui pe bolta cerească avea să se încrucişeze cu *Dark Riff,* o pată întunecată în mijlocul Căii Lactee, pornind de la care mayaşii începeau să măsoare deplasarea echinocţiilor, cum a fost şi acest 2012.

— Cu cât aflu mai multe despre ei, cu atât mă surprind mai tare.

— Dacă or fi moştenit cunoştinţele de la extratereştri, e foarte de înţeles. Oricum, modul lor de a măsura timpul e pur şi simplu uluitor. Uită-te la asta – începu să citească un mic fragment: „Mayaşii au configurat socoteala pe termen lung a timpului, nu într-un număr de zile scurse pornind de la un anume punct iniţial, ci în funcţie de numărul de zile care mai rămâneau până la *Dark Riff.* Au ştiut cu o uimitoare exactitate că această conjuncţie va avea loc în 2012 şi au ales data de 22 decembrie pentru a începe de acolo să-şi desfăşoare retroactiv erele, până ce au găsit în data de 13 august 3114 înainte de Hristos o bază de la care să pornească istoria lor. Aşadar e un caz unic între culturile de pe faţa pământului: un popor care şi-a conceput şi planificat traiul nu în funcţie de timpul scurs, ci în funcţie de un eveniment din viitor” – David se opri din citit. După cum vezi, cel care a scris asta indică alte date, 22 decembrie ca termen final şi 3114 ca punct de pornire, dar asta contează cel mai puţin acum.

— Să trecem la a doua profeţie.

— E vorba despre foame şi mizerie în 2 *ahau* 2012–2032. Spune că se vor împuţina apa şi pâinea, ceea ce se potriveşte perfect cu starea actuală a planetei, epuizată la toate nivelurile, şi cu încălzirea globală, în plus; seamănă mai mult decât suficient cu secolul XXI. A treia profeţie vorbeşte şi ea despre o pierdere uimitoare: pierderea puterii şi importanţei religiilor. Spune aşa: „E voia Zeului ca la jumătate să se reducă biserica lui în timpul împărăţiei sale”. În fiecare zi Biserica rămâne cu tot mai puţini fideli.

— Dar nu spune nimic despre războaiele religioase de azi.

— Continui – ridică David din umeri. 13 *ahau* 2032–2052 precedă o hecatombă, şi din ea se nasc profeţiile a cincea, a şasea şi a şaptea… Spune că „se va întoarce Soarele, se va schimba chipul Lunii”, şi că „va coborî sângele la vale pe arbori şi stânci, vor arde cerurile şi pământul de cuvântul Preaînaltului”. Chestia asta e interpretată de

mulţi ca o perioadă cu schimbări ireversibile care vor afecta cele mai mari organisme de putere, Fondul Monetar Internaţional, Banca Mondială, Grupul celor mai industrializate opt ţări, speculaţiile la bursă, în frunte cu Wall Street... Partea cu „se va întoarce Soarele” poate se referă la o eventuală catastrofă cosmică, şi aici intră în discuţie meteoriţii. În special cel din 2029, care se va întoarce în 2036. Trebuie avut în vedere faptul că la fiecare o sută de mii de ani, axa noastră polară magnetică se deplasează sau îşi schimbă poziţia, provocând, între altele, mari cataclisme şi apariţia glaciaţiunilor. Partea cu „faţa Lunii” este interpretată şi ca faţa înţelepciunii, adică o perioadă de mare expansiune intelectuală. Chestia cu „sângele care coboară pe arbori” se referă la cunoaştere. În fine, o mulţime de interpretări.

— Nu-i nevoie să mai continui – Joa îşi duse o mână la frunte. Niciuna dintre profeţii nu aduce vreo dată în plus în afară de ştirea că totul se va termina în câteva zile.

— Şi ţi se pare puţin lucru? Prima e semnificativă.

— Ce spun celelalte?

— Că vor fi schimbări fizice şi spirituale, că se va naşte o nouă credinţă printre pământeni, că pruncii nu vor mai fi nevinovaţi, că o epidemie va distruge o parte din rasa umană, că vor reveni profeţii, care vor predica pe Pământ, că civilizaţia noastră va decădea şi că astfel vom ajunge la o nouă eră a omenirii.

— Judecata de Apoi.

— Ceva de genul ăsta.

— Bun, profeţii tuturor religiilor au prevestit mereu dezastrul, şi nici nu e foarte complicat de presupus că lumea va fi distrusă într-un fel sau altul. Ce se spune despre schimbarea care, conform mayaşilor, se apropie?

— Pe 4 *ahau* este epilogul celui de-al Cincilea Soare, iar *ahau* cu numărul 2 şi 13 sunt începutul celui de-al Şaselea – David se uită din nou în cartea pe care o ţinea în mână. În timpul Primului Soare am avut formă animală, în timpul celui de-al Doilea am avut deja o formă umană, născuţi din humă, dar eram foarte primitivi, cu creierul foarte puţin

dezvoltat; în timpul celui de-al Treilea am fost de lemn, iar creierul mai crescuse; al Patrulea Soare ne-a făcut să fim din porumb, am avut conştiinţă şi individualitate; al Cincilea, cel de acum, ne-a făcut să ne identificăm cu obiectele, să ne făurim o personalitate şi să ne exprimăm individualitatea.

— Ştii ce e ciudat aici? Că fiecare interpretează altfel profeţiile – îşi exprimă Joa deziluzia. Credeam că o să găsim ceva mai concret.

— Şi nu ţi se pare că am găsit?

— Tu ce zici?

— Cred că vrea să spună că Omenirea va trebui să aleagă între a dispărea ca rasă sau a evolua spre o integrare deplină într-o nouă ordine cosmică, şi că Pământul va fi zguduit de o serie de cataclisme, produse de schimbarea climatică şi toate chestiile astea care se întâmplă cu Soarele, pete solare, explozii etc. Suntem o rasă marcată de frica de moarte, de lumea de dincolo, iar această frică trebuie să cedeze locul unui nou nivel spiritual.

— Exact – îngână Joa. Totuşi nu se spune nimic despre întoarcerea creatorilor.

— Nu, dar sunt aici două lucruri care m-au făcut să râd, într-una dintre profeţii chiar se vorbeşte despre extratereştri, şi e recentă – o căută prin carte. Pentru mayaşi, pe 11 august 1999 încep cei treisprezece ani finali, perioadă care se încheie acum, cu furtuna de dinaintea marii transformări; tot ei au mai spus că omenirea se va afla în ziua aceea în Sala Oglinzilor. Citez: „Ori învăţăm să ne privim pe noi înşine aşa cum suntem şi ne schimbăm comportamentul faţă de planetă şi faţă de noi, ori planeta se va ocupa ea singură să scape de noi”. Şi tocmai asta s-a întâmplat în ultimii treisprezece ani. Alt lucru care m-a surprins este că în timpul eclipsei despre care ţi-am vorbit, cea din 11 iulie 1991, atunci când mama ta a pierdut un bebeluş, la orele 13 şi 18 minute a apărut o navă pe cer care a fost filmată de sute de persoane şi văzută de alte câteva mii în Mexic. A rămas treisprezece minute în aer,

iar la 13:31 s-a evaporat. Treisprezece e şi el un număr al fertilităţii la mayaşi, şi în plus al morţii, deşi nu o moarte ca atare, ci mai mult o regenerare. Mii de persoane au văzut acea navă! Halucinaţie colectivă?

De data asta Joa nu mai spuse nimic.

Închise ochii.

Îşi simţea capul pe punctul să-i explodeze.

Singurul lucru pe care îl avea limpede în minte era că trebuia să se întoarcă la Palenque ca să încerce să găsească ultima pistă… dacă aceasta exista sau dacă ştia ea să o vadă.

Dar dacă nu exista, atunci de ce tatăl ei îi mai scosese în evidenţă numărul douăzeci şi şapte prin schimbarea din desenul de pe piatra funerară a mormântului lui Pakal?

— Nu vreau să mă gândesc acum la marţieni, bine? Mă simt o fiinţă mult prea omenească şi reală ca să pot să caut explicaţii fantastice la ceea ce au spus nişte oameni acum sute de ani, oricât aş fi eu de descendentă a uneia dintre fiicele furtunilor – se ridică de pe scaun şi oftă, închizând calculatorul: mă duc în pat. Mâine trebuie să ne trezim iar devreme şi să vedem cum reuşim să ne întoarcem cât mai repede la Palenque.

David închise cartea profeţiilor mayaşe, nemaiştiind ce să mai facă sau să mai spună.

42

Se culcă frântă, tensionată. Cu o singură deosebire: noaptea precedentă erau trei în apartament.

Acum erau doar David şi cu ea, singuri. Juan Pablo nu se întorsese.

Încercă să închidă ochii şi să adoarmă imediat, dar capul îi era ca un cazan plin ochi de informaţie în stare de fierbere, care se cocea la foc lent. În întuneric se simţi mică, neajutorată şi prinsă într-o spirală a grijilor din care nu ştia cum să mai iasă, pe punctul de a începe o noapte cu o lungă insomnie. Asta până când intră David în cameră, să se întindă lângă ea.

Cu o zi înainte, nici măcar nu se atinseseră. Ea dormea singură, iar cei doi bărbaţi în camera cealaltă.

De data asta îl simţi apropiindu-se de pat, ca un vânt uşor care o învăluia, şi rămase cu răsuflarea tăiată, fără să ştie cum să reacţioneze.

Tânjea după atingere, dar îi era şi frică de ea.

Avea nevoie de ea.

Dar…

— Joa.

— Da? – răspunse la şoapta abia perceptibilă.

— Nu ştiam dacă nu ai adormit cumva.

— Tare mi-e că nu îmi va fi foarte uşor.

— Cred că nici mie – îi mărturisi el. Îndoieli şi iar îndoieli. Întrebări şi iar întrebări.

— Ca de exemplu…? – se întoarse spre el, pe spate, ca să-l audă mai bine.

— Nu înţeleg de ce tatăl tău trebuia să te implice neapărat lăsându-ţi aceste indicii. Te-a pus în pericol. Te-a angajat în toată situaţia asta complicată.

— Doamne, David, păi nu eram deja implicată?! Doar sunt fiica mamei mele, îţi aminteşti? Chiar tu mi-ai spus că eu sunt o punte spre stele.

— Dacă îi era frică, se simţea în pericol sau a fost ameninţat în mod direct, de ce nu te-a sunat sau nu ţi-a lăsat indicaţii mai concrete?

— Poate nu a putut, sau a crezut că, dacă nu m-ar fi găsit şi ar fi lăsat mesajul, cineva l-ar fi putut intercepta… Habar n-am, îmi trec prin cap o sută de teorii.

— Dar dacă a plecat de bunăvoie?

— Asta mi se pare total imposibil. L-au luat.

— Ei?

— Te referi la extratereştri?

— Da.

Timp de două secunde între cei doi pluti o tăcere adâncă.

— Mama ta…

— Te rog, David, taci – spuse ea cu o voce descurajată.

— Iartă-mă.

Noua tăcere se prelungi şi mai mult.

Camera era cufundată în întuneric, dar Joa ştia că el se afla la câţiva centimetri de trupul ei, trântit pe o parte şi privind-o în umbră, văzând-o cu imaginaţia. Cea mai puternică dintre percepţii.

Joa ridică o mână. Ştia exact unde să găsească faţa tovarăşului de pat. Îi atinse obrazul cu dosul degetelor, delicat.

David nu se mişcă.

Atingerea fu delicată, şi atât de scurtă! Mâna coborî până ce se aşeză într-a lui. Odată produs contactul, nu mai făcu nicio mişcare.

Nu era o invitaţie. Doar căutarea unui moment de linişte şi uşurare.

Când David se aplecă spre ea, închise ochii.

Buzele lui îi parcurseră faţa, întâi fruntea, apoi pleoapele închise, apoi obrazul, în cele din urmă…

Sărutul veni ca deschiderea unei porţi.

Aceea a sentimentelor.

Se revărsă năvalnic, dinspre amândoi. Buzele li se uniră ca jumătăţile unei peceţi. Se hrăniră unul din celălalt, cu delicateţe, cu drăgălăşenie, cu o pasiune abia stăpânită

care le topi stropul de rezistenţă ce le mai rămăsese. Era un sărut diferit de cel pe care ea îl provocase atunci când părăsiseră ţinutul huicholilor.

Sărutul certitudinii.

Joa tremura.

Mâna lui David se jucă cu a ei, până ce i se aşeză pe mijloc, strângând-o puţin. Urmă o pauză abia observabilă în tumultul dorinţei. Ea gemu uşor.

— Te rog… – şopti speriată de propria-i nerăbdare.

— Îmi pare rău – o îndepărtă el.

— Nu, vino – îi recuperă mâna intr-a ei şi şi-o trecu din nou peste mijloc, în partea cealaltă, apoi adăugă: îmbrățișează-mă.

O ascultă.

Ferm.

Întinşi pe pat, formând un singur trup.

— Ştii… – şovăi Joa.

— Stai liniştită.

— Nu, pe bune, nu ştiu ce-i cu mine.

— Ţi-e frică.

— Nu sunt pregătită, dar îmi place mult – îl strânse puternic în braţe.

— Pot să aştept – îi şopti el la ureche.

— Mulţumesc – urcă cu mâna până spre ceafa lui, şi intensitatea propriului gest o făcu să se electrizeze.

— Când te-am văzut pentru prima dată erai o adolescentă. Minunată, dar adolescentă – lăsă să-i scape o nuanţă de ironie –, însă în aceşti ultimi doi ani…

— Ce? – şuşoti ea văzând că se oprea.

— Mă îndrăgostisem deja de tine.

Inima lui Joa se opri între două bătăi.

Încă o pauză.

— Când ţi-am vorbit prima dată în Palenque…

De data aceasta ea îi căută buzele.

Şi i le acoperi din nou cu un sărut.

Nu-şi mai vorbiră. Numai sărutul, îndelung, fermecător, cald ca un alint nesfârşit, până ce el se întinse lângă ea, ca o nouă piele în prelungirea pielii ei, şi amândoi adormiră

aproape fără să-şi dea seama de alunecarea în lumea viselor.

43

Se treziră devreme şi găsiră un zbor de dimineaţă spre Bogota. Juan Pablo insistă să-i convingă să mai stea cel puţin încă vreo câteva zile, dar se grăbeau. De la Bogota la Mexico City, neavând încotro, trebuiră să zboare la clasa business. Dar de la Mexico la Villahermosa fu şi mai complicat. Nu mai erau locuri nici la clasa întâi. Rămaseră pe lista de aşteptare, hotărând că dacă s-ar fi eliberat doar un loc, nu plecau. Ori împreună, ori deloc.

Cu zece minute înainte de închiderea ghişeelor, când erau deja siguri că aveau să-şi petreacă noaptea în capitală, se produse minunea.

Trei locuri la turist. Două pentru ei şi unul pentru o doamnă grăbită care călătorea singură.

Ajunseră la Villahermosa aproape pe întuneric, iar la Palenque, morţi de oboseală, cu una din ultimele maşini de închiriat găsite la terminal. Din precauţie, nu reveniră la Xibalba. David conduse până la o căsuţă din centrul satului, unde închiriase o cameră prima dată. Trebuiră să o trezească pe stăpâna casei, dar aceasta se bucură că avea clienţi şi câştiga nişte pesos. O privi pe ea din cap până-n picioare, calculându-i vârsta, şi nu mai zise nimic altceva. Îi lăsă singuri şi se culcară la fel ca în seara trecută, îmbrăţişaţi, aşteptând momente mai bune ca să se lase duşi de val.

Încă îi persista în minte dialogul din Medellín, dinaintea acelui sărut complice şi decisiv:

— Nu sunt pregătită, dar îmi place mult.

— Pot să aştept.

Dimineaţă Joa deschise ochii după ora zece. Sări din pat speriată când se trezi singură, şi înainte să apuce să iasă din cameră, David intră pe uşă cu zâmbetul pe buze.

— Bună dimineaţa – o întâmpină el.

Ea îl îmbrăţişă.

— De ce nu m-ai trezit?
— Aveai nevoie de odihnă.
— Ai mâncat?
— Mergem acum.
Îl sărută în fugă şi intră în baie. În cinci minute era gata. Micul dejun le luă un sfert de oră. Cu o seară înainte nu putuse cina, iar mâncarea de peste zi, din avioane şi aeroporturi, nu fusese cel mai bun lucru pe care îl încercase vreodată. Se despăgubiră pe seama delicioaselor produse din carne preparate de însăşi stăpâna casei. Ea moţăia într-un hamac întins chiar la intrare. Îi observă cu ochi ageri, dar nu încercă să-i descoasă. Când se urcară în cele din urmă în maşină şi o apucară pe drumul spre ruinele din Palenque, se simţiră uşuraţi.
În sfârşit, ultima lor şansă.
— Dacă acest mormânt… douăzeci şi şapte e tot închis… – îşi muşcă Joa buzele.
— Ştii ce mă îngrijorează de fapt pe mine?
— Ce?
— Că nu văd nici urmă de judecători. Ei nu sunt dintre aceia care se dau bătuţi sau abandonează aşa de repede.
— David… eu tot mai am senzaţia aia.
— Că te urmăreşte cineva?
— Da.
— M-am uitat la toată lumea prin Medellín, şi ieri prin avioane. Nicio figură care să se repete. Care să ne urmărească. Eşti sigură că…?
— E intuiţia mea, bine? – îi spuse asta de parcă afirmaţia ei ar fi exclus orice altceva.
Străbătură cei aproximativ şapte kilometri din sat până la ruine şi parcară maşina la intrare. Joa arătă legitimaţia, ca şi prima dată, de mână cu David, lăsând să se înţeleagă că mergeau împreună. Ştampilele de la minister, perfect vizibile pe permisul cu fotografia tatălui ei, le deschiseră porţile fără niciun impediment. Pentru orice eventualitate, acoperi fotografia cu degetul mare când îl prezentă la control. Pe drumul spre cripta douăzeci şi şapte, se uită de jur împrejur căutându-l pe Benito Juárez, vorbăreţul ghid

de data trecută.

Mormântul douăzeci şi şapte era închis.

— La naiba… – se nelinişti ea.

Se îndreptară spre celelalte două. Arheologul tocmai ieşea din primul atunci când ajunseră ei. Ştirea despre dispariţia lui Julián Mir era deja publică.

Trebuia să-şi închipuie.

— Georgina! – făcu ochii mari atunci când o zări. Pentru numele lui Dumnezeu, fata mea! Pe unde ai umblat? Ai dispărut şi abia apoi am aflat despre tatăl tău… M-am gândit la tot ce e mai rău!

— Tocmai vă căutam – vru să fie amabilă fără să dezvăluie totuşi prea multe –, nu am putut să vă spun mare lucru pentru că cercetarea era în desfăşurare şi… asta e, mi-au cerut să fiu prudentă.

— Înţeleg, înţeleg! S-a aflat ceva?

— Încă nu.

— Dar… cum dumnezeului a putut să dispară un om ca Julián Mir? E absurd! – îl privi pe David de parcă ar fi observat abia atunci prezenţa lui.

— David Escudé – îl prezentă Joa –, mă ajută la cercetări. Dumnealui e Benito Juárez.

Îşi dădură mâna. Aspectul arheologului era acelaşi ca şi data cealaltă, murdar, transpirat, cu chelia pătată şi ochelarii rotunzi încadrându-i înaltul său sept nazal.

— Şi motivul întoarcerii tale în Palenque…? – o întrebă, înţelegând că prezenţa fetei acolo nu era întâmplătoare.

— Trebuie să intru în mormântul numărul douăzeci şi şapte.

— Ieri am terminat de debarasat ceea ce se prăbuşise…, spuse încruntat şi adăugă: De ce vrei să intri în mormântul acela?

— Tata a văzut ceva acolo, chiar înainte de a dispărea.

— În douăzeci şi şapte? – nu-i venea să creadă ce auzea.

— Da.

— Nu mi-a spus nimic.

— Poate a tras concluziile noaptea, la el în cameră.

Benito Juárez se scărpină în cap.

— Julián, Julián… oftă, de parcă ar fi vorbit despre un caz pierdut… Omul cel mai discret din lume. Şi cel mai greu de înţeles.

— Putem coborî în mormântul acela, domnule Benito? – spuse Joa pe un ton rugător.

— Încă nu e securizat complet, dar…

— Vă rog.

— Presupun că da, dar cu grijă.

— Aşa vom face.

— Haideţi, să mergem – arheologul se îndreptă spre mormântul douăzeci şi şapte.

Alţi doi bărbaţi ieşiră de la douăzeci şi cinci şi începură să discute.

— Mereu se ceartă, bodogăni Benito Juárez. Când unul spune că o stelă înseamnă A, celălalt insistă că înseamnă B. Să te cruceşti, nu alta! De parcă ar fi aşa de simplu să interpretezi semnele, simbolurile, glifele lumii ăsteia! Dar sunt tineri, or să se lumineze ei. Arheologia e ştiinţa timpului. Dezgropăm milioane de ani de istorie şi căutăm modalitatea de a le descâlci în numai câteva luni sau în câţiva ani din biata noastră existenţă.

Vorbi despre implicaţiile meseriei lui, fără a se opri pe scurtul traseu până la punctul-ţintă. Joa îl strânse de mână pe David, cu căldură, şi el îi răspunse la fel. Nu era decât un mic semn de atenţie. Când coborâră treptele mormântului douăzeci şi şapte, trebuiră să meargă unul după altul. Primul, Benito Juárez. Deschise lacătul care trebuia să ţină încuiată mica uşă de lemn pe jumătate ruptă, probabil folosită în nenumărate alte locuri înainte de funcţia de acum, şi pătrunse în interior.

Îi izbiră umezeala, frigul şi istoria, în ordinea aceasta.

Dar şi mirosul, de pământ, de trecut.

Un şirag de beculeţe le lumină paşii odată ce arheologul apăsă pe întrerupător. Mai întâi păşiră printr-un coridor de vreo doisprezece metri, cu pereţii neteziţi, până ce se deschise spre nişte trepte înguste care coborau spre măruntaiele pământului.

— … Aveţi grijă, alunecă! – îi avertiză arheologul.

— Inscripţiile astea şi stelele de pe primul coridor...? – tatonă Joa terenul.

— Povestesc despre o bătălie – se limită să spună Benito Juárez.

— Dar când am fost aici prima dată mi-aţi vorbit despre viitor, mi-aţi spus că mormintele sunt pline de date şi profeţii.

— Desigur. Atunci ai văzut mormintele douăzeci şi cinci şi douăzeci şi şase, cele care făceau referire la sosirea spaniolilor ani buni mai târziu, şi ţi-am spus că ne va lua ceva timp ca să descifrăm totul cu mai mare precizie.

Ea dedusese atunci că în cripta douăzeci şi şapte ar găsi lucruri asemănătoare.

O greşeală.

Scara avea treisprezece trepte de dimensiuni considerabile. Se sfârşea la intrarea într-o sală cu tavan jos, pe care aproape că îl atingeau cu capul, o antecameră mortuară.

— Aici am găsit două mumii. Două servitoare – indică arheologul.

— Este o descoperire importantă?

— Toate sunt. Nu la fel de importantă ca mormântul lui Pakal, desigur. Dar încă mai excavăm şi cercetăm. Credem că sarcofagul pe care l-am găsit nu este cel mai important. Există încă o sală, mai mare, mai în faţă.

— Uşa frontală dădea într-o altă încăpere, dar mai trebuia trecut printr-un al doilea culoar, mai scurt, de vreo trei metri.

— Coridorul ăsta s-a surpat parţial şi am pierdut câteva stele – zise ghidul de ocazie. Aveţi grijă şi nu atingeţi nimic. Şi nu vă atingeţi nici de pereţi sau de tavan.

Se strecurară prin culoar şi ajunseră la o sală în mijlocul căreia se afla un sarcofag deja deschis şi gol. Pereţii erau aici într-o stare foarte proastă. Abia dacă se deosebeau stelele şi glifele. Sau le distrusese eroziunea, sau se deterioraseră. Cadrul de piatră al uşii, la curăţarea căruia probabil se lucra, judecând după mica grămăjoară de pământ aflat lângă el, indica drumul de urmat în

continuare.

Tatăl ei fusese în acea încăpere, văzuse acei patru pereţi pe jumătate distruşi în ziua când îi spusese lui Bartolomé Sigüenza că avea cheia. „În sfârşit drumul, Bartolomé. Am cheia. Trebuie să mă întorc la Chichén Itzá”.

Era un indiciu pe undeva pe-acolo. Şi trebuia să-l găsească.

Majoritatea stelelor şi glifelor se concentrau pe cei doi pereţi laterali, pentru că aceia ocupaţi de căile de acces nu prea mai lăsau mult spaţiu pentru decorare. Era o lumină slabă, aşa că trebui să se apropie până la o palmă de perete ca să poată vedea ceva, ca să încerce să intuiască forme mai precise.

— Insul care a fost îngropat aici a fost probabil un *chilambo,* un profet, sau un *ah-kin,* un preot. Am dedus că probabil pe aceşti pereţi se vorbeşte despre faptele lui măreţe, despre viaţa şi moştenirea lui. Dar acum, ceea ce ne interesează cel mai mult este să înaintăm, să încercăm să ajungem până în camera următoare, care ar putea avea o foarte mare importanţă – comentă Benito Juárez.

Joa simţi o lovitură fulgerătoare în piept.

Se afla în faţa unei stele pe jumătate sparte pe care se puteau citi doar un set de glife aproape de nerecunoscut şi câteva detalii. Câteva doar. Dintre care unul era într-adevăr special.

Nu vru să lase să i se citească pe faţă surpriza. Privi celelalte stele, doar-doar mai găsea ceva. Le analiză pe îndelete, cu calm, cu atenţie, dând ocol camerei. O modalitate de a se linişti şi de a-şi domoli respiraţia. Apoi se întoarse acolo unde se afla acel grup de stele, sau poate o singură stelă mare, pentru că mai mult de jumătate din perete era năruit, iar ceea ce mai rămăsese era greu de identificat.

— Cum ţi se pare? – întrebă arheologul.

— Interesant.

David îi remarcă tonul. Şi se uită în direcţia unde stăruia ea.

— Zi-mi şi mie ce ar fi putut să vadă tatăl tău, draga mea

– Benito Juárez făcu un gest de mirare. Iar dacă a văzut ceva, de ce nu mi-a spus nimic?

Poate pentru că nu era important.

Sau era important doar pentru el.

Un bărbat căsătorit cu una dintre fiicele furtunilor.

Pista se afla acolo, în faţa ochilor lor.

Dar ea tăcu.

— Aveţi dreptate – zise, încercând să nu dea nimic de bănuit prin mimică sau voce –, fiecare nou mormânt e o descoperire importantă, dar e nevoie de foarte multe ore ca să încerci să descifrezi totul. În acea seară, tata a dedus ceva, dar nu îmi dau seama ce anume. Poate nici nu are legătură cu asta.

— Îmi pare rău, arheologul deschise braţele a neputinţă.

— Mulţumesc oricum.

David simţi mâna lui Joa agăţată de a lui, dar văzu şi semnul pe care i-l făcu, să o ia el înainte.

Îi căută privirea. Şi prinse ordinul: „Ia-l de aici!”

— În prima cameră, cea a mumiilor, am văzut ceva ce m-a surprins – preluă paznicul iniţiativa, lăsând-o în urmă pe Joa şi atrăgându-l după el pe Benito Juárez.

— A, da? Ce este?

Îl împinse uşor, dar hotărât, ca să-şi deschidă drumul, şi-l urmă prin coridor, depărtându-se de Joa.

În sfârşit singură.

Nu pierdu nicio clipă. Îşi scoase camera digitală din buzunar, o porni şi fotografie mai întâi stelele de aproape, apoi de departe, şi la sfârşit tot peretele. Fotografie fără blitz, profitând de lumina slabă a beculeţelor. Totuşi, pe ultima, ca să nu rişte să nu poată vedea nimic, o făcu cu blitzul, cu riscul de a fi dată de gol de lumină.

În secunda următoare ieşi din cameră şi începu să înainteze pe coridor. David încerca să sugereze că e foarte interesat de o stelă mortuară care vorbea despre gloria vreunui personaj, în vreme ce Benito Juárez, turuind în continuu cât îl ţinea gura, îi dădea explicaţii abundente cu lux de amănunte, încântat ca întotdeauna să aibă un auditoriu cât de mic.

Joa încă mai tremura.

44

Reuşiră cu destulă uşurinţă să scape de Benito Juárez. Ultimele minute ale sporovăielii lor i le dedică lui Julián Mir. Arheologul insistă să-l sune dacă afla ceva şi-i dădu numărul de telefon. Joa îşi luă la revedere cu un pupic pe fiecare obraz, iar ochii bătrânului erau mai-mai să iasă din orbite.

La cinci paşi mai încolo, atunci când acesta nu mai avea cum să-i audă, David nu se mai putu abţine.

— Ai găsit?

Joa nu-i răspunse. Era încă prea tulburată..

— Ai găsit? – repetă prietenul ei cu ceva mai multă vehemenţă în voce.

— Cred că da.

— Doar crezi?

— Daaa, biiine – oftă –, da, am găsit. Nu poate fi vorba decât despre asta. Dar trebuie neapărat să intru pe internet şi să descarc fotografiile.

— Ai făcut fotografii? – se miră el.

— Mulţumită ţie. Ai fost foarte rapid când ţi-am făcut semn să-l iei de acolo pe Benito Juárez.

— Ce ai văzut de fapt?

— Un număr.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Joa! Ce fel de număr? Are vreo semnificaţie? Chiar trebuie să-ţi smulg cuvintele unul câte unul?!

— Nu ştiu! Un număr! – se enervă ea. De unde vrei să ştiu eu dacă are vreo semnificaţie şi de ce era acolo?! Şi dacă, în ciuda tuturor aparenţelor, mă înşel?

— Nu cred că flerul tău te-ar lăsa să te înşeli.

— David… – părea destul de supărată.

— Bine, iartă-mă – se scuză el –, eşti agitată.

— Da – recunoscu.

Îl luă iarăşi de mână.

David i-o strânse cu putere şi se apropie ca să o sărute pe frunte.

Gestul acesta o linişti.

Se îndreptară, mai vioi, spre ieşire.

— E foarte deteriorat – recunoscu Joa în cele din urmă –, glifele aproape că nu se văd, sunt unele simboluri şi semne care pot însemna mai multe lucruri, astfel încât poate numai ansamblul ne va da verdictul final. Piesele luate individual nu ne luminează prea tare, dar numărul acesta…

— Vreo idee?

— Aş prefera să fiu eu sigură mai întâi. Nu vreau să încep aici să desenez în praful drumului. O am în minte, dar…

Nu mai scoaseră nicio vorbă despre asta. David îi înţelese tăcerea şi singurul lor contact fu cel al mâinilor, mergând grăbiţi spre maşina închiriată. Când ajunseră la automobil, Joa îi cedă iniţiativa de a se aşeza la volan.

Parcurseră cei şapte kilometri până în sat cu o viteză aproape sinucigaşă, deşi dată fiind ora, fluxul turistic se mai domolise. Ar fi fost un dar divin să aibă un calculator acolo unde se cazaseră, dar se văzură nevoiţi să caute un internet café. Îl găsiră fără a mai fi nevoie să întrebe în stânga şi în dreapta, la intersecţia străzilor Allende şi 5 Mai. Parcară maşina şi intrară.

— Ai cablu de date? – întrebă deodată David…

— Da. M-am gândit că s-ar putea să am nevoie la un moment dat de aşa ceva – zâmbi ea. Cablul şi toate celelalte.

— Intuiţie sau premoniţie? – îi zâmbi şi el.

— Nu râde de mine.

— Nu râd – spuse el sincer.

Internet café-ul era destul de plin, dar mai rămăseseră două calculatoare libere. Joa se aşeză la cel mai îndepărtat de intrare, ca să nu-i bată prea tare lumina în ecran. Scoase camera digitală, cablul de date şi un CD, ca să copieze acolo materialul după ce îl va fi examinat pe calculator. Aşteptă cuminte să pornească, să încarce şi apoi conectă camera.

Fotografiile făcute la mormântul douăzeci şi şapte se copiară din aparat în calculator. Le deschise, una câte una, pe toate patru, şi le aşeză în cele patru colţuri ale ecranului. Abia dacă se distingeau formele. Efectul vizual era groaznic. David nu mai scoase nicio vorbă, ca să nu o enerveze şi mai tare. Aşteptă ca Joa să înceapă examinarea fotografiilor. O deschise pe prima. Apoi pe celelalte trei.

Din aceeaşi geantă agăţată pe după gât de unde scosese cablul şi camera scoase un pix şi un carneţel de notiţe.

— Iei mereu toate astea cu tine?

— Da – se limită să răspundă în timp ce copia prima dintre imagini, care era şi cea mai clară, cel mai puţin marcată de trecerea timpului.

Numărul.

— Dedesubt e un zero, vezi? – începu ea să interpreteze glifa –, la al doilea nivel avem două linii, doi de cinci. Drept urmare este zece înmulţit cu douăzeci, adică două sute. La al treilea nivel avem trei linii şi două puncte, adică numărul şaptesprezece, care trebuie înmulţit cu patru sute, adică douăzeci ori douăzeci, pentru că suntem la nivelul al doilea. Şi ne dă… – făcu socoteala separat – şase mii opt sute. În cele din urmă, al patrulea nivel, un unu înmulţit cu douăzeci la puterea a treia este… opt mii.

— Suma totală este cincisprezece mii.

Joa continua să privească glifa.

— Cincisprezece mii de ce? – se întrebă David cu voce tare.

Era ciudat. Instinctul ei striga în gura mare, dar în acelaşi timp o deruta.

— Uite la astea – arătă spre două glife abia descifrabile.

1

2

— Ce semnifică?

— Nu sunt sigură, dar cred că primul semn l-am mai văzut pe undeva. Poate chiar îi mai lipsesc nişte elemente. Acesta e aproape de nerecunoscut – îl indică pe al doilea, în timp ce le desena pe toate pe hârtie şi le numerota.

— Mai sunt aici unele destul de prezentabile.

Joa le copie şi le numerotă şi pe acestea. Le văzuse înainte să-i spună David.

3

4

5

6

— Ce părere ai?

— Hai să vedem ce găsim pe internet.

— Căutăm acul în carul cu fân, nu?

— Sunt câteva site-uri foarte bune – tastă pe motorul de căutare ceea ce o interesa –, cel al lui John Montgomery, de exemplu. Conţine şi un dicţionar extraordinar. Şi cel al lui Merle Green Robertson. Strada pe care se află hotelul Xibalba poartă acest nume în cinstea lui.

— Vrei să stau lângă tine sau preferi să lucrezi singură?

— Stai aici – îl rugă ea.

Înainte de a reveni la tastatură, îl mângâie cu mâna stângă pe obraz.

Nu mai era ea însăşi.

Se cufundă din nou în acel univers de glife cu profile, simboluri şi semne nenumărate cu care mayaşii îşi botezau lumea.

Identifică întâi glifa a cincea.

— Stea – citi Joa. Şi o pronunţă şi în mayaşă: *Ek.*

Apoi trecu la glifa numărul 4.

— A împrăştia. *Chok.*

Îi luă vreo cinci minute ca să găsească traducerea glifei numărul 2.

— O turmă care apare din semnul Lunii – pronunţă fiecare cuvânt rar, căutându-i în plus şi semnificaţia în contextul stelei pe care o fotografiase – *Tzo.*

Glifa cu numărul 1 era pe aceeaşi pagină, pentru că vorbea despre semnele solare, lunare şi diferitele reprezentări ale zilei.

— Perioada unei zile folosite în calendarul mayaş al socotelii pe termen lung – apoi i-o citi lui David cu voce tare.

Mai lipsea să identifice glifele 3 şi 6.

Se chinui un sfert de oră, fără niciun rezultat.

— Chiar dacă am şti ce înseamnă astea, tot mai rămâne jumătate de stelă indescifrabilă – adăugă David.

Joa nu se dădu bătută.

Deschise un document cunoscut, cel cu introducerea în studiul hieroglifelor mayaşe. Nouăzeci şi nouă de pagini în PDF pe care le parcurse în grabă, până când…

— Bingo! – anunţă, mândră de ea însăşi.

Glifa numărul 3 era echivalentul naşterii. *Siy.* Glifa numărul 6 reprezenta mesagerul.

Joa se lăsă pe spate în scaun.

— Zi, Lună sau ceva care iese din ea, naştere, a împrăştia, stea, mesager – David enumeră semnificaţiile celor şase glife aproximativ identificate –, plus semnul numărului 15.000.

Ochii ei treceau de la un semn la altul, iar de la ele la stela fotografiată în mormântul douăzeci şi şapte. Urmă ordinea în care erau aşezate glifele pe perete. Prima figură era cea numerotată cu 6, mesagerul; a doua cea cu numărul 4, a împrăştia; a treia, 2, o turmă care apărea din Lună; a patra, 3, naştere; a cincea, numărul 1, perioada unei zile; a şasea era glifa cu semnul numărului 15.000; a şaptea, glifa cu numărul 5, steaua. Restul era indescifrabil.

— Nu trebuie să le considerăm elemente separate – zise deodată –, trebuie să mă gândesc la mama.

Mama ei.

Indiciile lăsate de tatăl ei.

Datele celor şase figuri…

Dintr-odată, Joa se albi la faţă.

David observă, şi avu prezenţa de spirit să nu spună nimic.

Să aştepte.

— Nu… se poate – şopti ea după cele câteva secunde cât rămăsese fără aer.

— Linişteşte-te.

— E prea… simplu – clipi speriată. Atât de simplu, că…

— Spune-mi şi mie. Poate te ajută – o încurajă.

Nu-l luă în seamă. Se aplecă asupra hârtiei, luă pixul şi începu să scrie o serie de cifre de sus în jos, începând cu una foarte semnificativă: 28 noiembrie 1971.

David o privi perplex cum scria, întrerupându-se doar la început şi la sfârşit, ca să calculeze pe degete cele două numere rezultante, 34 de la primul an şi 356 de la ultimul, scăzându-le din total, iar apoi înmulţind 356 cu 3 o singură dată:

1971 – de la 28 noiembrie = 34 de zile
1972 – 366 de zile (an bisect)
1973/74/75 – 3 ani de câte 365 de zile = 1095
1976 – 366
3 ani = 1095
1980 – 366
3 ani = 1095
1984 – 366
3 ani = 1095
1988 – 366
3 ani = 1095
1992 – 366
3 ani = 1095
1996 – 366

3 ani = 1095
2000 – 366
3 ani = 1095
2004 – 366
3 ani = 1095
2008 – 366
3 ani = 1095
2012 – până la 21 decembrie = 356

— Aproape că nici nu îndrăznesc să adun – mărturisi Joa atunci când termină lista cu anii şi zilele.

Făcu David adunarea.

Şi rămase neînchipuit de surprins.

— Totalul e… 15.000 – nu mai ştiu ce să zică.

45

David îşi depăşi mirarea şi o întrebă:

— Ce înseamnă asta? Ce interpretare îi dai?

— Nu vezi? – Joa era tot palidă –, stela vorbeşte despre stele, zile şi luni, despre împrăştierea a ceva, o sământă poate, şi despre o naştere sau poate naşteri, la plural. Ceea ce lipseşte, ceea ce s-a şters, ar fi trebuit să fie cheia, soluţia finală, poate locul de întâlnire sau de revenire a părinţilor noştri galactici, dar e clar că aici, acum sute de ani, mayaşii vorbeau despre fiicele furtunilor. Le-au prezis sosirea şi misiunea, asta trebuie să se fi şters! Dacă au ajuns pe pământ pe 28 noiembrie 1971, se va întâmpla ceva cu ele pe 21 decembrie, peste câteva zile. Exact la 15.000 de zile de când s-au născut. Toate fiicele furtunilor vor împlini 15.000 de zile de viaţă! Dacă s-au născut pe 29 noiembrie, acest lucru se va întâmpla pe 22 decembrie. Iar dacă s-au născut pe 30 noiembrie, evenimentul va avea loc pe 23 decembrie. De aceea tata a desenat cele şase figuri, cele şase glife cu cele şase date posibile. Când a văzut asta – puse mâna pe semnul numărului 15.000 –, atunci a înţeles totul. Asta e legătura care ne lipsea!

— Vrei să spui că sfârşitul celui de-al Cincilea Soare are legătură cu ele?

— Da, David, asta vreau să spun – după voce, părea dezamăgită.

— Şi pe asta cum o interpretezi?

— Nu ştiu. Ar fi zeci de teorii care mai de care mai extraordinare.

— Bine – paznicul îşi întinse braţele, ca să se dezmorţească –, e clar că acest număr, cele 15.000 de zile, e legat de data de naştere a fiicelor furtunilor şi că sugerează sfârşitul iminent al acestei a cincea ere mayaşe. Dar cine poate spune că nu au existat şi înainte alte fiice ale furtunilor şi că ciclul acesta s-a menţinut şi repetat

până azi?

— Nu neg că ar putea fi şi aşa. Dar de câte ori să fi coincis finalul celor cincisprezece zile cu o dată atât de semnificativă pentru mayaşi?!

— *Touché.*

— Nu am făcut nimic altceva decât să descoperim încă o piesă din angrenaj – vru să reducă puţin din importanţa afirmaţiei –, nu uita că tata a dispărut şi că ăsta rămâne un mare semn de întrebare în toată povestea noastră.

— Corect. Nimic nu ne dă de înţeles de ce a dispărut.

— S-ar putea crede că a găsit ceva, e evident.

— Ce?

— Habar nu am.

— Atunci suntem în acelaşi punct, într-o fundătură.

— N-aş spune chiar aşa – arătă din nou numărul mayaş. Ştim că suntem pe drumul corect. Poate va fi nevoie să mai descifrăm şi alte indicii. Tata a spus că trebuia neapărat să plece la Chichén Itzá după ce a văzut glifele astea.

— Ne-a scăpat ceva din vedere? – se uită din nou atent pe ecranul calculatorului.

Aproape de ei, o fată bondoacă, cu figură de indigenă, îi privea deja insistent.

Vorbiră mai încet.

— Sunt aici vreo duzină de figuri şterse şi vreo alte zece care par incomplete – se plânse Joa.

— Uită-te la asta care seamănă cu un bob de fasole.

Joa o copie.

— Poate fi orice, chiar şi un fragment dintr-o figură mai mare.

David îi căută privirea.

— Spune-mi ce crezi.

— Nimic.

— Joa, draga mea.

Cuvintele ieşiră spontan şi plutiră în aer între ei. David îşi muşcă buza de jos. Ea schiţă doar un zâmbet. Dar o dădu de gol strălucirea din ochi, pe care el o observă imediat. O scânteie.

— Ei se vor întoarce după fiicele furtunilor la sfârşitul celor 15.000 de zile, peste o săptămână – Joa pronunţa fiecare cuvânt, fiecare silabă cu lentoarea deliberată a uimirii – şi le vor lua cu ei. Nu poate fi altfel.

— Poate vor veni doar ca să le vadă.

— Dar vor veni.

— Şi cu raza distrugătoare şi celelalte lucruri despre care vorbesc profeţiile cum rămâne?

— Nu va fi niciun sfârşit al lumii. Vor veni şi va fi începutul a ceva nou, o altă dimensiune a Umanităţii. Am găsit şi interpretarea asta pentru profeţiile mayaşilor. Prima spune că se va întoarce Kukulkán[72], nu uita.

— Deci toată lumea va fi de faţă la reîntoarcerea lui.

— Asta nu ştiu – trebui să admită. Dar nu prea îmi vine să cred că va fi aşa.

— Şi de ce eşti tu sigură că nu vor veni să ne distrugă? – se puse iar în rolul avocatului diavolului.

— Pentru că nu sunt distructivi. Mama e dovada.

— Ea a dispărut.

— După ce m-a născut pe mine.

— Atunci, tu i-ai luat locul.

Imediat ce încheie fraza, îşi dădu seama că spusese ceva nepotrivit. Ochii lui Joa deveniră opaci, ca două ape adânci. David închise ochii şi, profitând că se întorsese spre el, îi luă mâinile într-ale lui.

— Joa…

[72] Este zeitatea supremă a religiei maya, dar prezintă elemente extrem de asemănătoare cu *Quetzalcoatl*, zeitatea supremă a aztecilor, drept pentru care numeroşi cercetători i-au atribuit o origine premayaşă, olmecă sau toltecă. Pe de altă parte, s-a emis ipoteza că ar fi vorba despre un personaj venit abia în sec. al XIV-lea de peste Oceanul Atlantic, şi chiar, datorită anumitor trăsături „doctrinare”, că ar fi vorba despre un profet (pre)creştin, un apostol sau un misionar european, chiar scandinav. Culmea acestui complex de mituri este teoria revenirii pe pământ a lui Kukulcan-Quetzalcoatl.

— Nu ştiu ce se va întâmpla, David – spuse ea pe un ton sincer, dulce şi cald, dar fie ce-o fi, eu voi fi acolo. Trebuie să fiu acolo.

— Nu te…

Îi puse un deget pe buze.

Apoi dădu din cap, încet.

— Unde va fi asta? – capitulă el.

— Tata ştia, de-asta l-au luat.

— Cine l-a luat? – insistă.

— Mai e cineva amestecat în povestea asta, acum îmi dau seama.

David ridică din sprâncene.

— Eşti sigură?

— Simt eu.

Păru răspunsul final.

Ultima figură, aceea în formă de bob de fasole, îi mai jucă o vreme înaintea ochilor, apoi copie tot ce se afla pe ecran pe stick-ul de memorie şi închise conexiunea internet.

Nu se ridicară.

Cu toate că erau înconjuraţi de vreo zece internauţi de la celelalte calculatoare, se simţiră singuri, naufragiaţi într-un ocean infinit. La mii de kilometri de Barcelona, de casele lor, erau ca nişte străini care navigau la voia întâmplării printr-o lume necunoscută, fără chip.

Posesori ai unui adevăr incredibil.

Şi nimeni nu avea să-i creadă, asta presupunând că ar fi dorit să povestească ceva cuiva.

— Nu încerci să vezi dacă dai peste ceva care să semene cu bobul ăsta de fasole?

— Nu e decât un fragment incomplet, ştii bine. Poate să facă parte din zeci de glife – se ridică prima, în timp ce-şi aduna notiţele şi băga în geantă camera, cablul de conexiune şi stick-ul. Am putea să ne pierdem ore şi ore, până la epuizare. Dacă tata a văzut ceva mai mult… El e expert, dar noi?

— Tu eşti uluitoare. Tot ce ai găsit şi ai dedus…

— Să nu exagerăm, bine?

— Nu exagerez. Asta cred.

— De ce te-ai îndrăgostit de mine?

Întrebarea îl străfulgeră.

— De ce răsare zilnic soarele şi nimeni nu se miră de asta? – surâse el ca un copil.

— Te aştept afară – îl sărută uşor.

David plăti, separat, pentru accesul la calculator şi pentru conexiunea internet. Când ieşi, Joa îl aştepta deja lângă maşina parcată în mijlocul străzii. Stătea sprijinită, cu ochii pierduţi spre un punct nedefinit, în pământ. Paznicul ei o îmbrăţişă şi ea stătu cuminte, legănată şi alintată, cu capul lipit de pieptul lui.

Nu ajunseră la sărut decât peste câteva minute.

Nimeni nu le dădea atenţie.

Cu excepţia cuiva de foarte departe. Atât de departe, încât nu-l puteau nici vedea, nici intui.

Nici măcar ea.

46

Deodată, în seara aceea, nu se mai simţiră aceiaşi.

Erau un bărbat şi o femeie la porţile unei dimensiuni necunoscute fiecăruia dintre ei.

Joa îşi simţea buzele arzând.

David, întreg trupul, mintea…

Restul, ochi, palme, inimă, simţuri formau un amalgam unic.

— Acum optsprezece zile am aflat că tata a dispărut – oftă ea aranjându-şi părul –, iar acum cincisprezece zile ai apărut tu, chiar aici, în Xibalba, speriindu-mă de moarte în seara aceea.

— Apoi ai fugit.

— Ce voiai să fac?

— Să mă crezi.

— Eşti tu frumos, dar nu chiar aşa – glumi ea fără chef.

— Ce se întâmplă cu tine?

— Multe lucruri – răspunse sincer.

— Zi-mi măcar unul.

— Încă sunt derutată.

— Din cauza mea? – ridică din sprâncene.

— Nu, nu din cauza ta – îl învălui într-o privire plină de dorinţă. Toate astea mi se întâmplă acum, în cel mai prost moment posibil, şi nu mă simt deloc pregătită; dar întotdeauna am crezut că lucrurile sunt inevitabile şi se întâmplă exact când trebuie să se întâmple. Acum îmi dau seama că fără tine n-aş fi rezistat. Mă refeream la tata. Uneori simt că mai am puţin şi-mi bubuie capul.

— Ai fi rezistat – o asigură David –, eşti omul cel mai puternic pe care l-am cunoscut.

— Vezi ceea ce vrei să vezi, nu realitatea.

— Văd adevărul. Şi nu spun asta din cauza posibilelor… puteri, sau cum vrei să le spui. Ceea ce ai făcut până acum, ceea ce ai făcut în sat la bunica ta, modul în care ai

dedus toate indiciile care ne-au adus până aici... Ţi se pare puţin?

— Nu sunt aşa de descurcăreaţă. Ştim aproape tot, mai puţin locul adunării, vizitei, întâlnirii sau cum vrei să-i spui. Asta presupunând că am făcut deducţiile corecte.

— Sunt corecte. Eu aşa cred.

— David...

— Ce?

— Vreau să-l găsesc pe tata, şi pe mama, dar acum nu aş putea să te părăsesc.

Noul sărut o făcu să uite de toate preţ de un minut.

— Nu te gândi acum la asta.

— Dacă fiicele furtunilor sunt baze de date, magazii de informaţie sau ceva de genul ăsta, eu...

— Şşşştttt! – îi astupă el din nou gura.

Era o noapte frumoasă. Prima ei noapte liniştită. Nu mai avea nimic de urmărit, nimic după care să alerge. Se opriseră pe malul unui abis al cărui fund nu se ghicea. Abis, sau o simplă treaptă. Era totuna. Ceea ce nu cunoşteau era ultimul pas.

Şi, măcar în acele momente, încercară să nu se lase deprimaţi de tot ce li se întâmpla.

— Ar trebui să mâncăm ceva – propuse el.

— Nu mi-e foame.

— Ne întoarcem?

Joa nu răspunse. Îşi lăsaseră toate lucrurile în maşină şi se simţeau cu adevărat uşuraţi. Porniră ţinându-se de mână, fără niciun pic de distanţă între ei. Întoarcerea în cameră părea diferită.

Era diferită.

Ştia prea bine.

De aceea o amâna, şovăind înainte de a se preda.

— La ce te gândeşti?

— Nu-ţi spun. Şi dacă mă mai cicăleşti şi nu mă laşi în pace, o să-ţi pară rău.

— Atunci doar am să insinuez ceva.

Un cuplu ca toate cuplurile, vorbind, jucând un stupid dialog romantic.

Asta era.
Şi îi plăcea.
— Ce?
— Ai să-mi spui vreodată ce înseamnă Akowa?
— Nu.
— Te rooog…
— De ce vrei să ştii?
— Te iubesc.
Joa se înfioră.
— Nu spune asta acum.
— Te iubesc.
— David, nu. Doar…
— Să nu-mi vii cu vreo chestie de genul „e foarte repede”, sau „nu ne cunoaştem suficient”, sau „suntem încă impresionaţi de ce ni s-a întâmplat”!
— Aş putea.
— Dar n-o să faci asta.
— Presupun că aşa e dragostea, nu?
— O adevărată surpriză, da.
— Şi de-asta trebuie să-ţi spun ce înseamnă Akowa.
— De exemplu.
— Când eram mică nu-mi plăcea. Noroc că singura care mă striga aşa era bunica.
— E atât de urât?
— Binecuvântarea Pură.
— Cum?
— Binecuvântarea Pură – îi repetă. Pentru mama asta eram. Poate se gândea că nu va putea avea copii, sau după ce a pierdut-o pe sora mea, cum mi-ai spus tu…
— Nu râd…
— Îţi strălucesc ochii.
— E din cauza ta şi a lunii.
— La prima prostie pe care o faci ţi-i scot – izbucni în râs, eliberându-şi toate acele sentimente copleşitoare. Doamne, nu pot să cred că vorbesc aşa!
— Aşa, cum?
— Ca o adolescentă îndrăgostită!
— Eşti o adolescentă îndrăgostită, iar eu un adolescent

la fel de îndrăgostit.

— Ba nu!

— Hai să facem o chestie.

— Ce?

— Să mergem la Cancún, pe riviera mayaşă, câteva zile, cât aşteptăm să se împlinească data.

— O escapadă romantică? – făcu ea ochii mari.

— Da.

— Cu toate lucrurile astea care se întâmplă sau o să se întâmple? – nu-i venea să creadă.

— Ce vrei să faci? Ce-o să facem între timp?

— Să cercetăm!

— Ce? Nu mai avem nimic.

— Tata spunea că se duce la Chichén Itzá.

— Poate în căutarea unui alt indiciu.

— Şi dacă e locul întâlnirii?

— De ce n-ar fi Tikal, sau Uxmal, sau Tulúm, sau chiar aici în Palenque? Sunt vreo duzină de oraşe mayaşe mari.

— Trebuie să fie Chichén Itzá.

— Demonstrează-mi.

— Nu mai ai încredere în instinctul meu?

— În instinctul tău, da, dar asta aduce mai degrabă a premoniţie de nerăbdare, nu a instinct, şi nici măcar cu o intuiţie nu seamănă.

— Prima profeţie mayaşă spune că Kukulkan se va întoarce la Chichén Itzá.

— Nu e concludent, deşi, recunosc, are sens.

— Atunci hai să mergem să-l vedem pe Bartolomé Sigüenza. Poate o şti ceva mai mult, sau şi-o aminti mai multe chestii, sau dacă îi povestim ce am descoperit azi…

— Mâine, Joa. Mâine. Fă o pauză, te rog eu.

— Of, David! – închise ochii şi suspină neputincioasă.

Căzuseră iarăşi în capcană.

Din nou acel abis, tatăl şi mama ei, indiciile acelei incredibile epopei care încheia un întreg ciclu al istoriei Omenirii. Certitudinea definitivă că fiinţe din altă lume, poate aceleaşi care într-o zi populaseră Pământul, sau care îi dăduseră suflarea raţiunii, erau prezente în vieţile lor.

Nu putea scăpa de gândul acesta.

— Hai la noi în cameră – cedă Joa.

Ştia foarte bine cum sunase asta, tonul, intenţia.

David se opri să o privească.

— Eşti sigură? – întrebă încet.

— În noaptea asta vreau ceva mai mult decât o îmbrăţişare – îi alungă ea îndoiala.

— Nu-ţi mai e teamă?

— Mai mult ca niciodată – răspunse cu sinceritate tocmai de-asta am nevoie de tine.

Nu-i mai spuse nimic altceva. Nu-i spuse că se gândea la mama ei, şi la riscul pe care şi-l asumase prin relaţia cu tata. Nu-i spuse că nu mai fusese niciodată atât de sigură de ceva, deşi siguranţa nu o liniştea deloc.

Esther ar fi râs.

Ea, ciudata, cea atât de diferită, hotărâtă să facă pasul decisiv.

— Şi eu m-am îndrăgostit – îl sărută, lăsându-se învăluită de dulcea tăcere a nopţii.

Sărutul păru nesfârşit. Mai ales pentru că nu se mai treziră din el. Nu foarte repede.

Nu-i auziră venind, nici nu-şi dădură seama cum apăruseră din întuneric, nici câţi erau, nici cu ce îi injectară, şi nici ce se întâmplă în continuare.

Adormiră sărutându-se.

Atât.

47

O treziră vocile. Credea că e un vis, foarte real, dar pe lângă vocile pe care le auzea îi reveniră, pe rând, şi celelalte simţuri.

Gustul rău din gură.

Mirosul aseptic specific locurilor sterilizate.

Prima imagine imprimată pe retină atunci când deschise ochii fu albul pereţilor, imensa lampă de laborator suspendată deasupra capului ei, deşi nu-i bătea în faţă, oamenii cu halate de culoare verde care se mişcau în jurul ei.

Atunci se trezi.

Vru să plece, să se ridice, să iasă în fugă, dar realitatea situaţiei se dovedi mai puternică, făcându-și cu greu loc în creierul ei.

Era legată, de picioare şi de mâini, cu faţa în sus, într-un loc necunoscut şi înconjurată de persoane care vorbeau în engleză. Nici măcar nu era îmbrăcată cu hainele ei, ci cu un fel de halat de culoare albastră.

— E conştientă – se auzi o voce din spatele ei.

Un bărbat de vârstă mijlocie, patruzeci şi ceva, atrăgător, cu obrajii pătrăţoşi, privire electrică şi o statură impunătoare în ciuda halatului, apăru din dreapta ei şi o analiză. În privirea lui nu era nici urmă de căldură. Erau privirea şi expresia vânătorului aplecat asupra prăzii.

Joa îl înfruntă, mândră, cu toate că îi era foarte frică.

Încercă să caute ultimul lucru pe care şi-l aducea aminte, sărutul lui David, seara petrecută la Palenque… aveau de gând să facă dragoste.

— Dumneata cine eşti?

— Stai cuminte, îi răspunse în spaniolă bărbatul acela.

— Unde sunt?

Nu primi niciun răspuns. Căută în continuare.

Atunci reapăru în trupul ei furia din ziua când

judecătorii încercaseră să o răpească, şi-şi concentră energia asupra acelui bărbat.

Rânjetul lui, neaşteptat, o lăsă fără replică.

— Nu vă forţaţi – îi spuse încet –, v-am administrat un inhibitor.

Nu-l crezu. Nici nu ştia ce este un inhibitor. Începu să se agite pe targă, încercând să se elibereze. Nişte curele de piele la glezne şi la încheieturile mâinilor o ţineau strâns legată de pat. Altă curea îi trecea peste mijloc. Încercă să-l privească, dar îşi lăsă imediat capul la loc pe spate, speriată şi furioasă.

— Nu vă obosiţi – bărbatul vorbea în continuare complezent şi rece –, forţa mentală nu vă poate ajuta aici, în condiţiile în care vă aflaţi.

Se uită împrejur căutând un răspuns şi văzu doar că se afla într-un laborator, cu o mulţime de aparate, calculatoare, şi vreo zece-douăsprezece persoane roind în toate părţile sau aşezate în faţa maşinăriilor.

— Ce vreţi de la mine?

— Să vă investigăm. Nimic mai mult. Dacă veţi colabora, va fi mai uşor. Nu vrem să vă facem niciun rău, înţelegeţi?

Pe sub halatul verzui se întrevedea o uniformă. O uniformă mai mult ca sigur… americană?

Numai că asta n-ar fi avut niciun sens.

Se afla în Mexic.

Sau nu?

Încercă din nou: îşi concentră furia, îşi mobiliză toate energiile şi le focaliză într-un punct.

Bărbatul îi aruncă un zâmbet de superioritate.

Joa se opri când îşi dădu seama că era inutil. Într-o anumită parte a corpului ceva nu funcţiona cum trebuie, o lipsă de coordonare între mintea şi sistemul ei nervos. Chestia cu inhibitorul nu era o glumă.

— Sunteţi judecătorii?

— Judecători, paznici… – rânjetul i se accentuă –, să nu fim ridicoli. Ăsta nu e un joc de amatori fanatici.

— Dumneata eşti american.

— De partea asta a oceanului toţi suntem americani, nu

vi se pare?!

— Din SUA, vreau să spun.

Nu primi răspuns. Bărbatul îşi ridică privirea, adresându-i-se unui coleg care opera aproape de ei.

— Gata, Mac?

— Un minut, să trăiţi.

Să trăiţi.

Ierarhie.

Cineva se apropie prin spate şi-i lipi nişte senzori pe cap, doi pe laturi, pe parietali, şi încă trei sau patru în diferite puncte de pe craniu. Ultimul i-l amplasară pe bulbul rahidian, punându-i un soi de tetieră sub cap, ca să-l poată sprijini şi să lase şi loc liber.

— Staţi liniştită – îşi luă la revedere bărbatul care vorbise cu ea –, colaboraţi şi totul se va termina repede. Vă veţi putea duce acasă.

Cuvântul *acasă* o impresionă.

Suna a ceva foarte îndepărtat.

— Şi David?

Omul plecă de lângă ea.

— Şi David? – repetă ea întrebarea.

Rămase cuminte câteva clipe, reflectând, deşi îi venea greu să-şi adune ideile, gândurile. Trezirea fusese aproape traumatizantă. Apoi forfota din jurul ei încetă, fiecare dintre membrii acelei echipe părând ocupat cu treaba lui, pe scaun sau în picioare, în faţa componentelor sistemului la care era conectată.

Aproape fără să-şi dea seama, percepu acea furnicătură.

Curentul.

Ca şi cum cineva ar fi deschis o poartă în mintea ei şi ar fi invadat-o mii de furnici, împrăştiindu-se prin toate cotloanele.

Mintea ei era plină de furnici.

Reuşi să vadă un ecran amplasat la stânga. Un cortex cerebral, al ei, apărea tridimensional, rotindu-se în jurul unui ax orizontal alternant.

Creierul ei apărea acolo ca o simfonie de culori.

— E extraordinar, domnule – zise unul dintre bărbaţi, în

engleză, indicând diferite zone ale imaginii –, uitaţi-vă aici, aici… şi aici.

— Incredibil.

— Toată zona aceasta, supra-dezvoltată, intelectul, funcţiile…

— Câtă putere virtuală – oftă cel care vorbise cu ea.

Tăcură câteva clipe. Joa privea în continuare acea imagine tridimensională a propriului craniu. Era şi ea surprinsă. Aştepta ca ceilalţi să înceapă din nou să vorbească.

— Seamănă cu o mare baterie energetică.

Era suficient.

Substanţa inhibitoare îi bloca impulsurile, modalitatea în care furia acţiona în sistemele ei şi se transforma într-o forţă în stare să înlocuiască şi cea mai puternică armă, chiar dacă una defensivă. Dar cu sau fără inhibitor, încă nu putea să gândească limpede.

„Zone supra-dezvoltate”, „baterie energetică”…

Joa închise ochii.

Aşa cum un întrerupător aprindea şi stingea lumina, căuta şi ea întrerupătorul propriei minţi. O modalitate să o blocheze.

Aproape că nu mai respiră.

Se concentră la sine însăşi, mai întâi asupra inimii, rărindu-i bătăile, înfrângându-şi nervozitatea, frica şi evidenţa faptului că se afla într-un real impas, prizonieră într-un loc necunoscut. Apoi îşi exploră corpul, picioarele, braţele, trunchiul. În cele din urmă împinse acel echilibru proaspăt dobândit până la nivelul creierului şi-l întinse ca o pătură rece peste el. O pătură capabilă să stingă orice flacără de activitate mentală care le servea lor ca să o examineze, să o disece, să-i descopere poate şi cel mai ascuns dintre secrete.

Pentru că asta căutau. Secretele ei.

— Ce se întâmplă?

— Nu ştiu, domnule.

— Mac…

— Toate sistemele sunt în stare de funcţionare.

Începură să se agite în jurul ei.

— Nu mai avem putere emiţătoare.

Vocile dispărură deodată.

— Ea e de vină, domnule – vocea unei femei rupse tăcerea.

— Dar cum se poate…?

Mai trecură câteva secunde, poate minute. Joa se concentra doar asupra ei înseşi, hotărâtă să învingă maşinile, să facă senzorii inutili, să alunge furnicile. Nu îşi dădu seama că interlocutorul ei revenise până ce nu o atinse cu mâna.

— Ce faceţi?

Deschise ochii şi acum satisfacţia de a afişa un surâs de superioritate era de partea ei.

— Colaboraţi sau va fi mai rău – răceala vocii se suprapuse peste cea din privire.

— Mai rău pentru cine? Spuneţi-mi cine sunteţi şi ce vreţi – încercă să nu cadă iarăşi în capcana fricii şi a neputinţei.

— Vrem să vorbim cu ei – afirmă bărbatul, răspunzându-i direct la ultima întrebare.

Joa îl înfruntă.

Pentru prima dată măştile căzuseră.

— Să vorbiţi?

— Da, să vorbim – vru el să pară sincer.

— Sunteţi nebuni… – oftă Joa.

Bărbatul îşi apropie faţa la câţiva centimetri de a ei. Îl privi adânc în ochi şi îi văzu doar graba.

Pentru el probabil că nu era mai mult decât un… pui de extraterestru. O arătare.

— Tu poţi – o tutui –, eşti cheia şi poarta spre ei.

Nu vru să-l mai privească. Închise iarăşi ochii şi-şi menţinu blocajul emoţional, fără fisuri, astfel încât oamenii aceia care voiau să se vâre în mintea ei să nu reuşească. Ştia că bărbatul acela, probabil un militar, era încă acolo. Îi simţea respiraţia biciuindu-i faţa.

— Georgina…

Aşteptă. Creierul ei aproape că depăşi cea mai pură

stare alfa.

— E inutil, domnule – îl asigură cel pe care îl strigase Mac.

— Faceţi ceva, la naiba!

— Dacă nu îi anulăm voinţa, pe lângă puterile energetice inhibate deja...

— Faceţi ceva!

— Nu e atât de simplu.

Presupusul ofiţer reveni lângă Mac şi la sistemele conectate la creierul ei. Joa îşi ascuţi auzul, dar nu mai reuşi să distingă ce spuneau. Tonul lui era cel al unui gradat obişnuit să dea ordine, trecându-şi în revistă compania.

Apoi nu se mai întâmplă mare lucru.

Tensiunea care plutea în jurul lor ajunse la un punct dureros şi se disipă, transformându-se într-un nou tip de tăcere. Cineva îi dezlipi electrozii de pe cap, iar bâzâitul slab al aparatelor aproape dispăru.

— Duce-ţi-o în cameră – ordonă bărbatul.

— Da, domnule.

— Dar nu într-a ei. Lăsați-o cu el.

David.

Pe de-o parte se simţi mai rău, gândindu-se că şi lui îi era rău. Pe de altă parte, sentimentul mai egoist, deşi uman, uşurarea că nu era singură.

— Menţinem doza de inhibitori?

— Desigur, la douăsprezece ore.

— Mâncare?

— Să nu le lipsească nimic.

Se urni. Mac împingea targa, cu încă doi asistenţi, fiecare pe câte o parte. Îşi ridică bărbia ca să-i vadă mai bine şi se întâlni cu altă figură, mai umană, mai tânără, care totuşi se ferea de privirea ei.

— Mă duceţi la David? – îl întrebă în engleză.

— David?

Joa se nelinişti.

— Era cu mine în Palenque.

— Nu, v-au adus singură.

— Atunci la cine mă duceţi? El a spus să mă lăsaţi…

Nu primi niciun răspuns.

— Unde mă aflu?

Acelaşi rezultat.

Nu merseră mult. Se opriră în capătul unui coridor lung, rece, glacial, neospitalier, deşi degaja o căldură umedă şi accentuată, în faţa unei uşi metalice închise şi dominate de o ferestruică dreptunghiulară. Doi gardieni în uniformă, câte unul de fiecare parte, o păzeau.

Pe uniformele lor văzu steagul Statelor Unite ale Americii.

— Sunt nebuni… – lui Joa nu-i veni să creadă că i se confirmau bănuielile.

Îi desfăcură curelele una câte una, asigurându-se de fiecare dată că o au sub control. Apoi o ridicară în picioare. Mac îi ordonă unuia dintre gardieni să deschidă celula.

Atunci când Joa fu împinsă uşor ca să treacă peste prag, ştia deja ce avea să găsească acolo.

Sau mai bine zis, pe cine.

— Tată! – scânci ea când îl recunoscu.

48

Picotea, fiind probabil sedat. Arăta destul de bine, deşi cu barba nerasă de câteva zile. Purta o uniformă, un soi de salopetă de lucru. În cameră, confortabilă, în ciuda faptului că ei o considerau celulă, erau două paturi şi o toaletă într-unul din colţuri, în dreapta uşii, pentru ca locatarul să beneficieze de oarecare intimitate, să nu poată fi văzut prin ferestruica dreptunghiulară. Joa se aşeză în genunchi şi îl privi cu ochii larg deschişi, fără să ştie exact ce să facă. Scâncetul ei de surpriză îl trezise.

Julián Mir deschise şi el ochii, iar pupilele înregistrară imaginea fiicei lui.

— Joa… – şopti.

— Tată! – repetă ea încercând să-l îmbrăţişeze şi să-l pupe.

Bărbatul ridică mâna ca să-i mângâie obrajii. Realitatea se impuse dincolo de orice dubiu. Când se îmbrăţişară de-a binelea, rămaseră înlănţuiţi, în voia sentimentelor atâta vreme rătăcite.

Nu îşi permiseră să piardă prea mult timp aşa.

Erau atâtea întrebări…

— Tată – îl ajută să se ridice în fund –, unde suntem?

— Nu ştiu. Într-o unitate militară americană, mai mult ca sigur.

— În Mexic?

— Nu, nu cred.

— Dar asta e… incredibil, o sechestrare! Cine sunt?

— Poate CIA, sau NSA[73], sau chiar NASA, ce mai contează. Ştiu ei ceva, mă întreb cât, şi vor să afle şi mai mult. Ar fi fost absurd să credem că o chestiune atât de specială o pot cunoaşte numai câţiva oameni. Dacă se tem de o invazie…

---

[73] *NSA* (National Security Agency), sigla în limba engleză în original, este serviciul de informaţii al armatei SUA.

— Vor să-i omoare atunci când vor veni? – făcu Joa ochii mari.

Julián Mir îi observă privirea speriată.

— Habar nu am, recunoscu neputincios.

— Doamne, ăştia sunt la fel de nebuni ca judecătorii.

— Ai aflat deja?

— Despre judecători şi paznici? Da. Paznicul meu m-a ajutat zilele astea. Fără el… – simţi o săgetare în inimă când îşi aminti de David.

— Îmi pare rău pentru tot ce ţi se întâmplă, dragostea mea – spuse cu amărăciune.

— Tată, sunt şi eu parte din această problemă.

— Cum te-au prins?

— Am urmat indiciile lăsate de tine, hârtiile de…

Julián Mir îi puse mâna la gură. Îşi duse arătătorul celeilalte mâini la buze şi-şi plimbă privirea prin cameră.

— Crezi că… ne ascultă? – şovăi Joa.

El dădu din umeri.

— E posibil.

Îşi apropie buzele de urechea tatei şi puse ambele mâini în formă de pâlnie ca să poată vorbi, pentru că bucuria revederii era prea mare.

— De ce nu mi-ai spus nimic despre mama, despre mine, despre bebeluşul pe care l-a pierdut, despre toată povestea asta?

Bărbatul făcu acelaşi gest ca să-i răspundă.

— De unde ştii atâtea?

— Acum ştiu, nu mai contează. Am fost şi la bunica. Am reuşit să comunic mental cu mama!

— Doamne, Joa…

— Am fost nevoită să o fac, pentru că nu mi-ai povestit niciodată nimic!

Tatăl ei avea pupilele dilatate.

— Trebuia să te protejez.

— Nu aveai cum să mă protejezi pentru totdeauna, şi cu atât mai puţin de aşa ceva! – se strădui ca şoaptele ei să nu scape mai departe, cu tot paravanul mâinilor.

— Până acum câteva săptămâni nu ştiam

deznodământul, din cauza căruia ne şi aflăm aici – spuse el deznădăjduit.

— Dar tu întotdeauna ai fost în căutarea mamei.

— În fiecare zi, e adevărat – confirmă el cu un zâmbet blând –, ştiam că mai devreme sau mai târziu... Nu trebuia decât să urmez semnele şi să am încredere că mă vor conduce până la ea.

— Ce semne?

— Îmi lipseau piesele esenţiale, trebuia să ştiu când şi unde...

— Şi lor le-ai spus asta? – se uită Joa spre uşă.

— Nu – răspunse categoric de-asta te-au adus şi pe tine. De-asta, şi probabil pentru că şi tu ai descoperit adevărul – o privi în ochi şi adăugă: l-ai descoperit, Joa?

— Da – îi şopti la ureche –, am văzut indiciile din desenele de pe piatra funerară a mormântului lui Pakal, şi am coborât în mormântul douăzeci şi şapte din Palenque, şi acolo am descoperit semnul celor 15.000 de zile.

Julián Mir o privi plin de mândrie.

— Tată, de unde ştiau soldaţii ăştia ce investigai tu?

— Nu sunt proşti. Probabil le-am declanşat alarmele. Când am văzut că totul se potrivea, era deja prea târziu. Nu mi-a mai rămas timp decât să-ţi las acel indiciu în desenul de pe piatra funerară.

— Mai mult ca sigur că ei au deja toate răspunsurile.

— Dacă le-ar avea, nu ne-am găsi noi aici, nu te-ar fi adus şi pe tine. Trebuie să-şi închidă cercul. Eu nu am văzut pe aici niciun expert în domeniul culturii maya. Toţi sunt militari şi oameni de ştiinţă. Ei văd lucrurile din altă perspectivă, a lor, cea dintotdeauna: soldăţească. O putere extraterestră poate reprezenta un inamic sau un aliat. Se concentrează doar pe ceea ce-i interesează cu adevărat: unde or să se întoarcă!

— Tată, exact asta nu ştiu eu.

— Ba ştii – glasul, lângă urechea ei, deveni aproape imperceptibil –, ştii şi tu la fel de bine ca mine.

Joa nu înţelese motivele afirmaţiei lui atât de sigure.

Dar nu vru ca el să pronunţe numele locului, pentru că,

oricum, ceilalţi le-ar fi putut descifra conversaţia.

— Bărbatul care a încercat să-mi exploreze creierul mi-a spus că eu sunt cheia şi poarta, că nu vor decât să vorbească cu ei.

— Eu nu am încredere în aşa ceva – spuse categoric Julián Mir. Apoi reacţionă la prima parte a afirmaţiei lui Joa: cum adică ţi-au explorat creierul?

— M-au conectat la nişte sisteme, dar mi-am blocat mintea şi nu au obţinut nimic.

— Ai reuşit să faci asta?! – exclamă mirat.

Nu voia să-i vorbească despre micile ei puteri. Nu încă.

— De ce nu au prins vreuna dintre fiicele furtunilor mai demult, ca să o examineze?

— Mă gândesc că ar fi făcut-o, dar tu eşti diferită. Tu eşti pe jumătate om, şi ei cred că probabil ai slăbiciuni. Mama ta a ajuns să dezvolte anumite puteri.

Joa încercă să nu se dea de gol, dar eşuă.

— Fata mea… – se bâlbâi el.

— M-a afectat destul de mult să aflu că am… aşa puteri – recunoscu în cele din urmă.

— Nu e ceva rău că le ai. Sunt dăunătoare numai dacă le foloseşti greşit.

O îmbrăţişă din nou cu putere. După aceste prime minute, emoţiile li se domoliră. Apăsarea realităţii era copleşitoare, dar faptul că erau iarăşi împreună, după atâtea săptămâni, le furniza forţa indestructibilă a nădejdii.

— Trebuie să-mi povesteşti tot ce nu ştiu despre mama, ceea ce am pierdut pentru că eram prea mică, te rog – nu mai era nevoie să-i vorbească la ureche.

— Mi-ar plăcea.

— Ţi-a lipsit enorm în aceşti ani, nu-i aşa? – îi privi chipul brusc îmbătrânit.

— În fiecare zi, draga mea – nu-şi ascunse emoţia –, mama ta e viaţa mea. Dar trebuia să am grijă de tine.

— Şi paznicii?

— Ştiam că sunt pe aproape. Dar nu îndeajuns. Eu sunt tatăl tău.

— Crezi că totul e pierdut?

— Nu ştiu.

— Dacă reuşesc să ajungă la ei prin intermediul meu… – se înfioră Joa.

— Pot să-ţi facă rău – se nelinişti din nou şi nu vreau să te pierd şi pe tine, pricepi?!

Înţelegea şi nu-i plăcea deloc gândul acesta.

— Tată, nu poţi să le divulgi nimic doar pentru că eu mă aflu aici… Nu poţi! Nu ai voie!

De data aceasta Julián Mir nu-i mai răspunse decât din priviri.

Lui Joa îi fu de ajuns să-i vadă ochii îndureraţi. Cei ai oricărui părinte dispus să facă orice pentru a-şi salva fiica.

49

Începea să se întunece, când uşa camerei se deschise şi-i scoaseră afară, legaţi. Tatăl ei părea obişnuit. Ei însă i se păru umilitor.

Gărzile în uniformă, marţiale, cu capetele tunse chilug, îşi menţineau obişnuita răceală. Nu suflară nicio vorbă.

Îi conduseră pe coridor până la o altă uşă, iar când o deschiseră se pomeniră într-o micuţă curte exterioară, cu solul de nisip şi pereţii şi tavanul cu gratii. Căldura era sufocantă, umedă.

— Suntem tot în Mexic, tată, sau în Florida, dar atmosfera e clar caraibeană – adulmecă ea aerul ca un copoi, hotărâtă să găsească vreun indiciu care să o ajute.

În depărtare se zărea o porţiune albastră de mare. Într-o parte şi în cealaltă, nişte deluşoare împădurite cu vegetaţie tropicală. În rest nimic. Doar imaginaţia. În fond îi era indiferent.

Erau prizonieri. Două persoane sechestrate din voinţa maşinăriei militare a celei mai mari puteri mondiale.

— Ai fost aici în toate aceste zile?

— Da.

— Te-au interogat în fiecare zi?

— Da.

— Şi ţi-au făcut ceva?

Julián Mir se uită în pământ.

— Nu tocmai, sunt multe forme de a face rău – observă ea.

Nu vru să sape mai mult în cochilia lui. Nu era deloc plăcut. Singura formă de a învinge depresia era să-şi păstreze puterea, într-un punct de echilibru dificil, dar necesar. De tăria lor mentală depindea totul. Mentală, iar în cazul tatălui ei şi fizică.

— Ieri eram la Palenque – privi cerul: aceeaşi noapte, aceeaşi lună.

Se gândi: „Voiam să fac dragoste”. Se îndrăgostise. Dar asta nu îi mai spuse tatălui ei.

— Vorbeşte-mi despre mama – îl rugă.

— Ce vrei să ştii?

— Cum ai aflat că e un mesager?

— La început nu am ştiut. Nici ea, nici eu. Apoi, pe măsură ce se întâmplau diverse lucruri, când amănuntele deveneau evidenţe… Înainte să apară paznicii. Bunica ta ne-a povestit restul, cum o găsise, primii ei ani, natura ei specială încă de când era copil.

— Ştii că doar trei fiice ale furtunilor au devenit mame?

— Mi-au povestit paznicii, da.

— Nu ţi se pare de mirare?

— Presupun că da, deşi nu cred să aibă mare importanţă.

— Eu cred că e foarte important – îl contrazise ea –, numai trei au încălcat regula, directivele, legile lor…, zi-le cum vrei. Şi toate trei au dispărut în circumstanţe astrologice spectaculoase.

— Crezi că au fost pedepsite?

— Nu, cred că nu au mai avut nevoie de ele.

— Astfel încât tu şi celelalte două fete…

— Nu ştiu, tată. Dacă mi-a transmis misiunea ei, voi afla peste câteva zile, şi pe mine asta mă sperie.

— Niciuna dintre aceste femei nu ştie nimic. Le-am scris unora dintre ele, cu altele am vorbit la telefon…

— Eu am fost la una în Medellín.

— Da?

— În ultimele trei săptămâni m-am mişcat mult.

— Nu m-am întâlnit cu niciuna faţă în faţă. Cred că de teamă, sau nesiguranţă, nu ştiu. Cum e?

— Seamănă mult cu mama. E pictoriţă.

— Tu semeni mult cu mama ta. Avea vârsta ta atunci când ne-am îndrăgostit, şi eşti portretul ei viu, ochii, părul…

— Crezi că este la ei, nu?

Se plimbau prin curticică, în sensul acelor de ceasornic. În ciuda faptului că erau în aer liber, vorbeau cu voce

înceată, greu de auzit în afară de ei doi. Julián Mir se gândi la întrebarea fiicei lui, deşi aflase răspunsul cu mulţi ani înainte.

— Da – recunoscu el.

— Şi ce vei face?

— Nu ştiu.

— Crezi că... o vor aduce înapoi?

Nu primi de data asta niciun răspuns.

— Dacă vrem să fim prezenţi atunci, trebuie să scăpăm de aici, tată.

Era ca şi cum i-ar fi vorbit despre un vis.

— Cum?

— Mai e o săptămână până la întâlnire.

— Joa, suntem închişi, şi încă într-o închisoare de maximă securitate. Nu ţi-ai dat seama?!

Examină grilajul, calculă distanţa până la mare, înălţimea dealurilor împădurite. Noaptea cădea foarte repede peste umbrele lor.

— O fi la Chichén Itzá, nu-i aşa, tată? Presupun – îşi apropie buzele de urechea lui.

— Doar presupui? Nu ai văzut indiciile din mormântul douăzeci şi şapte?

— Am calculat cele 15.000 de zile şi am descifrat glifele cu naşterea, Soarele, Luna, steaua, mesagerul şi risipirea seminţelor.

— Şi celălalt indiciu?

— Care?

Julián Mir se aplecă. Făcu un paravan din propriul corp şi desenă cu degetul o figură pe nisip.

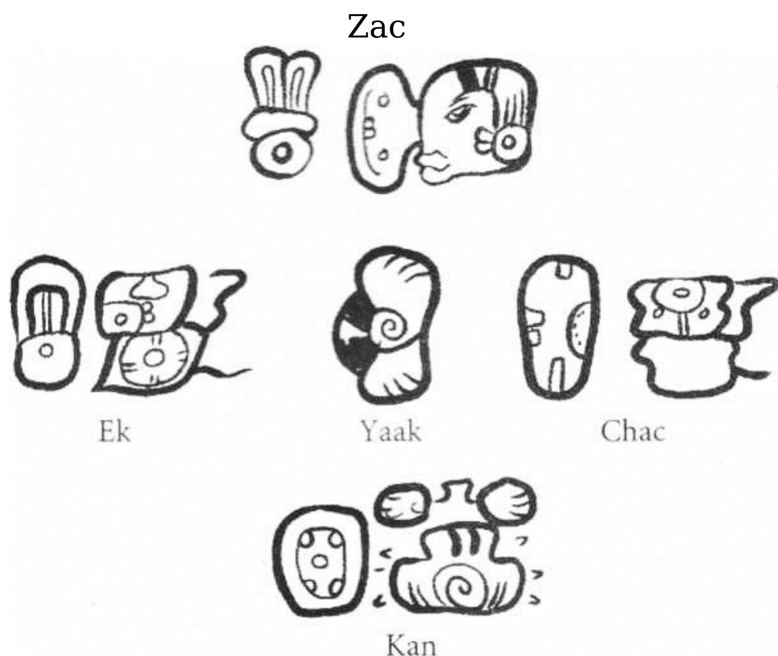
Figura în formă de bob de fasole despre care ea crezuse cu o zi înainte că nu era întreagă.

— Am văzut-o, dar n-am ştiut... – se simţi înfrântă. Credeam că reprezenta doar o parte din ceva mai mare, că restul elementelor lipseau. Ce e?

— Yaak, inima lumii mayaşe. Ceea ce se află între cele patru direcţii. Direcţiile sunt echivalentele punctelor noastre cardinale.

I le desenă pe nisip.

— Pentru mayaşi, acestea sunt direcţiile care definesc drumul Soarelui, fiecare având propria-i culoare.

— Şi Yaak reprezintă Chichén Itzá? Aşa, pur şi simplu?

— Chichén Itzá se află în centrul părţii de nord a Yucatanului, dar nu doar atât. Alte fragmente ale stelei din acest al douăzeci şi şaptelea mormânt, chiar dacă mai puţin vizibile, prezentau simbolul oraşului Chichén Itzá – Julián Mir şterse desenele făcute pe nisip. În fine, era imposibil să le mai recunoşti, dar ai intuit bine, iar în cazul tău asta face mai mult decât oricâte alte probe.

Poate gardienii suspectau ceva. Poate voiau să-i ia prin surprindere. Poate expirase timpul. Abia dacă petrecuseră câteva minute acolo afară, profitând de aerul curat, când uşa curţii exterioare se deschise şi intrară trei bărbaţi. Doi îi luară cu ei, iar al treilea se uită în nisip, pe locul unde

fuseseră desenele.

Nu scoase nimeni o vorbă.

Îi duseră înapoi în cameră.

50

Se trezi în zori. Nu avea ceas, ca să ştie ora exactă. Nu avea nimic. Îi luaseră totul. Răsufla uşurată că înainte de a ieşi la plimbare cu David pe străzile din Palenque, când plecaseră de la internet café, îşi lăsase geanta în maşină, ca să aibă mâinile libere. Camera digitală, cablul, stick-ul cu fotografiile mărite şi glifele găsite pe internet, totul era acolo.

La fel şi mica ei rocă cristalină, ovală, de culoare roşie.

De ce se gândea brusc la el?

Se ridică din pat şi merse până la cel al tatălui ei. Îl privi cu drag, dar şi cu deznădejde. Pierderea mamei ei îl îngropase de viu. Era un bărbat lucid, dar distrus. Toţi acei ani păruse neschimbat, în special în felul cum se purta cu Joa, dar sufletul îi devenise probabil extrem de fragil. Se gândi că era crud şi amar că acum i se mai întâmpla şi asta. Ultima speranţă ţinea de o extraordinară întâlnire cu destinul, la Chichén Itzá, peste mai puţin de o săptămână.

Iar ei nu vor fi acolo.

Poate nu vor mai fi liberi niciodată.

Cum vor justifica americanii dispariţia lor? Oare îi vor abandona într-o zi pe o stradă dintr-un oraş oarecare şi se vor limita să nege tot, sau îi vor ameninţa cu represalii dacă i-ar denunţa?

De ce să nu-i elimine pur şi simplu şi să încheie toată afacerea?

Erau probabil nişte nebuni, disperaţi sau împinşi de la spate de altcineva, ca să îndrăznească să facă aşa ceva, mai ales să-i răpească.

Se gândi la David. Aproape aceeaşi poveste ca cea a părinţilor ei, deşi ei doi nici măcar nu avuseseră timp să şi-o înceapă cu adevărat.

Să trăiască.

Asta o înfurie şi mai rău. Sentiment pe care începuse să-

l uite în ultimele ore.

Căută acea furie care îi activa puterile, generatorul energiei ei. O găsi, o dirijă până în miezul minţii ei, lăsând-o apoi să-i cuprindă tot corpul. Se concentră asupra uşii.

Vru să o smulgă, să o deschidă brusc. Începu să tremure, scuturată de un puternic cutremur interior. Dar uşa rămase la locul ei.

— Fir-ar…! – izbucni neputincioasă.

O injectaseră din nou înainte să adoarmă. Şi aveau s-o facă încă o dată în curând. Nenorocitul acela de inhibitor. Dacă ar avea cu adevărat puteri, ar şti cum să neutralizeze efectul substanţei, cum să-şi modifice reacţia.

Privi uşa, gata din nou de luptă, deloc dispusă să cedeze.

Şi reuşi să o deschidă. Fu o mişcare neaşteptată. Cei doi gardieni care o păzeau rămaseră de o parte şi de alta, solemni, privind înăuntru. Prin deschizătură apărură patru oameni îmbrăcaţi în halate verzi, iar alţi doi, cu uniforme militare, aşteptau în hol. Precauţie maximă.

Îl sculară violent din somn pe tatăl ei.

— În picioare, vă rog.

Doi o ţinură pe ea şi o scoaseră din cameră. Ceilalţi doi făcură acelaşi lucru cu Julián. Iar militarii ieşiră ultimii. Îi conduseră pe acelaşi traseu ca în ziua precedentă, dar în sens invers. Nu se opriră până ce nu ajunseră în laborator, cu echipamentele lui integrate, computerele şi sistemele. Cei de acolo începuseră deja să lucreze. Când intrară, nimeni nu-şi întoarse capul.

Oficialul era deja acolo.

— Bună ziua, îi întâmpină el. Aţi dormit bine?

Joa îl privi fix.

Simţi din nou acea furie, şi dintr-odată, auzi o voce în mintea ei, ca o boare. Pronunţând un nume.

— Foarte bine, dar dumneavoastră, colonele Travis? – îl sfidă ea.

Bărbatul se albi la faţă.

— Cum…?

Joa îşi reţinu un zâmbet. Nu lăsă să se vadă propria surpriză. Fusese doar un foc de paie, o scânteie, dar

numele de Hank Travis apăruse în mintea ei ca o rază fulgerătoare.

Colonelul nu schiţă niciun gest. Îi înfruntă privirea. Dar nu reuşi să străpungă zidul concentrării ei.

— Pregătiţi-vă – exclamă el cu o furie prost disimulată.

De data aceasta îl aşezară pe pat pe tatăl ei. Nu-i lipiră senzorii pe cap, ci îi puseră nişte mănuşi metalice pe mâini şi pe picioarele goale. Pe Joa o aşezară sub un clopot de sticlă.

— Tată… – şopti ea când înţelese ce voiau să-i facă.

Colonelul Travis se întoarse spre ea.

— Am să-ţi pun două întrebări foarte uşoare, bine? Prima e cum de ştii numele meu. A doua, dacă vei colabora.

— La prima pot să vă răspund că dumneavoastră mi l-aţi spus. Iar la a doua, răspunsul meu e nu.

Şi conversaţia se opri brusc.

— Daţi-i drumul – ordonă militarul.

Primul şoc pe care îl primi Julián Mir fu suficient de puternic şi de acut încât să-l facă să urle de durere. Mai ales că îl luă prin surprindere. Se zvârcoli pe pat şi-şi încordă corpul cu toată puterea, în ciuda curelelor de piele care îl ţineau imobilizat.

— Sălbaticilor! – strigă Joa îngrozită.

Hank Travis se întoarse iarăşi spre ea.

— De obicei nu suntem aşa – vru el să se scuze –, dar acesta e un caz de forţă majoră, cu prea multe implicaţii. Dacă te întrebi cât va rezista tatăl tău, îţi pot spune că nu foarte mult. Mănuşile acelea metalice, plasate în alte părţi ale corpului, sunt aproape letale. Te rog – părea aproape să o implore –, ajută-mă şi ajută-te şi pe tine.

— Nu, Joa! – îi strigă tatăl ei.

— Joa? – bărbatul se uită întrebător la Mac.

Doar atât.

Noul şoc fu şi mai lung, şi mai puternic.

Urletul de durere al lui Julián Mir se confundă cu al ei.

— Ei sunt călători din stele! – Joa scuipa foc prin ochi. Niciodată nu ar face vreun rău nimănui! Nu sunt ca noi!

— Deschide-ne mintea ta, te rugăm, Georgina – Hank Travis avea nasul lipit de fascicolul de lumină care o imobiliza. Lasă-ne să o cercetăm şi totul se va termina în câteva minute. Nici tu nu eşti atât de puternică. Mai devreme sau mai târziu o să te dai bătută.

— Nu vreau – îi căzură două lacrimi pe obraji. Iar dacă o fac peste o lună, nu mai contează.

— Totul e aici – colonelul îi puse degetul arătător de la mâna dreaptă pe frunte. Lumea ta, puterile tale, trecutul, prezentul şi viitorul… Le ai aici pe toate, fetiţă, în aceste nouăzeci de procente din creier pe care nu le folosim şi pe care nici nu ştim măcar cum să le explorăm. Dar tu eşti diferită.

— În felul ăsta veţi distruge până la urmă întreg universul.

— Acum, domnişoară. Acum.

Ridică mâna ca să dea ordinul unui nou şoc electric.

— Nu face asta, Joa! Pentru mama!

Mâna coborî, iar al treilea şoc i se păru nesfârşit.

Ea nu mai ţipă.

Furia i se potoli, nu mai simţea încrâncenarea de dinainte, iar frustrarea se transformă într-o simplă senzaţie de neplăcere. Ceea ce explodă în sufletul ei şi crescu până ce îi puse stăpânire pe toată fiinţa, deşi nu şi-ar fi imaginat vreodată că putea să simtă aşa ceva, era ura. O ură oarbă. Pură. Eliberată de orice altceva.

Inhibitorul îi bloca sursele de energie. Raza de lumină o imobiliza. Dar din faptul că reuşise să vadă numele colonelului Hank Travis într-o fracţiune de secundă, de parcă o mână invizibilă ar fi plecat din mintea ei şi l-ar fi înhăţat într-o cursă rapidă dus-întors, îşi dădu seama că putea reuşi să facă şi mai mult.

Avea fereastra. Nu era nevoie decât să o deschidă din nou.

Închise ochii.

Cel mai greu îi era să facă abstracţie de urletele tatălui ei, dar inclusiv acestea cedară după câteva secunde.

Acea mână invizibilă se ivi din nou în mintea ei.

Ura o catapultă.

Deodată nu mai era ea, o tânără, o femeie. Era o entitate eliberată de artificii, rece. Rece şi capabilă de a distruge.

Mâna se întinse de jur-împrejur, cuprinse laboratorul, pătrunse în sisteme. Colonelul încercă să-i mai spună ceva, dar nu-l asculta. Trupul ei se transformase într-un simplu ambalaj. Ura îl depăşea şi ghida acea prelungire a fiinţei ei. Un exerciţiu telepatic.

Găsi ceva mai mult decât o fereastră.

Găsi o poartă.

Şi intră în sistemul de control. În inima laboratorului.

Acolo se aflau circuitele, cablurile, sistemele informatice. Nu le cunoştea numele. Nici funcţiile. Nici nu o interesau. Însă ştia cum să le înfrunte, cum să le distrugă.

Şi trecu la acţiune.

Le sfărâmă cu încetinitorul, pe măsură ce unda ei telepatică se propaga prin computerul central.

A fost atât de uşor să-l invadeze… Ca un virus.

Posedată de furia ei.

O învăluiau numai strigăte, dar care nu mai proveneau acum de la o singură persoană, de la tatăl ei. Curgeau ca o spirală de voci dezacordate, din ce în ce mai puternice şi mai îngrozite, tot mai intense şi mai panicate.

— Stingeţi focul!

— Aveţi grijă!

— Manipulează sistemul!

Răul era deja făcut. Operaţiunea era ireversibilă. Nimeni nu avea să mai poată opri distrugerea. Deschise ochii pur şi simplu din instinct de supravieţuire după câteva secunde, şi primul lucru pe care îl văzu fu valul de panică din jurul ei. Toţi bărbaţii cu halate verzi alergau dintr-o parte într-alta într-un vârtej delirant, unii încercând să închidă circuitele sistemelor principale, alţii scoţând echipamentele din priză, alţii cu extinctoare în mâini, străduindu-se să stingă focul izbucnit la unele aparate. Şi soldaţii în uniformă tăbărâseră în laborator.

În mijlocul haosului, căpitanul Travis.

— Să nu fugă! Să nu ne scape!

Ordinul lui păru să răsune puţin cam târziu.

Raza care o imobiliza se dezactivă imediat.

Joa ieşi de sub clopotul de sticlă. Doi soldaţi alergau spre ea.

În Palenque reuşise, concentrându-şi energia, să devieze mâna lui Nicolás Mayoral, iar apoi îl aruncase la pământ. Acum nu avea putere pentru aşa ceva, dar undele ei telepatice aproape că nu aveau nevoie de alt stimul.

Toată ura aceea revărsată asupra mizerabililor…

Penetră în minţile celor doi militari. Le dibui fantasmele. Li le devie spre suflet.

Se opriră ţintuiţi. Apoi îşi duseră mâinile la cap şi căzură în genunchi.

Hank Travis se uită la ea năucit.

Privirea lui Joa, în schimb, era perfect lucidă. Era o maşină. O maşină vie.

Colonelul îşi duse şi el ambele mâini la cap.

— Joa!

Îl privi pe tatăl ei, alertată de chemarea lui. Nimeni nu se mai ocupa de ea. Focul din laborator se răspândea cu viteză. În progresie geometrică. Unele aparate păreau pe punctul de a exploda.

Era vorba despre siguranţa ei.

Ajunse până lângă el, îl eliberă din curelele care îl ţintuiau pe pat şi-l ajută să se ridice. Julián Mir nu pricepea nimic, dar îşi dădea seama că sursa pentru tot ce se întâmpla era Joa. Ameţit de cele trei şocuri electrice, era cât pe ce să cadă la pământ când încercă să păşească. Joa îl sprijini.

— Tată, trebuie să fugim!

— Unde?

— Haide, vino!

Atunci când ieşiră pe uşa laboratorului, li se întipăriră pe retină trei imagini. Prima era focul care devora totul, a doua, cea a exploziilor din care urma să ia naştere una uriaşă, iar a treia, colonelului Travis, căzut la pământ, asistând neputincios la fuga lor, fără să-şi dea seama încă

ce se întâmpla.

51

Ajunseră afară.

De peste tot se auzea sirena de alarmă. Puternică şi sfâşietoare. Joa privi în urmă. Clădirea din care tocmai ieşiseră abia dacă se distingea de pământul stâncos şi aspru. Mai în spate se vedeau colinele împădurite, iar în faţă se întindea o pantă lungă coborând spre mare.

Un drapel al Statelor Unite flutura în depărtare.

— Pe aici! – aproape că îl târa pe tatăl ei.

— Nu putem fugi! – păru el să capituleze –, ne vor prinde imediat!

— De ce nu ai încredere în mine? – îi întinse mâna şi-i zâmbi.

Explozia finală, care aruncă în aer o bună parte din clădirea de unde tocmai scăpaseră, făcu pământul să se cutremure.

Ei fugeau în direcţia apei.

Sirena brăzda în continuare aerul. Mai multe echipe de intervenţie soseau pe una dintre şoselele care se vedeau undeva în dreapta. Maşini de pompieri, ambulanţe, jeepuri militare, soldaţi… Nimeni nu părea să-i observe.

Pe celălalt mal văzură o pistă de aterizare de pe care tocmai decola un elicopter. Joa numără încă vreo duzină de aparate, inclusiv vreo două avioane de transport şi alte două de atac.

— De ce mergem spre apă? – întrebă Julián Mir, gâfâind.

— Intuiţia! – fu primul răspuns care-i veni în minte, deloc neadevărat.

Elicopterul se ridică deasupra clădirii. Făcu un ocol şi, deodată, basculă spre dreapta, în direcţia lor.

Joa auzi zumzăitul elicei.

Elicopterul avea să îi dibuiască.

Trebuiră să urce pe o colină nu foarte abruptă, dar un efort suficient, care îl făcu pe Julián să rămână în urmă.

Elicopterul trecu foarte aproape de el, zburând în rasul pământului şi urmărindu-l.

Joa privi înainte. Erau în faţa mării. În dreapta se deschidea un golf care spărgea faleza în două. Simţi vag răspunsul la întrebarea „unde suntem?”, dar nu avu timp să se gândească prea mult la asta, şi nici să-i spună şi tatălui ei. Se întoarse şi văzu, foarte aproape, elicopterul.

Privirea îi redeveni de foc îngheţat.

Atunci îl văzu şi pe bărbatul din cadrul uşii aparatului, cu o armă în mână îndreptată spre ea.

Şi auzi focul.

Nu avu timp de gândire. Nu avu timp să-şi trimită unda telepatică spre el. Ştia că glontele nu o ţintea pe ea. Pur şi simplu ştia. În timp ce pocnitura scurtă parcurse aerul, ţiuitoare, îl privi pe tatăl ei şi văzu cum glonţul i se apropia de piept.

Totul se derulă cu încetinitorul. În răstimpul îngheţat dintre două secunde.

Nu apucaseră să-i injecteze încă inhibitorul anti-energetic. Şi habar nu avea dacă efectele celui din noaptea precedentă avuseseră timp să dispară. Dar nici de data asta nu avu timp să se gândească. Singurul lucru de care era sigură era că tatăl ei avea să moară, sau să fie rănit.

Urmări zborul glonţului.

Ridică o mână.

Şi îl opri. Pur şi simplu, la mai puţin de jumătate de metru de pieptul bărbatului.

Când căzu pe pământ, totul în jur începu să se mişte cu viteza obişnuită.

Tot cu mâna ridicată, se întoarse spre elicopter şi-l alungă, aşa cum ar fi alungat un ţânţar, cu un gest nervos.

Aparatul dădu vreo zece metri înapoi, prin aer, şi se prăbuşi ca un bolovan, iar palele elicei rupte se împrăştiară în toate direcţiile. Probabil că ar fi explodat dacă s-ar fi strivit de sol de la o înălţime mai mare, sau dacă pilotul nu ar fi făcut o manevră inspirată înainte de impact. Soldaţii pe care îi transporta abia dacă avură timp să-l abandoneze.

Joa şi tatăl ei nu mai aşteptară altceva, în ciuda impactului pe care scena îl produsese asupra lui.

Nici nu aveau timp de explicaţii.

Peste câteva minute ajunseră la apă.

— Şi acum? – Julián gâfâia, aproape să-şi dea duhul.

— Acolo!

Barca cu motor era amarată de un pop cufundat pe jumătate în apă, la vreo sută de metri în stânga lor; mai era nevoie de un ultim efort, pe care nu ştia dacă tatăl ei putea să-l facă, dacă mai rezista.

— Hai, tată, te rog. Ai încredere în mine.

El îi zâmbi, epuizat.

— Am.

Ajunseră la şalupă şi Joa îl ajută să urce, prin apa care le ajungea până la pulpe. Apoi coborî motorul. Primii soldaţi apărură prin dreapta stâncilor care se zăreau dincolo de suprafaţa lichidă, ciudat de liniştită, fără niciun val.

După ce porni motorul, împinse şalupa şi sări înăuntru. Barca prinse viteză.

Şi începu să brăzdeze cu supleţe apa.

Singurul lucru pe care mai puteau să-l facă soldaţii care apăruseră pe ţărm era să îndrepte armele spre ei.

Niciunul nu reuşi să tragă.

Niciunul nu înţelegea de ce automatul se încăpăţâna să se îndrepte spre cer şi de ce nu reuşeau, cu forţa lor omenească, să-l coboare la orizontală, ca să-i împiedice pe fugari să scape.

52

Nu îi urmărea nimeni, nici prin aer, nici pe mare.

Dar pentru cât timp?

Poate se gândeau că nu aveau cum să ajungă prea departe.

Dincolo de golf, marea nu mai era atât de calmă, iar şalupa era utilă pentru ape liniştite, probabil pentru lucrări chiar în perimetrul golfului, nu pentru a da piept cu valurile acelea care creşteau văzând cu ochii.

De la distanţă zăriră norul negru de fum ridicat la câteva zeci de metri deasupra solului, din ce în ce mai dens.

Joa scrută peisajul, de ambele părţi ale golfului.

— Trebuie să ajungem pe pământ – zise.

— Atunci de ce am mai fugit? Ne vor prinde din nou, cu toate puterile tale.

Nici măcar nu ştia ce-ar fi putut să facă.

Era încă uluită. Speriată de acea crâncenă putere de a urî care o făcuse să izbucnească.

— Tată, aici era o unitate militară. Ar trebui să ajungem într-un sat sau într-un oraş.

— De ce? E evident că suntem în Statele Unite, probabil în Florida sau… cine ştie unde. Or să ne-aresteze, or să ne găsească o acuzaţie şi gata.

— Nu şi dacă încercăm să le explicăm.

— Draga mea, vezi că nu se grăbesc să ne prindă. Ştiu foarte bine unde suntem.

Ea nu mai spuse nimic.

Frică? Precauţie?

Da, ştiau unde se aflau, dar nu şi ce aveau de gând să facă.

Clipă de clipă era tot mai sigură de un anumit lucru, dar încă nu voia să i-l împărtăşească şi tatălui ei.

Se îndreptă spre vest, de-a lungul coastei.

Părea să nu mai fie nimeni prin preajmă.

Minutul următor trecu foarte greu.

— Acolo e un sat – arătă în faţă.

— Bine – încuviinţă tatăl ei, nelăsându-se stăpânit de pesimism.

Joa se îndreptă într-acolo. Acum golful şi norul de fum rămăseseră în dreapta. Se rugă, în gând, să mai aibă suficientă benzină.

Coasta câştiga teren în zare, până ce se transformă într-o linie populată cu case şi alte ambarcaţiuni, cu care se intersectară în micul port unde ajunseră peste câteva minute. O oază de pace la hotarul infernului.

Coborâră din şalupă şi se apropiară de un bărbat aşezat pe un stabilopod ros de apă. Avea pielea tăbăcită de salpetru. Purta o şapcă imprimată cu stema echipei Yankees din New York şi un tricou Nike, din vremuri mai bune, dinainte de a fi fost spălat de o mie de ori. Când îi văzu, cu uniformele lor albastre, îi privi cu gura căscată.

— Vorbiţi spaniolă? – îl întrebă Joa tot mai sigură de bănuielile ei.

— Cum adică, dacă vorbesc spaniolă? – nu îşi putu stăpâni uimirea bărbatul. Păi normal că vorbesc spaniolă, don'şoară!

— Unde suntem? – vru Julián Mir să ştie.

Nici această întrebare nu fu primită cu mai puţină perplexitate.

— Eeei, domnu' – tonul, ritmul săltăreţ, melodicitatea, felul în care lungea primul *e* şi cum pronunţa ultimul cuvânt o făcură pe Joa să zâmbească.

— Matale vorbeşti serios?

— Suntem în Cuba, tată – îi spuse ea, oftând uşurată, iar Julián avu apoi aceeaşi reacţie. Tocmai am scăpat din Guantánamo[74].

---

[74] Baza militară de la Guantănamo este situată în golful cu acelaşi nume din sudul Cubei. Este un teritoriu administrat de SUA încă din 1903, prin Tratatul impus de nord-americani guvernului lui Tomás Estrada ca o condiţie pentru retragerea trupelor care rămăseseră pe insulă încă din perioada conflictului SUA-Spania (1898). Guvernul cubanez actual a contestat validitatea tratatului încheiat sub ocupaţie, iar drept urmare „închirierea pe termen nelimitat” nu mai este

O explozie îndepărtată traversă văzduhul de cealaltă parte a golfului.

— Le-aţi făcut dumn'eastră asta la yankei? – bărbatul de pe dig făcu ochii mari şi îi privi triumfător şi vesel.

reglementată în niciun fel. Prevalându-se de faptul că în acest teritoriu nu este în vigoare nicio normă de drept, guvernul SUA a dezvoltat cunoscutele facilităţi de încarcerare etc.

PARTEA A PATRA

Ei

(de la 19 la 23 decembrie 2012)

53

Când ieşiră pe poarta de Sosiri internaţionale de pe aeroportul din Cancún, îl căută cu nerăbdare.

Strigătul care veni de undeva din stânga îi dădu de înţeles că el o văzuse mai înainte.

— Joa!

Lăsă jos geanta cu hainele cumpărate din Havana şi alergă înaintea lui. Sărutul îi separă de tot restul lumii.

De fapt nici nu-şi dădură seama că Julián Mir era acolo, lângă ei, privindu-i, pe jumătate amuzat, pe jumătate curios.

Joa îşi aminti abia într-un sfârşit că nu călătorea singură.

— Ah… – se îndepărtă din îmbrăţişare şi făcu prezentările de rigoare: Tată, el este David. David, tata.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile şi Julián îl îmbrăţişă pe tânăr cu căldură.

— Mulţumesc că ai ajutat-o pe fiica mea, dragul meu – exclamă solemn Julián Mir.

— Eu am ajutat-o? – nu-şi ascunse David surprinderea –, mai degrabă ea a fost cea care m-a ajutat şi m-a salvat pe mine, domnule.

— Te rog, nu-mi vorbi cu dumneavoastră.

— Bine – spuse David. Cum a fost călătoria?

— Nu prea plăcută – răspunse Joa –, vântul şi ploaia…

— Şi aici la fel – David aruncă o privire îngrijorată către perdeaua de apă care cădea dincolo de zona protejată de copertină.

Vântul sufla în rafale puternice în toate direcţiile, atât de tare încât chiar şi umbrelele ar fi fost inutile.

— Presupun că ştiţi deja, nu?!

— Despre uragan? Da.

— Va ajunge în Yucatan poimâine, exact pe 21 decembrie. Acum nu se ştie sigur dacă se va transforma în furtună tropicală atunci când va atinge pământul sau nu.

Dar oricum, chiar dacă ar fi de gradul 1 – ceva foarte neobişnuit pentru perioada asta a anului, pentru că sezonul uraganelor se încheie în noiembrie, cel târziu –, vine direct spre noi.

— Întâmplare?!

— Toată lumea dă vina pe schimbările climatice, pe natura care a înnebunit…

— Există aşa ceva? Un uragan provocat?

Ştia la ce se referea.

— Dacă e ceva neobişnuit, înseamnă că ei vor să le distragă oamenilor atenţia atunci când vor sosi – zise Julián Mir –, dar dacă aşa stau lucrurile, noi cum vom reuşi să ajungem la ruine?

— Avem legitimaţii de cercetători. Oficial studiem comportamentul uraganelor. Nimeni nu ne va evacua din zonă.

— S-a calculat când va trece ochiul uraganului prin Chichén Itzá?

— La miezul nopţii, între 21 şi 22 decembrie – răspunse David.

Cei doi bărbaţi schimbară câteva priviri complice înainte ca David să ia bagajele şi să pornească. Ieşirea de la Sosiri era plină ochi, pentru că ploua şi nimeni nu se mişca de sub copertină.

— Să ieşim de aici.

Nu plecară doar ei trei. Alţi trei bărbaţi, cu toţii tineri, o porniră în acelaşi timp, distribuindu-se în evantai în spatele lor. Văzând alarmarea protejatei lui, David le explică:

— Sunt paznici, fiţi liniştiţi – îi înştiinţă şi continuă să meargă spre capătul copertinei care începea de la terminal. Mai sunt încă patru dincolo, în a doua maşină – arătă spre parcare. O să aşteptăm să ne vină şi nouă maşina, pentru că dacă ieşim de sub chestia asta ne facem ciuciulete.

Păşiră prin stânga copertinei. Spaţiul ocupat în mod normal de personalul agenţiilor de turism şi de operatorii de călătorie care îi aşteptau pe turişti era gol. Problema

era să pleci din Cancún, nu să vii. Aeroportul s-ar fi putut închide în orice clipă.

Da fapt, de asta se temea în timp ce îi soseau veştile rele din Havana, iar Joa şi tatăl ei îşi aşteptau noile paşapoarte ca să poată părăsi insula şi să se îmbarce. Reapariţia în Cuba a profesorului Julián Mir ocupase paginile multor ziare şi reviste, şi cu atât mai mult atunci când acesta refuză să comenteze ceva despre dispariţia lui.

Timpul îi presa prea tare.

— Când m-ai sunat de la ambasada Spaniei din Havana… nu-mi venea să cred, spuse el uşurat după teama şi neliniştea din zilele acelea. Credeam că n-o să te mai văd niciodată.

Joa îl luă de braţ. Doar atât. Deşi îşi petrecuse zilele acelea vorbindu-i tatălui ei despre David şi despre cât de mult însemna pentru ea, încă se ruşina de faţă cu el. Sărutul fusese spontan, o explozie de nerăbdare. Dar acum se abţinea de la mai mult.

Era iarăşi o fetiţă de optsprezece ani, deşi în câteva zile, când avea să înceapă noul an, avea să împlinească nouăsprezece, ceea ce era, desigur, diferit.

— Totul a fost foarte ciudat, ţi-am spus. Tot ce s-a întâmplat în Guantánamo, că ne-am trezit deodată în Cuba, nitam-nisam… Şi am avut noroc că tata este cine este, altfel nici nu putea fi vorba să rezolvăm în două zile. Ce agitaţie s-a iscat pentru că nu ne întorceam în Spania, ci plecam spre o destinaţie necunoscută…

— Ziarele vorbesc despre un accident la instalaţiile bazei militare a Statelor Unite din Guantánamo – comentă cu ironie.

— Dacă nu am fi ajuns într-o zonă apropiată de mare, ar fi fost imposibil să plecăm.

— Ce ai mai făcut de data asta?

— N-o să-ţi vină să crezi – Joa se uită în pământ.

— A distrus toate sistemele informatice şi le-a aruncat în aer – interveni Julián Mir.

— Asta ai făcut?

— Gata, lasă – se uită la tatăl ei ca şi cum ar fi fost o

copiliţă prinsă făcând vreo năzbâtie.

Nu mai era timp pentru alte discuţii, aşa că el nu putu decât să facă ochii mari, fără să spună nimic. Un microbuz se opri în faţa grupului şi uşa laterală se deschise. David aruncă cele două genţi şi intră primul, ca să-i ajute pe Joa şi pe tatăl ei să urce. La sfârşit urcară şi cei trei paznici, uitându-se mereu în stânga şi în dreapta. Odată intraţi toţi, maşina porni spre ieşirea din aeroport. Al doilea microbuz venea în spate, lipit de al lor.

— Ei sunt Carlos, Mario şi Anastasio – făcu David prezentările. Şoferul nostru se numeşte Teodoro. Pe cei din cealaltă maşină îi veţi cunoaşte mai târziu.

— Unde mergem? – întrebă Julián Mir.

— La Chichén Itzá, bineînţeles. E bine să ajungem acolo cât mai repede. Pentru că dacă uraganul creşte în intensitate, probabil vor închide şoselele şi căile de acces spre ruine, caz în care nu am mai avea nicio şansă. Dacă reuşim să pătrundem în zonă, vom rezista. Iar acum…

— Ce e? – încruntă Joa din sprâncene, dându-şi seama că mai avea ceva să le comunice.

David îi cuprinse cu privirea pe amândoi.

— Toate fiicele furtunilor au plecat de acasă în ultimele trei zile.

Ştirea îi şocă.

— Cum adică… au plecat? – lui Joa nu-i venea să creadă.

— Nu e nici urmă de ele. Niciunul dintre paznici nu ştie nimic. Niciunul. S-au evaporat. Au plecat din oraşele lor, probabil şi din ţările lor.

— Oare le-au sechestrat? – se alarmă ea.

— Vin încoace – se gândi Julián Mir.

Cuvintele lui plutiră un timp în aer.

— Asta credem şi noi – continuă David –, cu atât mai mult de când am găsit asta.

Băgă mâna în buzunarul hainei şi apoi le arătă ce avea în palmă. Piatra pe care Joa o luase de acasă de la bunica ei. Cristalul roşu cu care fusese găsită mama ei. Numai că acum nu mai era roşu.

Era verde.

— Când…? – se miră Joa.

— Acum trei zile, când aţi evadat voi în Cuba – David îi dădu ei cristalul. La prânz m-am uitat la lucrurile tale, pentru că simţeam că înnebunesc, şi l-am găsit aşa. Nu ţi-am spus nimic când m-ai sunat pentru că nu ştiam ce înseamnă.

— Şi acum ştii?

— Niciuna dintre fiicele furtunilor nu ştia ce avea să se întâmple. Ai văzut chiar tu, în Medellín.

Într-un fel sau altul, acest cristal, sau ce o fi, a funcţionat ca un transmiţător, ca un ceas deşteptător sau ceva de genul ăsta.

Julián Mir îl luă din mâna fiicei lui.

— Mama ta nu a vrut să-l ia cu ea – spuse el nostalgic. L-a lăsat la bunica.

— Uraganul, ochiul care învăluie Chichén Itzá, sfârşitul erei celui de-al Cincilea Soare, în care fiicele furtunilor se vor contopi la 15.000 de zile după naştere… Nimic din toate astea nu e întâmplător! – izbucni Joa cu entuziasm! Acum deja e totul clar! Totul se potriveşte! Până la ultimul indiciu! Ei se vor întoarce! – păli deodată şi adăugă: Mamă!

Ochii tatălui ei străluceau.

— Tată, spune ceva, te rog – îi strânse mâinile.

— Poate nu e nimic, poate ea nici nu mai e aici, poate că a dispărut pentru că au luat-o cu ei.

— E o întâlnire, tată! O reuniune globală! Şi mama va fi acolo!

— Nu ştim pentru ce vin, Joa.

— Nu contează pentru ce vin, dar în niciun caz ca să ne facă rău, şi nici ca să se amestece în vieţile noastre! Ştiu eu! Simt asta!

Se uitau amândoi la ea.

Urma să aibă loc un eveniment nemaivăzut în istoria omenirii. Legătura dintre două lumi.

— Şi eu cred la fel – o sprijini David, trecându-i braţul pe după umeri, ca să pară mai hotărât. Cu toţii te credem – îi privi pe paznicii care îi însoţeau.

— Şi tu crezi asta, nu-i aşa, tată?

Julián Mir oftă şi dădu uşor din cap.

— Sigur că da, fata mea. Sigur că da. Numai că acum, după atâtea zile în închisoare, când suntem atât de aproape…

— Tată, trebuie să ai încredere.

— Am încredere, draga mea.

— Nu în mine, nici în tine. În mama.

Bărbatul strânse din dinţi.

După toţi acei ani de căutări răbdătoare, speranţă şi tensiune…

— Va fi, tată. Va fi acolo. Te asigur eu – declară aproape răstit.

Maşina prindea viteză. Şoferul apăsa acceleraţia, în ciuda ploii şi a vântului. Noroc că pe sensul lui de mers abia dacă erau câteva maşini. Pe sensul celălalt însă traficul era aglomerat şi, din loc în loc, blocat de câte o coloană mai lungă. De parcă oamenii ar fi fugit de sfârşitul lumii şi ar fi încercat să ajungă la aeroport ca să plece cât mai repede. Autostrada ieşea din Cancún, în statul Quintana Roo, spre interiorul peninsulei Yucatan, care cuprindea cele trei state. În curând dădură peste tăbliţa de intrare în statul cu acelaşi nume ca al peninsulei.

Şi atunci Joa formulă ultima întrebare, amintindu-şi că misterul încă nu fusese dezlegat pe de-a-ntregul.

— Şi judecătorii?

Răspunsul nu o linişti, dimpotrivă.

— Nu avem nicio veste despre ei, dar bineînţeles că vor face ceva, de asta suntem siguri. De aceea am venit aici atâţia paznici.

— Atunci… vom avea un război – i se tăie respiraţia.

54

Puţinele hoteluri care mai rămăseseră deschise erau goale. Majoritatea clienţilor plecaseră. Grupul de paznici alese Villas Arqueológicas, pentru că era mai discret decât Hacienda. În plus, ca să evite surprizele neplăcute, un cordon de protecţie format din alte microbuze şi maşini de teren înconjura locul şi, în mod deosebit, locul unde se găseau cercetătorul şi fiica lui, în fiecare moment. Îi cazară, pentru mai multă siguranţă, în aceeaşi cameră. David Escudé se transformase în umbra ei, acum dintr-un dublu motiv. Nu era un simplu paznic. În câteva ore se reuniră şi cu ceilalţi paznici, unii mai bătrâni, veterani, sosiţi din Mexic, Columbia, Panama, Statele Unite şi Spania. Ei erau avangarda. Organizaţia *in corpore* se mişca spre Yucatan, chiar dacă unii poate nu aveau să reuşească să ajungă la destinaţie, din cauza uraganului neaşteptat. Misiunea pentru care se pregătiseră de-a lungul a patru decenii aproape se încheia.

Sau cel puţin aşa părea.

Ziua cea mare.

Abia spre seară, cu puţin înainte de cină, ea şi tatăl ei beneficiară de o clipă de intimitate şi de răgaz. Dincolo de geamurile balconului ploaia cădea fără-ncetare, o perdea de apă vânturată de rafalele oscilante ale furtunii care ceas de ceas sufla cu şi mai multă forţă. Efectul începuse să fie înspăimântător, şi avea să fie şi mai rău dacă rămâneau fără lumină.

Niciodată nu mai avusese de-a face cu un uragan. Era o senzaţie de neputinţă absolută.

— Aş fi vrut să-ţi spun ceva – rupse liniştea Julián Mir.

— Ceva plăcut?

Tatăl ei o îmbrăţişă şi apoi rămaseră aşa, faţă în faţă, ea sprijinindu-şi palmele la pieptul lui.

— E un băiat bun – se mulţumi să spună.

— A fost totul atât de…

— Mie îmi place – întrerupse nesiguranţa cuvintelor ei. Eu m-am îndrăgostit de mama ta de îndată ce am văzut-o. Pot să-l înţeleg. Eşti superbă, Joa. Îl înţeleg pe el şi te înţeleg şi pe tine.

— Mulţumesc.

— Nu mi-am dat seama cât de singură te-am lăsat până azi, când v-am văzut împreună.

— Nu am fost singură, tată.

— Da – recunoscu el. Uneori ne lăsăm atât de tare duşi de val, încât nici măcar nu ne mai dăm seama că pe lume mai există şi alte lucruri pentru care merită să continuăm să luptăm. Mama ta şi cu tine sunteţi lumea mea.

— Când vor trece toate astea…

— Ce? – o încurajă să continue.

— Nici măcar nu ştiu cum vom mai fi.

— David şi cu tine?

— Tată, poate o s-ajung un fel de monstru.

— Mama ta nu a fost aşa.

— Ai văzut ce am făcut în Guantánamo?

— Erai furioasă.

— Nu, tată! Furie şi înverşunare am simţit atunci când i-am salvat viaţa lui David. Starea de la Guantánamo era de ură, şi asta nu înseamnă deloc acelaşi lucru. Îmi doream să-i… distrug, înţelegi? Eram sufocată pur şi simplu de ură, fără nicio fărâmă de bunătate sau de milă. Ceva ce n-am mai simţit niciodată şi ce sper să nici nu mai simt, pentru că e sentimentul cel mai crâncen şi mai amar pe care l-am cunoscut.

— Dragostea ne dă pace sufletească.

— Şi trebuie să fiu egoistă, să mă gândesc la pacea mea, şi să-l leg şi pe David de un viitor incert?

— De ce nu îl laşi pe el să decidă?

— Pentru că e de mult timp îndrăgostit de mine, de când am încetat să mai fiu un copil, şi asta nu-l lasă să gândească limpede. Pentru mine e ceva nou. Pentru el, nu.

— Nu poţi să-l îndepărtezi de tine.

— Bine, ştiu asta – închise ochii cu tristeţe.

— Dă-mi voie să-ţi cer ceva.

— Ce?

— Încrede-te în inima ta, şi acţionează zi de zi numai în acord cu ce-ţi spune ea. Asta e viaţa: lupta de zi cu zi. Nu serveşte la nimic să faci planuri pe termen lung.

— *Carpe diem.*

— Exact.

— Şi cu atât mai mult acum, în circumstanţele astea, nu? Tată, tu crezi că omenirea îşi va găsi sfârşitul peste două zile, şi că vom intra într-o nouă fază, de înnoire, care ne va conduce spre o civilizaţie superioară?

— Tu crezi că evoluţia noastră biologică şi spirituală răspunde unei programări superioare ei, sau că nu suntem decât un accident, beneficiari ai propriilor reuşite şi greşeli?

Nu prea ştiau ce să răspundă. Niciun argument logic. Ar fi putut să-şi consume ore întregi cu presupuneri. Dacă era finalul unei lungi călătorii, aceasta era călătoria „lor” lungă. Ceea ce preziseseră mayaşii că avea să se întâmple, cu mai bine de cinci mii de ani înainte, pur şi simplu avea să se întâmple. Numai că lipseau termenii, interpretarea finală a profeţiilor lor. Putea fi orice sau putea să nu fie nimic.

Julián Mir puse în sfârşit degetul şi pe ultima rană.

— Joa, ceva mă preocupă foarte mult. Nimeni nu vorbeşte despre chestia asta, dar ştiu că toţi ne gândim la ea.

— Despre ce e vorba?

— Despre tine.

— Nu înţeleg.

— Ba înţelegi, draga mea. Ştii foarte bine la ce mă refer – vorbea pe un ton aproape speriat. Ai observat ceva zilele astea?

— Ceva în legătură cu ce?

— Mintea ta, *psyché,* intuiţia ta…

— Nu ţi se pare destul tot ceea ce mi s-a întâmplat? Cum m-am schimbat? Puterile mele recent activate?

— Mă refer la faptul că fiicele furtunilor vor veni aici

pentru că aşa era scris încă de la sosirea lor pe lume. Au fost chemate. Iar asta înseamnă că tu o reprezinţi pe mama ta.

— Cred că în această privinţă te înşeli. Şi David a insinuat aceeaşi întrebare atunci când l-am cunoscut – spuse ea cu sinceritate. Te asigur că, dacă aş fi moştenit o părticică din tot ce era mama, aş fi ştiut. Am o jumătate a ei în mine, dar cealaltă jumătate e de la tine, tată. Sunt o fiinţă umană, chiar dacă m-am născut, pe jumătate, din altă lume.

— Azi ai spus că mama ta va fi aici.

— Sunt sigură de asta.

— Poate şi eu, şi asta mă înfricoşează.

— De ce?

— Ţelul vieţii mele a fost să o iubesc. Apoi, să o caut. Acum, nu mai poate fi altul decât să o recuperez.

— Şi de ce îţi este frică?

— Dacă vine să-şi ia adio?

— Ea ştie că vei fi acolo. Într-un anumit fel ştie. Să nu crezi că nu ştie cu câtă dorinţă ai căutat răspunsuri de-a lungul acestor ani. De aceea suntem aici, pentru că le-ai găsit. Dar eu cred că timpul nu se măsoară la fel în univers. Timpul acesta, viaţa noastră şi moartea noastră, forma în care înţelegem această trecere trebuie să fie prin natura lucrurilor diferită de a lor.

Tatăl ei părea obosit, ca şi cum încă nu ar fi reuşit să îşi revină după evenimentele din Guantánamo. Se schimbase mult.

— Şi de ce a plecat? – persistă în negurile disperării lui.

— Au luat-o ei. Dacă ar fi fost aici, situaţia se schimba. Au luat-o, cine ştie pentru ce motiv, poate pentru că s-a îndrăgostit şi a avut o fată, ca şi celelalte fiice ale furtunilor care au născut copii.

— Un preţ plătit.

— Mi-a dăruit viaţa, tată.

— Uneori credeam că este un înger. Şi că tu erai un semn, fata mea. O speranţă.

O îmbrăţişă din nou.

Un semn, o speranţă.

Şi ura ei din Guantánamo? Ce fel de semn sau de speranţă era asta?

Mai rămâneau patruzeci şi opt de ore până să afle.

— Trebuie să credem, altfel viaţa noastră nu ar mai avea sens – îi şopti Joa la ureche, cuibărindu-se în acea strânsă îmbrăţişare, care îi lipsise atâta.

55

Pentru că era cu David, nu mai conta deloc ce se întâmpla dincolo de uşă.

Şi avea atâta nevoie de el…

Carpe diem.

Se opriră din sărut pentru un moment, ca să se privească în ochi. Fiecare alint era nou. Fiecare sărut, primul. Încă se mai lăsau purtaţi de acea uimire din care nu reuşeau să se trezească, victime ale propriei lor surprize, ca a oricăror îndrăgostiţi care descoperă că nu mai sunt aceiaşi, că există un ieri şi un azi. Nu se mai simţise aşa din seara aceea din Palenque, şi avea senzaţia că tot ce se întâmplase de atunci fusese doar un vis.

Cu un milion de ani în urmă.

— Niciodată nu am să-i iert că ne-au făcut să pierdem timpul acesta – şopti el.

— Exact în momentul nepotrivit…

O sărută iar. Mâna îi alunecă pe sub hainele ei, mângâindu-i spatele şi înconjurându-i ceafa, ca s-o strângă şi mai tare în braţe. Joa se prăvăli pe pat şi-şi lăsă trupul în voia lui. Formau o singură fiinţă, inseparabili. Îşi simţi corpul fremătând.

În ultimele ore liniştea devenise o himeră. Vântul atinsese viteze incredibile. Forţa lui se făcea auzită, cu o putere cutremurătoare, de parcă dincolo de pereţi lumea se sfădea cu propria-i fire. Un tunet asurzitor care îţi zbârlea părul. Arborii se îndoiau neverosimil. Resturi de crengi, hârtii, frunze şi bucăţi din materialele de construcţie din clădirile care cedaseră zburau ca nişte păsări oarbe. În camera de hotel, agăţat de uşă, afişul cu instrucţiunile în caz de urgenţă pentru uragane dobândea o importanţă deosebită. Sub un titlu, „Sezonul cicloanelor”, altul mai mic spunea: „Eşti pregătit?” Mai departe se spunea că sezonul cicloanelor tropicale începea

la 1 iunie şi se încheia la 30 noiembrie, şi că autorităţile stabiliseră un cod de culori pentru informarea populaţiei: „Codul galben” – echivalentul atenţionării, „codul portocaliu” – semnalul de alarmă, iar „codul roşu” însemna deja starea cea mai gravă. Obligaţiile cele mai urgente erau aprovizionarea cu apă, conserve alimentare, trusă medicală, să ai la îndemână un radio cu baterii, o lanternă, o baterie în plus şi obiecte de igienă precum hârtia igienică, săpunul, o pastă de dinţi. În partea de jos a afişului apăreau telefoanele, 066 pentru „raportarea urgenţelor” şi alte două pentru anunţarea protecţiei civile, 01-800 719 88 33 şi 925 53 22. Trebuiseră să semneze şi nişte documente prin care îşi asumau riscul de a rămâne acolo, declinând astfel orice responsabilitate a autorităţilor sau a conducerii hotelului.

Nici măcar nu ştiau cum se vor ţine în picioare, cum vor reuşi să ajungă la ruine, cum vor face faţă acelei pedepse a naturii.

Nu era un joc de copii.

Dar toate astea peste o zi.

— Promite-mi că mâine nu vei face nicio prostie – şopti el după ce se întoarse, fără să-i dea drumul din braţe, ca să rămână el jos.

— Ca de exemplu?

— Ce ştiu eu? – oftă.

— Ţi-e frică?

— Normal.

— Tu crezi în ei, ca şi mine. Atunci de ce îţi mai este frică?

— Pentru tine.

— Nu-mi vor face nimic.

— Şi dacă te iau cu ei, ca pe mama ta?

Întrebarea rămase în aer. Joa o rezolvă cu un alt sărut. În întunericul camerei îşi zăreau numai contururile, forma trupurilor culcate. Două umbre iubindu-se, cu ochi plini de iluzii.

— Unde or fi celelalte fiice ale furtunilor? – şopti ea.

— Le-am pierdut urma complet.

— Nu se poate să fi dispărut, brusc, toate, cincizeci şi două de femei!

— Patruzeci şi nouă – o corectă el.

— Dacă eu sunt aici, e logic să mai fie şi celelalte două fete.

— Şi dacă tatăl tău s-a înşelat, dacă întâlnirea nu e la Chichén Itzá şi uraganul e o întâmplare?

— David… – îşi sprijini istovită capul pe pieptul lui.

Fără alte întrebări.

Ultima zi.

Ultima noapte.

David începu din nou să o dezmierde. Capul, părul, spatele. Joa închise ochii şi se refugie în alinturile lui.

Poate în ziua următoare avea să se întâmple într-adevăr ceva.

Poate avea să-i pară rău mai târziu că nu făcuse acel pas atunci când avusese timp.

Şi nu-şi înfrână dorinţa, nici nu o mască prin scuze.

Era femeie, în fond.

Carpe diem. Trăieşte clipa. Unică. Irepetabilă.

Când îi căută iarăşi buzele şi-l privi în ochi, nu mai fu nevoie de alte cuvinte.

Se abandonară în acel lung sărut, fără să mai spună nimic.

56

Grosul expediţiei porni înainte să se înnopteze, pentru a putea profita de lumina serii, după ce o avangardă ocupase ruinele încă de pe la zece dimineaţa, ca nu cumva evenimentele să se precipite.

Era 21 decembrie.

Ultimele ore fuseseră încordate, finalul unei îndelungate aşteptări, care, pentru unii, începuse cu mulţi ani înainte. Partea stranie, din punct de vedere meteorologic, era că începând de la prânz vântul se domolise puţin câte puţin. Încă era puternic, dar nu într-atât încât să îţi fie teamă că s-ar isca vreo nenorocire. Ascultau la radio previziunile meteo privind evoluţia uraganului, şi minut de minut trecerea uraganului peste capetele lor lua forma unui fenomen tot mai special. Nu se transformase într-o furtună tropicală, persista pe traseul lui iniţial, care făcea ca ochiul să treacă pe deasupra ruinelor de la Chichén Itzá, cu apogeul către miezul nopţii, dar nu se comporta precum ceilalţi fraţi climatici ai lui. Părea să se imobilizeze singur şi să contrazică toate normele, menţinându-şi intensitatea fără a se retroalimenta. Se vorbea despre o a doua zonă de calm relativ din jurul ochiului, cea care trecea în momentul acela pe deasupra capetelor lor. O „pleoapă” care proteja „ochiul”.

Ajunseră la intrarea în Chichén Itzá în câteva minute, pe jos, îmbrăcaţi cu pelerine şi glugi şi încălţaţi cu cizme de cauciuc. Poarta principală, oribila construcţie dreptunghiulară care îi întâmpina pe turişti cu tarabele ei, era închisă. Joa îşi aminti vizita anterioară, singură, cu douăzeci de zile înainte. O altă eternitate. O altă senzaţie. Însoţiţi de ghizi care parcurseseră drumul în prealabil, o apucară spre o zonă împădurită, pe partea stângă, şi timp de câteva minute traversară un soi de pământ al nimănui, până ce dădură peste o cărare care şerpuia făcând un ocol

în direcţia obiectivului lor. Nu se mirară când văzură o cocioabă încastrată între două stânci, cu mai multe perechi de ochi observându-i de la o poartă cufundată în întuneric.

Bărbatul care stătea în faţă, protejându-şi umilul cămin, îşi făcu cruce când îi văzu trecând.

Avea o privire plină de teamă. Era mayaş, şi zărindu-i plimbându-se într-o zi ca aceea, însemnată de atâţia ani în istoria lor şi aureolată de greutatea tradiților, credea că previziunile probabil aveau să se confirme.

— Burtă seara – îi salută Joa cu un zâmbet.

Omul își făcu iarăşi cruce.

— A ajuns raza? – îi întrebă el.

Raza trimisă din centrul galaxiei, care avea să schimbe lumea lor şi să instituie una nouă.

— Nu va fi nicio rază, domnule – spuse Joa trecând mai departe.

Omul îşi făcu a treia oară semnul crucii.

Îşi continuară drumul, uitându-se cu atenţie pe unde mergeau, pentru că pământul era uneori bolovănos, alteori traversat de rădăcini noduroase care se ridicau ca nişte şerpi, şi cel mai adesea plin de bălţi din cauza ploii căzute în ultimele zile.

— Ce se întâmplă? – unul dintre paznici arătă ceva spre cer.

Încetase ploaia şi vântul se domolea.

Se uitară unii la alţii, dar fără să spună nimic. Julián Mir era printre primii din grup. Joa şi David, ţinându-se de mână, mergeau la mijloc. Când ajunseră în perimetrul ruinelor, apărură alţi paznici, majoritatea tineri şi gata de orice.

— Niciodată nu am mai fost în ochiul unui uragan, am văzut doar fotografii, previziuni meteo la TV şi câte un film – Joa privi cerul, întrebându-se cum era posibil ca acolo sus să strălucească soarele. Mă simt ca un explorator.

— Poate chiar asta suntem – şopti David.

În ochiul uraganului nu erau vânturi, nici ploaie, doar un calm absolut, un *impasse* temporar ca o insulă sau un colac de salvare, pentru că vânturile şi ploaia se roteau în

jurul lui, horind cu un hăulit uneori fatal. De fapt, ochiul era un tub, un enorm horn circular, cu pereţi verticali, care mergea de la pământ până la cer. Şi acest cer, dincolo de stratul de nori, era azuriu, diafan.

Deodată arborii se terminară şi se pomeniră pe esplanada de la Chichén Itzá, cu Terenul jocului cu mingea, Templul războinicilor şi cel al lui Chac Mool, al celor O mie de coloane, şi cu piramida…

Castelul, nobil, cu piatra lui gri, mai întunecată decât întunecimea care îi învăluia, îi impresionă mai mult ca niciodată, datorită importanţei lui într-o zi precum aceea.

Poarta către stele.

Grupul, format din circa cincizeci de persoane, rămase încremenit timp de câteva secunde, contemplând maiestuozitatea piramidei. Timpul părea să se fi oprit.

Joa simţi un şoc.

Îl strânse tare, tot mai tare pe David de mână, apoi îi dădu drumul şi păşi alături de tatăl ei.

Bărbatul îi petrecu braţul pe după umeri.

Începea aşteptarea finală.

Aşteptare de o noapte, poate chiar şi de toată ziua următoare, până pe 23.

— Ochiul uraganului! – strigă o voce.

57

De-a lungul minutelor următoare, nimeni nu mai scoase o vorbă pe câmpul milenar de la Chichén Itzá. Încet, maiestuos, marginea ochiului uraganului se apropie până ce îi înghiţi înăuntrul hornului care conecta văzduhul cu pământul prin intermediul acelui tub gigantic, uriaş, de mulţi kilometri în diametru. Conform spuselor meteorologilor, punctul culminant al tranzitului său avea să fie la miezul nopţii, şi încă mai lipseau câteva ore până atunci. Începură să-şi dea jos pelerinele şi glugile. Şi se aprinseră primele lanterne.

Toată lumea îşi îndreptă privirile spre cer, spre înalt, pe marginea circulară a ochiului. Nimeni nu avea cum să nu se simtă copleşit în faţa acelei violente viziuni a naturii.

Noaptea se năpusti dintr-odată asupra lor.

— Vreo veste? – întrebă Julián Mir.

Ştiau că se referă la spaţiu.

Mulţi ochi priveau în acea zi spre stele.

— Suntem în mijlocul unui clopot, nu mai prindem niciun post de radio. Telefoanele mobile nu funcţionează nici ele – mai făcu o ultimă încercare unul dintre domnii mai în vârstă, un om de ştiinţă angajat în rândurile gardienilor.

— Suntem complet izolaţi – zise altcineva.

Joa simţi cum inima începea să-i bată mai alert.

— Ce-i cu tine? – o întrebă David, care, fiind foarte aproape de ea, îşi dădu seama că nu se simţea bine.

Ea clipi repede.

— Nu ştiu, parcă deodată… am rămas… fără energie, stoarsă.

— Sunt pe aproape – îi avertiză vocea tatălui ei.

— Cum…?

— Ştiu eu, ştiu – îşi încleştă pumnii, fără a înceta să privească uriaşul cerc deschis deasupra capetelor lor.

Joa se sprijini de David.

— Cât mai e până la miezul nopţii? – întrebă altă voce.

Mai mulţi ochi se uitară curioşi la ceasuri.

Prima vorbi o femeie tânără, cu părul negru şi foarte scurt. Avea un accent argentinian.

— S-au oprit! – strigă ea. Ceasurile s-au oprit!

— Dumnezeule… asta e ceva mai mult decât ochiul unui uragan – suspină Julián Mir. Este o buclă de timp!

Ceasurile se opriseră, dar, mai mult decât atât, era ca şi cum deodată timpul ar fi început să gonească. Întunericul deveni dens, profund. Razele lanternelor semănau cu nişte şerpi strălucitori mişcându-se spasmodic. Dacă pe 21 iunie al fiecărui an Kukulkan, şarpele cu pene, cobora pe pământ din ceruri, târându-se pe piramida din Chichén Itzá, în acea noapte vreo cincizeci de Kukulkani se mişcau printre ruine aşteptând venirea altor fiinţe.

— Cum te mai simţi? – îi şopti David la ureche.

— Slăbită – recunoscu Joa –, mi se taie picioarele.

— E din cauza emoţiei.

— Nu, e mai mult decât atât – se agăţă de braţul lui şi îl sărută în beznă, adăugând: te iubesc.

David îşi dădu seama că aceste ultime cuvinte sunau a despărţire. Cuprins de panică, se mai auzi doar spunând, cu un calm neobişnuit:

— Şi eu.

Tremurul lui Joa era mai mult decât vizibil.

— Nu se va întâmpla nimic rău – vru el s-o liniştească.

— Trebuie să merg lângă tata.

Plecă de lângă el. Îi fu greu să o lase să plece, să piardă atingerea ei. Parcurse cu greu cei câţiva metri care o despărţeau de tatăl ei. Unii îngenuncheaseră sau se aşezaseră pe iarbă. Cei mai mulţi însă rămăseseră în picioare. Joa îl îmbrăţişă pe după mijloc pe Julián Mir.

— Tată…

Bărbatul sfredelea cerul cu ochii.

— Ştiu – îngăimă el.

— Mă simt de parcă cineva… m-ar goli pe dinăuntru…

— Joa… – o strânse tare la pieptul lui.

O tăcere spectrală absorbi întreaga adunare, la fel de

profundă ca şi uraganul, uriaşă ca şi forţa lui, la fel de densă ca acel infinit care îi învăluia şi în care Terra nu era mai mult decât un minuscul fir de praf galactic.

Cine s-ar fi putut crede centrul tuturor lucrurilor?

— Praf de stele – observă, parcă de la o distanţă abisală, Julián Mir.

Joa nu mai putu răspunde.

Prima detunătură în mijlocul nopţii, seacă şi sfâşietoare, o puse în gardă. A doua îi trezi conştiinţa pericolului.

La a treia, strigătele paznicilor se amestecară cu cele ale intruşilor, care se revărsau prin spatele lor din toate direcţiile.

58

Grupul nu era cu mult mai numeros decât al lor, dar spre deosebire de ei, erau înarmaţi. Şi păreau hotărâţi să şi folosească armele.

— Staţi pe loc!

— Înapoi!

— Mâinile sus, unul lângă altul! Nu ne obligaţi să tragem!

Julián Mir o protejă pe fiica lui. David se postă şi el lângă ea. Paznicii care se aflau mai aproape de zona exterioară ridicară primii mâinile. Niciunul nu era înarmat. Nimeni nu crezuse că era necesar, pentru că ştiau că avea să fie o întâlnire care să aducă numai pace. Făcură câţiva paşi în spate şi se amestecară printre cei dinspre centrul esplanadei, la stânga *scalinatei* străjuite de două capete de şarpe la nivelul solului. Nu era nevoie să mai fie spus cu glas tare, dar cineva o făcu.

— Judecătorii!

În ciuda beznei alungate de lanterne, Joa îl recunoscu pe Nicolás Mayoral. Faptul că umbla cu bastonul lui cu gogă de argint îl făcea să iasă în evidenţă. Era unul dintre cei din frunte. Nu avea nicio armă. Treaba murdară o lăsa în seama celorlalţi. Părea să caute pe cineva.

Pe ea.

Când o localiză, măturând în stânga şi în dreapta cu lanterna, porni spre ea. Nu mergea singur. Îl urmau doi bărbaţi cu pistoale în mâini, cei care încercaseră să o răpească şi prima dată, şi alţi doi, cam de aceeaşi vârstă, îl flancau. Unul era înalt şi slab, cu chipul bolnăvicios şi sinistru. Celălalt, scund şi îndesat. I se părură personaje de operă bufă.

Dar nu erau deloc aşa.

Veniseră hotărâţi să schimbe istoria.

Sau să o grăbească.

Nu fu decât o singură încercare de rezistenţă. Doi judecători o înăbuşiră însă imediat, măcelărindu-l pe paznicul prea îndrăzneţ. Acesta rămase întins la pământ, în timp ce tovarăşii lui strângeau din pumni şi-şi încleştau mandibulele în faţa bateriei de arme.

— Domnişoară Mir – strigă fals linguşitor Nicolás Mayoral, oprindu-se în faţa ei.

Joa îşi dori cu toată puterea să fie cuprinsă din nou de acea furie devastatoare.

— Iată că ne revedem – judecătorul îşi împreună palmele, împletindu-şi degetele, cu excepţia celor mari. Pun pariu că nu vă aşteptaţi să mă vedeţi, sau mă înşel?

Unde era furia ei? De ce, dintr-odată, nu mai era decât o copiliţă speriată şi care tremura?

— Nu v-a spus nimeni că suntem într-o buclă de timp, Georgina? – Nicolás Mayoral afişă un rânjet de satisfacţie, până la urechi. Cred că aţi observat deja că ceasurile s-au oprit. Acesta nu e un uragan normal, desigur. Este… antecamera, pregătirea marelui moment, o demonstraţie înainte de sosirea lui. Blochează totul, probabil ca să nu fie detectaţi. Şi, normal, aici nu există nivele energetice, aşa că sunteţi lipsită de apărare. E ca şi cum ei ar fi curăţat terenul înainte de a coborî, pricepeţi? Furia dumitale nu te va salva de data aceasta.

Joa se simţea sfârşită de atâta concentrare. Şi în cele din urmă picioarele îi cedară.

Căzu la pământ.

— Joa! – strigă tatăl ei.

David se aplecă foarte repede spre ea. O prinse şi o ajută să se ridice.

— Julián Mir? – judecătorul nu o mai băgă în seamă pe fată şi, ca şi cum ar fi fost om de afaceri, îl salută ceremonios pe tatăl ei. E o plăcere să vă cunosc. Întotdeauna am avut încredere în dumneavoastră.

— Nicolás – îl avertiză bărbatul înalt şi slab.

— Stai liniştit, Sergio, liniştit – se întoarse spre el, într-o poză afectată. Nu mai are sens să ne grăbim. Ei ştiu că au pierdut – îl privi pe Julián Mir: Nu-i aşa?

Celălalt bărbat, cel obez, vorbi în franceză. Nimeni nu părea să-i înţeleagă vorbele cu excepţia colegului lui şi a lui Joa.

Nicolás Mayoral făcu un gest de resemnare.

— Nu vrem să vă facem rău – insistă el. Nu dumneavoastră sunteţi obiectivul nostru. Spuneţi-mi unde sunt ele.

— Cine? – întrebă unul dintre bărbaţii care conduceau grupul paznicilor.

— Pentru Dumnezeu, Lester! Haide! – vorbi ca un părinte înţelegător. Crezi că mai cadrează să încercaţi să trageţi de timp? Unde le ţineţi?

— Nu sunt cu noi – preluă acum frâiele conversaţiei bărbatul numit Lester, într-o spaniolă cu un puternic accent englezesc.

— Asta văd şi eu. De aceea întreb unde le-aţi lăsat să aştepte.

— Habar nu avem unde sunt.

— Poftim? – să prefăcu că nu aude bine.

— Au dispărut, toate. Şi voi ar fi trebuit să ştiţi asta.

— Au dispărut de la ele de acasă, da, din toată lumea. Dar sunt aici.

— Caută-le.

Nicolás Mayoral făcu un semn cu bastonul. Unul dintre oamenii înarmaţi se postă, din trei paşi, în faţa lui Lester. Lovitura cu pistolul peste figură îi sparse mandibula. Acesta căzu, cu un zgomot surd.

— Bestie! – strigă Joa.

— Domnişoară Mir – o ameninţă cu degetul –, nu vă forţaţi norocul. Mai făcu un pas şi se opri la câţiva metri de ea. Dumneavoastră îmi sunteţi simpatică, vă asigur. Sunteţi persoana cea mai inocentă şi pură din toată această divină comedie. Partea proastă, cea tristă, este că încă nu ştiţi de ce parte vă aflaţi.

— Ba ştiu de ce parte mă aflu.

— Vă place să faceţi pe fata rea? Continuaţi atunci! Aţi avut şi aveţi ocazia să vă schimbaţi, să alegeţi un viitor în libertate…

— Dumneavoastră numiţi asta libertate? – se uită spre judecătorii înarmaţi.
— Bineînţeles că da.
— De ce toţi dictatorii cred că felul lor de a înţelege realitatea este cel corect, cel mai bun?
Nicolás Mayoral o privi cu milă.
— Atunci când există o cauză, un ideal, nimic nu mai contează. Noi ştim pentru ce vin ei – arătă spre cer. Cu intenţii de pace? Ca să ne supravegheze? Ca să ne conducă? Nu fi naivă, pentru Dumnezeu!
— Poate ei au fost deja aici, iar noi suntem un fel de copii ai lor.
Bărbatul se schimbă la faţă. Îşi pierdu ironia condescendentă şi afişă un rictus de dispreţ şi furie.
— Nu spuneţi tâmpenii şi nici nu ne insultaţi, vă rog – îşi repetă gestul de a arăta spre cer, dincolo de ochiul uraganului. Copiii lor?! – spuse în batjocură. Chiar dacă ar veni cu un mesaj de pace, nimic nu va mai fi la fel. Lumea s-ar schimba. Iar noi nu vom permite asta. Le vom demonstra cum vrem să ne ducem traiul, şi în ce fel suntem dispuşi să ne sacrificăm şi să murim pentru ceea ce credem.
— Despre ce… vorbiţi? – întrebă Julián Mir.
Nicolás Mayoral îi susţinu pentru câteva momente privirea. Apoi îi arătă centura cu explozibil de sub haină. Tovarăşii lui şi alţi judecători îl imitară.
— Totul va sări în aer. Inclusiv noi. Dar mai ales ei.
— Sunteţi nişte fanatici, obsedaţi şi nebuni – păru să-şi piardă cumpătul Julián Mir.
Deodată totul era diferit.
Nicolás Mayoral încheie brusc, plictisit, discuţia.
— Unde sunt fiicele furtunilor?
Nu primi niciun răspuns. Toată lumea era învăluită într-o peliculă de tăcere. Nu se mişca nicio frunză. Era ca şi cum s-ar fi aflat în interiorul unei încăperi izolate.
— Sebastián – zise judecătorul.
Era un ordin.
Mai întâi îl lovi iarăşi pe Lester. Apoi pe alţi doi paznici,

cei mai bătrâni, principalii responsabili ai grupului. Încercarea de a reacţiona a unora dintre cei tineri se sfârşi la fel. Arme împotriva trupurilor. Şi nu trăseseră încă niciun foc. Nu fusese nevoie.

Joa îl împiedică pe David să li se alăture.

— Aşteaptă – îi şopti.

— De ce? Ca să ne omoare?!

— Aşteaptă – repetă ea.

Ochii îi străluceau din nou. Fără forţă, dar străluceau.

— Ce simţi? – întrebă el.

— Speranţă.

— Ce?

— Tăceţi! – le strigă Nicolás Mayoral.

Lester nu se dădu bătut.

— Nu puteţi… să-i distrugeţi cu bombe, dobitocilor – reuşi să vorbească scuipând sânge. Nu puteţi! Sunteţi nebuni?

— Sunt mai mult decât bombe! – judecătorul se înfipse înaintea lui şi se sprijini în baston. Avem virusuri, arme chimice şi nucleare. Va zbura în aer jumătate de Yucatan, şi te asigur că nici ei nu vor scăpa, şi atunci nu se vor mai întoarce, pentru că vor şti până unde putem ajunge! Doar prin forţă se poate obţine victoria! Puterea înseamnă forţă, iar noi reprezentăm puterea.

Nicolás Mayoral nu-i mai permise lui Lester să mai răspundă. Lovitura lui Sebastián îl lăsă inconştient, cu faţa în jos.

— Acum căutaţi-le pe femeile alea, gata! – strigă, atribuindu-şi comanda operativă şi punând punct negocierii cu paznicii.

59

O oră mai târziu, judecătorii înţeleseră, dezamăgiţi peste măsură, că fiicele furtunilor nu se aflau acolo.

Dar asta nu le schimbă deloc planurile.

Îi legară pe paznici, îi duseră în centrul esplanadei, lângă Castel, şi, în timp ce câţiva rămaseră să-i supravegheze, restul înconjurară situl de la Chichén Itzá, ca să poată bloca orice tentativă de evadare.

Încă un grup urcă în vârful Castelului, care domina piramida şi toată întinderea ruinelor; alţii acoperiră observatorul, mai depărtat de centru; şi câţiva rămaseră în templul lui Chac Mool şi în cel al Războinicilor, spre est, şi în cel al Jaguarilor şi pe Terenul jocului cu mingea, la vest.

Ceasurile nu funcţionau, dar toată lumea simţea lenta şi implacabila scurgere a timpului.

Ochiul uraganului se deplasa cu încetinitorul.

Cu toţii priveau spre cer, cu sentimente diferite.

— Vorbeşte-mi despre speranţa ta – îi şopti David la ureche lui Joa.

— Nu pot să-ţi explic.

— Am încredere în tine. E singurul lucru care mai are sens în toată nebunia asta.

— Speranţa înseamnă iubire, nu victorie.

— Vrei să spui că... vom muri, că fanaticii ăştia vor detona încărcătura lor explozibilă şi vor face praf viitorul?

— Nu ştiu – Joa îşi sprijini capul pe umărul lui.

— Dacă aruncă în aer tot ce e aici, profeţia mayaşă se va împlini – îşi aduse el aminte. Ei nu vorbeau despre lume în general, despre tot Pământul, ci despre lumea lor, aceasta. Nu va mai fi nicio conştiinţă superioară, nicio evoluţie, nimic. Va avea loc un măcel în toată legea. Asta presupunând că ei nu se întorc pe Pământ ca represalii sau că nu explodează nava sau, mă rog, că nu se va produce un cataclism cu acelaşi rezultat, aşa cum s-a întâmplat cu

extincţia dinozaurilor.

Joa îl privi pe tatăl ei.

— Tată!

— Da, draga mea – se trezi din gândurile lui.

— La ce te gândeşti?

Îi zâmbi, ca s-o încurajeze.

— Mă crezi dacă îţi spun că simt cum ajunge până la mine speranţa ta?

— Am un presentiment.

— Bun sau rău?

— O monedă are două feţe. Una nu poate fi înţeleasă fără cealaltă. Presentimentul meu este şi el la fel.

Unul dintre judecători se postă în faţa lor. Era tânăr, probabil că nu avea nici treizeci de ani. Ţinea în mână ceva asemănător unei mitraliere. Nu prea le avea cu armele, dar se pricepea la compunerea unei mutre. Una dură, împietrită, tot atât de puţin flexibilă ca şi tonul vocii lui.

— Vreţi să tăceţi?

Timp de ani şi ani fanaticii se sacrificaseră ca să-şi omoare semenii. Iar istoria se repeta.

Acum erau acolo. Atât de hotărâţi şi mulţumiţi!

Poate că noaptea avea să dureze veşnic, sau poate avea să se lumineze de ziuă în curând. Orele se scurgeau în continuare.

Tăcerea ajunsese atât de densă, încât aproape că se chinuiau să se audă între ei.

Tăcere şi întuneric. Dar deodată…

Mai întâi se făcu lumină.

Venea din cer, cădea vertical, exact în perpendiculara piramidei, de parcă centrul ochiului uraganului s-ar fi aflat chiar deasupra. Când atinse piramida, cu cele nouă niveluri ale ei, se răspândi acoperind întreaga suprafaţă de la Chichén Itzá. Nu era o lumină orbitoare, ci una caldă. Lumina regăsirii.

— Sunt aici – se ridică Julián Mir.

Paznicii îi urmară exemplul. La fel şi Joa şi David. Nimeni nu le interzise să facă asta. Judecătorii erau prea absorbiţi de fenomen. Numai Nicolás Mayoral îşi făcu

auzită vocea.

— Atenţie toată lumea!

Erau deja atenţi, nu mai trebuia să le ordone el. Nu ştiau dacă era noapte sau zi. Aerul se umplu de culori halucinante. Un soi de cer coborât pe pământ, sau de paradis în care îngerii şi demonii îşi disputau acelaşi spaţiu. Unii ridicară armele spre cer.

Aşteptarea finală.

Nava apăru foarte lent, solemn. Veni dinspre est, atinse suprafaţa exterioară a ochiului uraganului şi coborî prin el. Era rotundă, avea exact aceeaşi dimensiune ca şi ochiul furtunii, enormă, gigantică. Părea solidă, deşi formată din materie energetică. Degaja curenţi electrici albăstrii. Nu se ghiceau muchii şi finisaje, uşi, ferestre, hublouri. Un obiect ermetic şi solid.

Şi, fără îndoială, era frumoasă. Poate cel mai frumos lucru care fusese văzut vreodată.

Joa simţi cum două lacrimi i se scurseră pe obraji.

Expresia feţei lui Julián era aceea a unui copil care vede primul număr de magie din viaţa lui.

David nici nu mai respira.

Niciun zgomot.

— Trebuie să-i prevenim de pericol – îşi reveni David din uimire.

— Ei ştiu – şopti Joa.

— Ce-i cu tine?

Fata nu răspunse. Făcu un pas în faţă.

Atunci, din cele patru puncte cardinale din jurul ruinelor apărură ele.

Fiicele furtunilor.

— Sunt aici! – ţipă unul dintre judecători când îşi dădu seama.

— De unde or fi ieşit?

— Să nu mai avanseze, prindeţi-le! – ordonă al treilea.

— Nu, lăsaţi-le! – interveni Nicolás Mayoral. Să ajungă la navă şi să intre, nu contează. Trebuie să ne deschidă şi nouă calea!

Joa mai făcu un pas.

— Draga mea… – încercă să o oprească tatăl ei.

— O, Doamne! – spuse David derutat atunci când îşi dădu seama ce se întâmpla.

Niciunul dintre cei doi nu reuşi să o reţină. David se postă în faţa ei. Chipul lui Joa îi reflecta exact sufletul, pacea, toată acea speranţă despre care îi vorbise mai devreme.

— Joa, nu! – o imploră.

Surâsul fetei îl dezarmă.

Scena se transformă într-un balet fără muzică. Fiicele furtunilor păşind spre *scalinata* principală a piramidei, cea străjuită de capetele de şarpe; judecătorii urmându-le; paznicii transformaţi într-un cor de martori simbolici.

Dintr-o parte a navei aflate la un metru de templul din vârful piramidei izvorî alt fascicul de lumină. Un loc de trecere.

— Poarta! – strigă Nicolás Mayoral.

Judecătorii care se aflau în Castel fură primii surprinşi. Nu aveau altceva de făcut decât să intre în lumină.

În acel moment nava străluci şi mai tare.

Nu orbitor. Ci ca şi cum ar fi fost pornit un ecran imens de cinematograf. Puteau să o privească fără să clipească. Să o simtă.

Se întâmplară mai multe lucruri în acelaşi timp.

Primul, că armele judecătorilor se topiră. Trebuiră se le dea drumul ca să nu se ardă. Bombele se evaporară. Iar legăturile paznicilor se rupseră.

Joa nu simţi raza albăstrie în minte. Dar auzi o voce.

— Totul o să fie bine, fata mea. Te iubesc.

— Mamă…

— Nu noi ne alegem forma în care fiinţăm. Ne naştem cu ea, ca un timbru de nedezlipit.

— Te iubesc.

— Şi eu pe tine, fata mea.

— Ai să te întorci?

Îi era frică de răspuns, deşi îl cunoştea. Acea speranţă de dinainte i-l dăduse deja.

— Încă nu este momentul.

— Când va fi?
— Vei şti sigur.
— Mamă!
Judecătorii cocoţaţi deasupra piramidei începură să coboare. *Scalinata* era atât de abruptă, încât doi dintre ei ajunseră să se rostogolească până la pământ.
— Nu… se poate… – îşi încordă pumnii Nicolás Mayoral.
Paznicii se apropiară şi ei. Castelul părea să susţină acum imensa farfurie de lumină. Atunci când fiicele furtunilor îşi începură ascensiunea pe scară, David le numără. În grabă.
Trebuia să afle…
— Sunt patruzeci şi nouă! – aproape că urlă de emoţie.
Cele patruzeci şi nouă de supravieţuitoare.
Copilele celor trei dispărute nu erau acolo.
O privi pe Joa cu un nod în gât. Fata abia dacă atingea solul. Ca şi cum ar fi levitat.
— Julián, fii atent!
Tatăl lui Joa nu se uita la fiica lui. Privea nava. Fiicele furtunilor atinseră vârful piramidei. Practic şi ele erau parte din lumină în acel moment.
Una câte una, intrară în lumina cea intensă. Doamna din Medellín, María Paula, era printre ultimele.
— Mamă, te rog – imploră în minte Joa pentru ultima oară. Ce să fac?
Vocea mamei o umplu de dragoste.
— Trebuie să rămâi aici. Acesta e locul tău.
Fiica furtunilor care încheia alaiul dispăru şi ea în lumină.
Apoi păru că totul se terminase.
Totul.
Dar exact atunci se auzi în Chichén Itzá un strigăt asurzitor, atât de plin de spaimă şi durere, de nerăbdare şi disperare…
— NU!
Era Julián Mir, fugind spre *scalinata* Castelului.

60

Singura voce care se auzi după acel strigăt era a lui Joa.

— Tată!

Julián Mir se împiedică de două ori: o dată înainte de a ajunge la scări şi a doua oară pe primele trepte. Îndârjirea şi disperarea îl făcură să se ridice de fiecare dată, să continue, chiar dacă mergea şchiopătând. Între timp, Joa reuşise să-l ajungă.

Îl strigă de la poalele piramidei.

— Tată, te rog!

Bărbatul îşi întoarse capul. Nu plângea, nici nu părea înspăimântat. Zâmbea simplu, descurajant.

Ajunse la cinci metri de el. Pentru că *scalinata* era aproape verticală, i se păru că intra într-un peisaj magic, cu nava inundând cerul de deasupra, strălucitoare şi maiestuoasă.

Joa dădu din cap. O dată, de două ori, de trei ori.

Dar în acelaşi timp plângea.

— Spune-i că o iubesc.

— Ştie.

— Spune-i!

Julián Mir coborî înapoi câteva trepte. O îmbrăţişă şi o sărută. Foarte repede. Alintul lui de despărţire era o promisiune:

— Ne vom întoarce!

— Da – încuviinţă Joa.

Atunci când David o ajunse şi se aşeză lângă ea, arheologul se afla deja la jumătatea ascensiunii. Urca în zigzag, cu graba cea mai mare pe care picioarele, dorinţa şi inima i-o permiteau. Nu mai era tânăr, dar îşi trăgea forţa din singurul loc de unde ar fi putut face asta o fiinţă umană: voinţa. Voinţa care poate reuşi orice.

Când ajunse sus, la picioarele micului templu dreptunghiular care încorona piramida, o rază de lumină îl

opri. Ca şi cum i-ar fi scanat corpul şi mintea.

Foarte rapid, preţ de numai câteva secunde.

Apoi intră în navă şi dispăru.

— Te iubesc, tată… – îşi luă Joa la revedere.

— Cum… l-au lăsat? – David nu-şi putu crede ochilor.

— Ea a făcut asta – Joa se sprijini din nou de prietenul ei.

Astfel se sfârşi totul.

Mai întâi se închise poarta. Apoi nava nu mai străluci. Şi, în sfârşit, îşi începu ascensiunea. Tot atât de frumoasă ca atunci când le apăruse pentru prima dată în faţa ochilor.

O văzură urcând prin ochiul uraganului.

Pentru judecători, fusese o înfrângere. Pentru paznici, ziua cea mai fericită din viaţa lor, chiar dacă era doar un prim contact, care, până la urmă, semăna foarte bine cu ceea ce îşi imaginaseră. Pentru Joa…

Îi rămânea o viaţă înainte, sau o bună parte din ea, ca să se tot gândească la asta.

David o îmbrăţişă pe după umeri.

— Sunt bine – îl linişti ea. Sunt bine.

Poate trecuse o oră. Sau poate două sau trei. Însă lor li se păruse un minut. Nava ajunse deasupra ochiului uraganului şi urcă în continuare prin cer, micşorându-se, micşorându-se tot mai mult, până ce dispăru în depărtare. În acel moment zăriră două avioane de luptă survolând zona pe deasupra capetelor lor, deşi înţeleseseră probabil că deja nu mai aveau ce face. Joa observă că erau americane. Se gândi la colonelul Hank Travis.

Când nava dispăru de tot, se mai petrecură încă două lucruri.

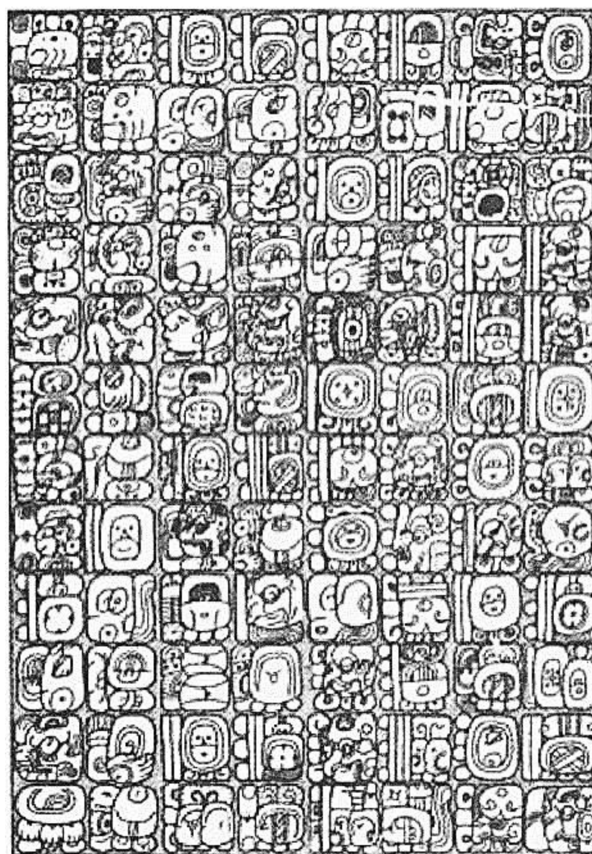
Mai întâi, uraganul se risipi, aşa, din senin, şi se pomeniră sub un soare frumos şi blând de amiază.

Apoi ceasurile porniră din nou, iar pe cadranele celor care aveau şi calendar apăru data: 23 decembrie.

Trecuse, ca o clipă, mai mult de o zi şi jumătate.

Epilog

(Ajunul Crăciunului 2012, pe riviera mayaşă)

Cristalul devenise iarăşi roşu. Îl luă în palmă.

— Tu le-ai anunţat, aşa-i? – îi spuse aşteptând un răspuns implicit, care nu sosi.

— Le-ai văzut chipurile? – întrebă David.

— Se întorceau acasă.

Nu sună a lamentaţie, nici a fericire, invidie sau surpriză. Nu era decât o simplă replică.

Lăsă cristalul pe noptieră, alături de ceas şi de ziar, şi se întoarse către el.

În penumbră, trupurile lor străluceau. Încă umede.

Mâinile li se întâlniră în mijlocul acelei geografii mărginite a patului. Nu se mai profila nimic la orizont. Doar ei şi ceea ce aveau. Perisabilitatea fiecărui moment, efemeritatea fiecărei clipe nu-i mai afectau. Nu în acea seară, nici în zilele care urmară. Se hotărâseră să trăiască liberi şi fericiţi. Chiar dacă erau siguri că nu aveau să uite toate acele întrebări.

— Oare ce face tata?

— Nemaipomenit de bine – îndrăzni să spună David.

— Tu de unde ştii?

— Pentru că acum este cu ea şi nu mai contează unde, ci doar cum trăiesc.

— Nu pot să-mi închipui cum.

— Nici eu.

O navă, în spaţiu, poate altă lume, de cealaltă parte a galaxiei sau a universului.

Se jucară cu mâinile, înlănţuindu-şi degetele, despărţindu-le şi mângâindu-şi palmele, apoi se mângâiară pe piept, până ce ajunseră cu atingerile la încheieturi, şi braţe…

Un ritual.

— Te iubesc – şopti David.

Joa nu mai spuse nimic. Nu putea.

— Mi-e teamă de ceea ce se va întâmpla acum – îi mărturisi el.

— Să trăim aceste două săptămâni – ridică ea din umeri.
— Şi apoi?
Tăcu iarăşi.
— Joa…
Îi sărută mana. Şi rămase cu buzele lipite de ea.
— Te întorci acasă?
— Nu.
— De ce?
— Pentru că nimic nu va mai putea fi ca înainte.
— Dar n-o să fii singură.
— Nu la asta mă refer. Ştiu că şi tu eşti în Barcelona. E… din cauza mea.
— Nimeni nu ştie nimic despre tine. Deocamdată judecătorii au dispărut, iar noi teoretic nu mai avem pe cine să supraveghem.
— Teoretic.
— Te gândeşti la tine şi la celelalte două fete care au mai rămas?
— Da, mai ales la ele.
Nu-i mai răspunse nimic. Era ca şi cum ele n-ar fi contat. Celelalte două nu se aflau la Chichén Itzá. Nu fuseseră prezente la marele moment. Ea însă, da. Dar din alte cauze.
— Poate că ai dreptate – încuviinţă David.
— Asta nu s-a terminat, ştii şi tu – hotărî ea cu blândeţe, deşi deloc resemnată. Eu o să fiu şi-n continuare exact aşa cum sunt acum.
— Şi cum eşti?
— O creatură aparte, prea valoroasă pentru unii, periculoasă pentru alţii, o curiozitate pentru mulţi…
— Nimeni nu-ţi va face nimic.
— Americanii care m-au sechestrat pot să încerce din nou s-o facă. Poate unul dintre judecători înnebuneşte şi hotărăşte că eu nu merit să trăiesc printre oameni. Nu vreau să trăiesc cu teamă, David. Nu aş rezista. Dacă m-aş întoarce la Barcelona crezi că aş putea duce un trai normal? Aş obosi să mă tot uit pe sub paturi şi să privesc cu coada ochiului peste umăr. Rutina m-ar face mai slabă,

dar nesiguranţa m-ar înnebuni.

— Atunci vom avea grijă de tine şi pe mai departe. Noi, paznicii, vă vom veghea pe toate trei, chiar dacă deocamdată nu ştim nimic despre celelalte două.

— Mereu? Pentru toată viaţa?

— Eu da.

— Nu te pot lega de mine, dragul meu.

— Nu spune asta – pe chipul lui apăru o umbră de tristeţe. Mă legi de tine? Aşa ţi se pare?

— Ne vom vedea, ori de câte ori doreşti, ori de câte ori vom avea nevoie, şi fiecare reîntâlnire va fi minunată, în fiecare zi un cer nou, fiecare săptămână o veşnicie. Avem toată lumea la dispoziţie ca să facem asta, şi toată tehnologia ca să fim mereu aproape unul de celălalt.

— Nu e acelaşi lucru.

— Dar aşa trebuie să fie, David. Nu se poate altfel. Cum eu sunt cine sunt…

— Noi…

— Ne avem unul pe celălalt, şi asta e tot ce contează – îl opri ea.

— Nu aşa cum mi-aş dori.

— Ne avem unul pe celălalt – îi repetă, şi mai hotărât.

— Tu nu ai probleme cu banii, poţi să trăieşti două vieţi plecând din oraş în oraş şi de pe un continent pe altul, dar eu sunt un biet profesor, chiar dacă mă pot baza pe Fundaţie pentru misiunile noastre în calitate de paznici.

— Nu fi prostuţ. Vei avea un bilet de avion ori de câte ori vei avea nevoie. Nu toate perechile locuiesc sub acelaşi acoperiş. Sunt multe forme de a trăi împreună.

— Cum poţi să fii atât de puternică?

— Nu sunt! – îi mângâie cu pasiune obrajii, tremurând. Dar asta e situaţia. Şi trebuie să trăiesc asumându-mi-o, şi tu la fel, dacă nu cumva vrei altceva. Voi merge la Barcelona din când în când, pentru că e casa mea, trebuie să am grijă de tot ce-mi aparţine, dar nu voi rămâne prea mult timp nicăieri.

— Aşadar îi vei căuta.

— Voi căuta modalitatea de a ajunge la ei sau de a-i face

să mă asculte. Dacă tata a găsit calea către mama, pot găsi şi eu altele. Trebuie să mai existe şi altele. Nu e nevoie decât de timp şi de răbdare pentru a le descifra. Tata mi-a spus: există o legătură între toate lucrurile din lume. Antichitatea nu e doar trecut, este o nesfârşită reţea de indicii şi o imensă hartă pe care trebuie să o reconstituim în timp ce navigăm pe suprafaţa ei. Piramidele din Egipt, Petra din Iordania, Angkor din Cambodgia, relicvele altor culturi, chiar aici în Mexic… Nu pot să stau cu braţele încrucişate şi să-i las să facă rău folosindu-mă sau să-mi facă rău chiar mie. Nu am altceva mai bun de făcut, David. Asta, şi să încerc să descopăr cine sunt, de ce sunt în stare, deşi mi-e tare frică de ce o să descopăr. O responsabilitate deloc de neglijat…

Se opri şi îi privi ochii. Două lacuri liniştite sub un cer foarte întunecat.

— Ai spus că ei se vor întoarce – capitulă David.

— Se vor întoarce, dar nu pot doar să stau să îi aştept.

— Şi că ai vorbit cu mama ta…

— Da.

— Nu a fost o iluzie?

— Nu – zâmbi ea.

David se apropie încă puţin, până ce trupurile lor se atinseră pe de-a-ntregul.

— Eşti incredibilă.

— Se vor întoarce pentru că aşa mi-au promis. Într-o zi… Asta nu înseamnă să fii incredibil. Trebuie să aştept, da, dar nu mă resemnez să stau cu braţele încrucişate, tocmai ţi-am spus. Tot aşa cum tata a căutat-o pe mama fără odihnă, şi eu o să încerc să fac această aşteptare cât mai scurtă.

— De câte ori au mai venit oare până acum?

— Cine ştie?

— Câte ere de 15.000 de zile care să măsoare trecerea trimiselor lor au mai trecut oare de-a lungul secolelor?

— Probabil multe, dar e posibil să fi fost totuşi prima dată. E posibil ca pentru ei o sută de mii de ani să fie doar un firişor de timp. Ai văzut ce s-a întâmplat, am ajuns în

seara lui 21, au apărut în dimineaţa lui 22, şi când au plecat, ieri, era deja în 23 decembrie.

— Am citit odată că turnul Eiffel din Paris este de fapt o antenă prin care extratereştrii să ne poată spiona.

— Asta e SF.

— Tot SF e şi să tot cauţi o poartă de trecere spre ei.

Sună un telefon mobil. Era al lui David. Se ridică şi îl luă de pe masă. Dar nu prea avea semnal. Începu să strige în receptor şi să meargă prin cameră, căutând un loc de unde să poată vorbi. În cele din urmă trase glasvandul şi ieşi pe balcon.

Joa se uita la el.

Şi, dincolo de el, la mare, la apusul soarelui. Calmul de după furtună. Viaţa continua.

Ziarele de dimineaţă vorbiseră despre inexplicabilul fenomen, despre cum un uragan de la bun început neobişnuit din cauza datei când se abătuse asupra zonei se risipise pur şi simplu după ce trecuse cu ochiul deasupra ruinelor de la Chichén Itzá. Nu mai exista niciun antecedent. Nu se puteau găsi explicaţii, nici măcar meteorologice. Era vorba despre o enigmă. Singurele argumentări bazate pe ceva mai mult sau mai puţin cunoscut erau cele deşucheate şi absurde pentru majoritatea oamenilor: sfârşitul lumii profeţit de mayaşi pentru 21, 22 şi 23 decembrie 2012.

Dar lumea nu se sfârşise. Nici omenirea nu intrase într-o fază transcendentală a evoluţiei sale. Sau poate că da?

Joa se ridică şi rămase aşezată pe marginea patului, privindu-se în oglinda din faţă.

Ea era parte din omenire.

Şi nu mai era deloc aceeaşi.

Tocmai intraseră într-al Şaselea Soare, noua eră mayaşă.

Întinse mâna şi luă ziarul. Niciun cuvânt despre fiicele furtunilor, nici despre navele extraterestre. Numai uraganul. Asta, şi faptul că în apele Golfului Mexic flota şi puşcaşii marini ai Statelor Unite întreprinseseră o serie de manevre secrete.

David vorbea la telefon. Spunea că se va întoarce acasă pe 7 ianuarie, după Sărbători. Două săptămâni.

Joa se întinse la loc în pat.

Avea o lume de descoperit. Dar inclusiv asta, în acel moment, putea aştepta. Da, avea să mai aştepte.

Mulţumiri

Cele mai sincere mulţumiri din partea mea tuturor autorilor de cărţi, articole, studii, interpreţilor profeţiilor şi specialiştilor în lumea mayaşă care au contribuit cu date, informaţii, desene, planuri, hărţi sau glife la autenticitatea acestei cărţi. Printre aceştia trebuie să le mulţumesc lui Javier Covo Torres, Javier Alducin, Harri Kettunen (Universitatea din Helsinki), Christophe Helmke (University College din Londra), Juan Ignacio Cases Martín (Universitatea din La Laguna), Yeitecpatl *(Las 13 profecías mayas,* Ed. Mexicanos Unidos S.A.), Victor Vera Castillo, Gloria Abril Calvo (Foro Reiki din Madrid), Steven McFadden, Alfonso López Borgoñoz, John Major Jenkins, Linda Schele, Peter Mathews, David Schele şi în mod special lui Merle Geene Robertson şi John Montgomery (FAMSI, Fundaţia pentru Dezvoltarea Studiilor Mezoamericane, Inc.) şi de asemenea celor de la Lexiquetos şi multor altor site-uri care mi-au fost de folos pentru completarea şi descifrarea hieroglifelor mayaşe. Mulţumiri de asemenea hotelurilor Xibalba, din Palenque, şi Hacienda şi Villas Arqueológicas, din Chichén Itzá, dar şi Sandoz Caracol, de pe riviera mayaşă, şi ghizilor mei locali, atât din timpul primei mele vizite prin statele Tabasco, Chiapas, Campeche, Iucatan şi Quintana Roo din 1990, cât şi din timpul celor mai recente, din Mexico City, în 1997, Jalisco, în 2004 şi 2006, şi peninsula Yucatan, în 2007. În ceea ce priveşte universul huicholilor şi întrebuinţarea peyotelui, le mulţumesc Karinei Malpica, lui Adrián Herrero, José Luís Díaz (Arqueología Mexicana), Mario Cervantes, Ari Rajsbaum Gorodezki, Rosa María Celaya Navarrete (Şcoala Vicente Sancho) şi multor altora care au postat texte anonime pe Internet.

Dar, mai presus de toate, îi mulţumesc lui Trini Torner, pentru că m-a condus prin lumea magiei şi a originalităţii huicholilor.

Singurele chestiuni inventate în cuprinsul acestor pagini, pe lângă povestea în sine şi în afară de ceea ce se spune că s-ar putea întâmpla în 2012, sunt mormintele douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase şi douăzeci şi şapte din Palenque, care nu există.

Această carte a fost pregătită în Insulele Réunion şi Mauritius, în Oceanul Indian (octombrie 2006); Guadalajara, Mexic (decembrie 2006); peninsula Yucatan, Mexic (ianuarie 2007); Almería, Málaga şi Granada, Spania (februarie 2007); şi a fost scrisă în Barcelona, Spania (februarie, martie şi aprilie 2007).